

NICOLAE BĂLAȘA

Viața ca iluzie și clipa ca destin

Domnului
Alexandru Enescu
și
distinsei sale doamne,
cu aleasă și sinceră prețuire.

NICOLAE BĂLAȘA

**Viata ca iluzie
,
și clipa ca destin**

Editura
2011

Caseta isbn

978-606-516-321-8

ILUZII ȘI DESTIN

Discrete nostalgii pentru vechile structuri epice, pe-alocuri sporadice! Comportamentele vieții se schimbă și, odată cu ele, și modul de percepere și transfigurare la nivel ficțional. În actul creației, apar noi forme de limbaj, marcate încă de poetici normative sau, în accepțiune modernă, debarasate de ele. Cert este însă faptul că întâlnim puțini prozatori novatori în plâsmuirile lor epice. Romanul, privit ca „metaforă a vieții”, rămâne însă o ispită pentru cei stăpâniți de un daimon socratic, și nu numai în accepția lui!

Nicolae Bălașa, doctor în Filosofie, face parte din puținii romancieri, detașați, ficțional și conceptual, de canoanele epicii tradiționale, unele crepusculare. În prezentarea unor teme, extrase din păienjenișul vieții cotidiene, el se dovedește un subtil narator: intrigă, reflecție filosofică, tipologie, logos încărcat de sensuri ce solicită prudență și cumpăniri în zonele fiecărei meditații. Nu este un debutant! A mai publicat: *Blesteme*, Editura „Spirit Românesc”, 1995, Craiova, *Pe apa Sâmbetei*, Editura „Horion”, 1998, Craiova, *Organizarea și funcționarea mass-media în Oltenia*, Editura „Spirit Românesc”, 2000, Craiova, *Comunicare și Înțelegere*, Editura Neweast, Târgu-Jiu, 2005, *Puntea frântă și căderea spre niciunde*, Editura Neweast, Târgu-Jiu, 2007, *Mătăniile Alexandrei*, Editura Neweast, Târgu-Jiu,

2008, *Vămile apocalipsei*, Editura Neweast, Târgu-Jiu,
2009, *Acvariul cu fâțe*, Editura Neweast, Târgu-Jiu,
2010, romane și lucrări cu evocări și deschideri în
orizontul cunoașterii.

Actualul roman *Viața ca iluzie și clipa ca des-*
tin are o viziune mai largă, chiar dacă în restul filonului
epic stăruie obsesiv povestea unei iubiri. O viziune
neoromantică eternă, indiferent de orientări și destine.
Ea există succesiv în culturi.

Eroii – Nick, tânăr profesor de filosofie, Olesya,
fostă studentă în Cernăuți și Kiev, româncă prin ascen-

dență paternă, Yanina, colegă de studii din Odessa, cu
filon slav, Igor, Gelu, Titu și Nadin, întregesc perso-
najul tipologic; provin din țări și zone geografice și
configurează mentalități diferite. Este de altfel și
intenția autorului de a înmănunchea trăiri eterogene în
derulări dincolo de doctrine și conjuncturi istorice.

Montpellier și Lyon, toposuri de întâlnire tempo-
rară și întoarceri spre zonele de obârșie, cu itinerarii și
popasuri în câteva țări cu vechi tradiții de cultură.
Popasuri în parcuri, hoteluri și catedrale – Complexul
Brîncuși din Târgu-Jiu etc., toate dovedesc o reală
capacitate de cunoaștere și cuprindere. Istoria se repetă
pentru că autorul, *ab initio* (pp 2–3), schițează imagini
ale unor vechi civilizații. Deci, eroii noștri sunt, într-un
fel, argonauți moderni ai spiritului. Alte Colhide cu
iluzii, alte destine!...

Idila Nick – Olesya – odată cu plecarea din
campusul universitar, din Montpellier – cu excursii în
câteva zone din țara noastră, evoluează într-un mariaj
cu tonalități mistice și cu recuperarea eroinei într-un
spital din Târgu-Mureș. (Este victimă a unui grup

agresiv.) Ne aflăm într-o zonă a tragicului intuit în momente de zbucoim și căutări. Un complex tragic, tutelat imprevizibil de un mitic destin. Tragicii greci îl prezentau scenic în reprezentări nu lipsite de tâlc.

Prozatorul excelează în arta portretului, conturat prin dialoguri vii, cu subtilități semantice și încărcături afective. Olesya – spiritul feminin – inteligență, naivitate, puritate și trăiri aparte, Nick, dimpotrivă – orizont, putere de deschidere, – oscilând între ispita erotică și concept. Este obsedat de disungeri – separă și judecă fiecare trăire. Nu duplicitate în gest și în logos, și, dimpotrivă, o voluptate a trăirii sub semnul miticului eros.

Idila pare să amintească scenarii din poezia *Floare albastră* a nemuritorului poet din Ipotești (Eminescu) – poetul care, încă din tinerețe, evocase, fascinând, spiritul și meleagurile de basm ale Bucovinei!

Cuplul – Nick – Olesya constituie însă un model de intuire a vieții într-o perioadă când pasiunile vârstei, înaripate, caută noi contururi cu posibile realizări în arii ideatice. Nicolae Bălașa, prin certă vocație epică, rămâne un autentic prozator.

GEORGE SORESCU

Sfârșit de octombrie. Cald, neobișnuit de cald, iar eu, undeva, departe, în lume, în sudul Franței, gata să mă întorc acasă.

Zilele unui simpozion, de data aceasta, lung și plictisitor, abia se sfârșiseră. Îmi făceam bagajele, oarecum dezamăgit, convins de faptul că, aproape zi de zi, fusese, nimic altceva, decât pierdere de vreme. În urma a tot, simțisem, din nou, doar sărăcia în care trăiam. Asemenea mie, milioanele din blocul comunist, ținuți, parcă, experimental, într-un veșnic Ev Mediu. Dar vorba lui Moș Gogu: „bă, n-ai să o duci nicicând bine dacă nu muncește altul pentru tine!” Iar cei din vest au știut asta! Acum și-n vremuri de când vremurile!

Nemții, englezii, francezii și câțiva italieni, profesori, ca și noi, dar în lumea bogată, se strânseseră, ca argintul viu, într-o gașcă a lor, doar pentru faptul că banul le permitea. Singuratici, temători, dar, totuși, alături, eu, român, niște blonde ucrainience și câțiva rătăciți de turci, rămași, parcă, besmetici, de când a căzut Constantinopolul sau Imperiul Otoman.

– Ce vorbești, domnule?! Avea dreptate maestrul: poți să o iei pe jos, prin Europa, de la un capăt la altul, sau prin lume, pe fiecare meridian în parte, și tot un fel de a bate câmpii se cheamă, dacă nu te-ai luminat, măcar nițel, la cap! – mi-am zis, ca pentru mine, în timp ce gândul mi-a fugit, pentru o clipă, la Haidegger, gânditorul german, despre care se spune că ar fi plecat doar o singură dată într-o călătorie mai lungă, cu gândul că, la capătul drumului, va găsi un luminiș. S-a înșelat! A sperat degeaba! Ființa lui Parmenide, lăsată 2000 de ani, undeva, după ușă, în gândirea lumii, abia s-a lăsat scuturată de colbul cosmic așternut de-a lungul veacurilor sub ochii omului.

La fel și eu! Îmi imaginasem că, ajungând acolo, la Montpellier, pe țărmul Mediteranei, am să mă întorc cu ceva lumină din lumina lumii, și am să fiu măcar cu o idee mai deștept, dacă înțelepciunea fugea de mine ca dracu de tămâie.

– E, dacă s-ar găsi la tot pasul, prostia nu ar mai avea nici miros, și nici policromie! – am încercat să mă consolez. Păcat! Acolo, pe malul Mediteranei, geme istoria. Demult, pe vremuri, fenicienii... Veseli și cu poftă de viață. Cu ei, vechile culturi, pe valuri. Din India, prin deșert, apoi de pe coastele Orientului, până spre Marea Nordului și invers. Prin porturi, pe ici, pe colo, între a veni și a te duce, urme, că doar femeile îi așteptau, cu pulpele la vedere. Apoi, grecii... Or fi fost și ei? Dumnezeu știe! De umbat însă... au

tot umblat! De la Atena și până în Valea Indului. Când pe mare, când pe uscat! Dar pe aici..., uite, că nu mi-aduc aminte! Romanii însă, cu siguranță! Aștia, chiar că au dat ocol! Aveau un fel de neastâmpăr în oase și nepăsarea de a și le lăsa pe te miri unde. Doar aurul îi trimiteau, cu ritmicitate, la Roma. Acolo, atunci și astăzi, Imperiul! De la zeci de metri îngropate, țâșnesc, până spre înaltul cerului, marile palate. În ele, prin catacombe, mai băntuie încă, fantomă, foșnetul purperei orientale, purtată de femeile înfierbântate. În jurul lor, plăcere și vrajbă. Dincolo de toate, otrava ascunsă în inele poleite sau hangerul aurit, bijuterie la vezeală, gata să fie înfipt în pântecul vreunui pretendent, de ocazie, la împărăție. Mărturie, Colosseumul! Veșnic scăldat în sânge! În tribune sau pe caldarâmul înfierbântat, mai geme încă și viața și moartea, spre plăcerea celor de atunci, ce împărțeau pâine și circ. Cruzimea, sângele ce sărea din pieptul unui soldat înjunghiat în urletul mulțimii, preludiul, pentru cei bogați, și praful aruncat în ochii prostimii, pentru somnul lin al stăpânirii. Veniți, plătiți, urlați!... Zâmbiți, aplaudați! Orașul e pe mâini bune! ...Și el, poporul, bate din palme! Tii, drace! Parcă l-aud! Roma mi se pare la un pas, iar țara în care m-am născut, la o aruncătură de praștie, peste un deal posomorât.

Nimic n-a dispărut și parcă nimic nu s-a schimbat, contrar celor spuse de înțelepții lumii.

Doar forma manifestă a răului din noi sau de dincolo de pielea ce ne ține, totuși, strânși, e alta. Și, poate, mai eficace, adaptată la mijloacele unei lumi, neînchiptuit de moderne. Ce-i drept, au trecut mai bine de 2000 de ani peste noi și tot bântuiți suntem. De unde venim? Sau, altfel spus, în termenii gânditorului, cine suntem, ce mai putem face și încotro s-o luăm? ...Că speranță, chiar și fără fond, în om, mai e, dar nu ține loc de cârmă! Greu de spus! Greu, câtă vreme Alexandu cel Mare visa să stăpânească lumea făcând copii prin Babilon, pe te miri unde, în Orient, sau cu prințesele deșertului. Cei de la Roma, cezarii, oricare ar fi fost ei, între două încrucișări de săbii, mai turnau câte un popor, pe ici, pe colo, pavăză spre granițele Imperiului, bănuind că, dincolo de zări, mai ales spre răsărit, omul, câtă frunză, câtă iarbă! Cu alte cuvinte, doar întâmplător n-am fi neamuri de sânge!

Doar Hitler, un nebun printre nebunii lumii, visând la rasa pură, a ordonat decantarea. A zis și s-a făcut! Iadul pe pământ! Lagărele fumegau întruna, spre deliciul diavolilor, chiar dacă, atunci, când s-a aprins cuptorul, plângea, în hohot, chiar și Dumnezeu! Ca pe vremea lui Pillat, gemăt și urale, încât rotundul destrămării să nu fie uitat. Țștia suntem și nimic mai mult! Căutăm, în beznă, scântea, cu gândul că doar, doar, însă singurele noastre semne trimise în univers, sunt cele lăsate de piroaiele răstignirii.

De altfel, lumea, de când e lumea, s-a tot frământat, încioace și-ncolo, ca să mai capete, măcar, un gram de minte. Și minte, neam! – vorba unei babe de pe la mine din sat. „Bă, Mărine, mai du-te, mă băiete, și tu la Biserică! Mai roagă-te la Dumnezeu, că prea ești dus, mumă!” Și s-a dus omul, dar minte... Tot femeia a găsit, până la urmă, explicația. Cică stătea strâmb în fața altarului, popa, cu scula băț, trăgea cu coada ochiului la femeile îngenuncheate, iar el, mereu cu gândul la nevasta unuia de peste drum. O văzuse odată, pe o arșiță mare, la gârlă, mai despuiată, și-i luase mințile.

„Din ce este, cel mai mult gândul este!” – a spus-o Socrate, o repet și eu... Poate mi-o intra cumva în cap! Că este, este, și odată, zbâc! Ca pupăza din tei a lui Creangă! Zbâc, și cântă pe creanga altuia, dacă tu n-ai fost în stare să-l prinzi și să împletești ceva din el. Fie și o perche de cîpici, că tot ne prăjim la stele, legați la ochi, prin arșița lumii.

– Doamne, ce am căutat eu aici? Parcă aș fi la capătul pământului, dincolo de universul strecurat, în grabă, în buzunarul de la piept. Măcar nu sunt singur! – am încercat, iarăși, să mă consolez. De când e lumea, un fel de gură-cască au tot fost. Nici nu se înălțase bine Iisus la Ceruri și, cât ai bate din palme, apăruseră vânzătorii de iluzii. Ce-i drept, ușor cosmetizate, pentru diferență. Iluminarea se vindea la colț de stradă, iar mântuirea, ca să aibă cătare, pe sub mână, de cum se lăsa întunericul, în

locuri mai dosite. Din Orient și până departe, în ținuturile anglosaxone, mișunau „înțelepții” vremurilor. Tocau arginții fraierilor, ca popândăii, toamna, în lanurile bogate!

Taxa pe prostie, la rang de principiu și fomă de a fi! Nimic mai profitabil! Totul e să-i sugerezi prostului că poate fi mai mare peste mării lumii și, apoi, țin-te, nene! „Măcar el, copilul, să nu mai tragă în plug, ca mine!” – și-au zis și românii, gri-julii, încă de pe vremea comunismului, iar cei ce trebuiau să audă au făcut urechile pâlnie. Școlile înalte, de stat și particulare, universități cu renume s-au transformat, peste noapte, în prăvălii intelectuale. Licențe, pe valută, și diplome, la kilogram! Bani să ai, cartoane-s la discreție! ...Și apoi, la dude, la cules, în Spania, că, pe la noi, a dispărut până și creșterea viermilor de mătase!

Prostia și suferința umană, materia primă, în fabricile de pricopsit. Mda! Asta e! Dacă înțelepciune s-ar găsi și în colț, la Tache Bragagiul, nici măcar Stan n-ar mai fi zis: „Prună, fi-ți-ar pălăria a dracu, mai dă, bă, și tu o litră din rachiul ăla! ...Că prea mi s-a lăsat cenușii în creștetul capului!” Punea francul, sudoarea lui de ieri, pe teigheaua slinoasă, și-apoi, țoiul în gură. Viața-i devenea un altceva. Până și muierea, o clipă mai devreme, dracu de la Balta Verde, nescărmănat, se făcea a fi aia dintâi! Când o urcase el pe cal și-o luase de nevastă. Contextual, clipa, ca nuanță, joc la ruleta

rusească, sau un fel de alba negra... Asta are, asta n-are, uite-o, are, uite-o n-are... Care are, care n-are?

*
* *

Cămășile, lenjeria de schimb, toate lucrurile de trebuință omului, la drum, la plecare, își găsiseră, ușor, locul. Și eu îmi aveam unul al meu. Sau cel puțin, așa îmi închipuiam. Așteptasem, cu nerăbdare, în gândurile mele, să ating acel orizont pe care mintea, deja, îl creionase. Așteptam să văd lumea din vest, „lumea de dincolo de lume” și să-mi răspund la întrebarea : când, ei într-un fel, iar noi, în altul? Răspunsul? Clipa, raza de lumină, venită de la steaua care, ehe, s-a stins demult, cândva... Cine a fost cu ochii pe cer, atunci, a văzut când, cum și încotro. Ceilalți...

„Mai lungă-mi pare calea”... vorba poetului, mi-am zis, în gând, în timp ce priveam, mâhnit, spre geamantanul ce părea neîncăpător.

– Domnule, totul, inclusiv eu, parcă, m-am dospit! – mi-am zis în timp ce am oftat cum nu mai oftasem niciodată. E, lasă, că, până la urmă, o să vrea el! Ursul... joacă și de nevoie, m-am consolată și, pentru o vreme, am renunțat.

Mi-am pus mâinile sprijin capului, am împins, când cu una, când cu alta, mi-am trosnit coloana vertebrală, apoi am privit în stradă. Acolo, lume! Francezii, la ora prânzului. Pe scaunele împinse până spre marginea trotuarului, sau în picioare,

fiecare, în mână, cu o cutie și o furculiță de plastic. În ele, preparate! Mâncau... zâmbeau. De la distanță, la prima vedere, totul, semn al bunăstării! De la fereastra mea însă, indivizi înconștienți, drogați de spoiala unui prezent ce-i dizolva într-o forfotă nevăzută. Am privit dincolo de ei, spre tot răsăritul din care veneam. În minte, mi-au apărut desculții Siberiei, văzuți din tren, într-un amețitor drum spre îndepărtata Chină. Un fel de vertij mi-a tulburat privirea și a făcut să-mi vâjâie urechile, la fel ca în a doua zi de șerpuit, pe drumul de fier, din jurul Baikalului. Pe nesimțite, m-a cuprins un soi de tristețe profundă, iar, din ea, a țâșnit, paradoxal, mila, chiar dacă mă încerca, cu fiecare respirație, și indignarea.

– „Fericiți cei săraci cu duhul!” – m-am consolât, iarăși, și am încercat să pliez într-o explicație banală, versetul biblic. Nu știi, nu vezi, n-auzi, prezentul tău e raiul care crezi că dăinuie. Dincolo, în răsăritul meu, sau spre îndepărtata Asie, iadul? Și da și nu prea! Vorbă a olteanului, filosof din fire, mai ceva decât sofistii și stoicii din Antichitate. Da, atunci când glodurile vieții fac răni stârnind nori de pulbere în sufletele îngenuncheate. Nu, când simțim lumea în buricul degetelor, conștienți că suntem și se poate să nu fim.

După Decembrie '89, cam prin 1992, tot spre răsărit am luat-o. Săracii te primesc la masa lor, fără pașaport. Problema se pune abia atunci când trebuie să împarți un „ce”?! Adică rezultatul unui război al omului cu omul, experiment la scară

planetară, pitrocit de minți diabolice, în cancelariile lumii. Mii, din cei ca mine, se urcau într-un tren al foamei și rățăceau prin pustiriile Răsăritului, în ideea de a scăpa de sărăcie. Unii alergau la Istanbul. Alții, trei zile până la Moscova și alte, vreo 13–14, prin sudul Siberiei, până la Beijing și, încă una sau două, până la îndepărtatul Shanghai, pe vremea legiunilor, „cel mai mare bordel al lumii”, și depozitul de opiu, pentru întreaga planetă. Acum, un fel de perlă a Orientului, locul în care omenirea a avut și are o altă culoare și unde se mânca de la salatele, care mai de care, un fel de ierburi asortate, până la tot ce mișca. În tot acest drum, timpul, total diferit de cel în care, din întâmplare, ai fi stat pe o plită încinsă.

Ajuns acolo, ce-i drept amețit de drum, privești năuc. Chinezoaicele, un fel de păpuși mergătoare, fragile mai rău decât trestia gânditoare ale lui Pascal, îți sar în cale, doar, doar ți-or putea oferi fie turtele moi, un fel de lipii coapte, pe vatră, fie, spre vedere, sânișorii, abia conturați, sub mătăsurile orientale.

Spectacolul stradal uimește, ca de altfel și clădirile marilor corporații de peste ocean, ajunse înaintea noastră. Stai, privești, gândul îți fuge la locul nașterii tale și te întrebi: Doamne, de unde vin, ce caut aici, în capătul ăsta de lume, și încotro? – mi-am amintit, privind la furnicarul de dincolo de geamul pensiunii în care înnoptasem.

Încotro s-au întrebat și intelectualii din centrul și estul Europei, după căderea zidului din

Berlin. Spre vest, au proclamat, la unison. Vestul avea să fie, pentru ei, 20 de ani mai târziu, un fel de Americă Latină. Averele unei țări, în mîinile a câțiva, ce pînă mai ieri umblau cu pantalonii cârpiți în tur.

– E, asta e! Se-nvârte roata, sau, cel puțin, așa se spune. Numai că, unii, din te miri ce furtișaguri, bogăți, alții, cinstiți, fac foamea! – mi-am zis, în gând, și iarăși mi-am adus aminte spusesele unui bunic al meu: „bă tată, bă, mânca-ți-aș ochii, n-ai să o duci nîcîcînd bine dacă nu muncește altul pentru tine! Lasă tu povestea asta cu Iliescu că, la el, cafeneaua e deschisă, ehe, din te miri ce vremuri, tocmai de la Moscova!”

– Doamne, cum curge timpul! Pic! Pic! Colorează vremurile! Astăzi, de la răsărit spre apus și invers, amestec de culoare! De, contextual, dă nuanță, strigătelor din stradă, sau zâmbetului, fie și inconștient, în nu știu care parte a lumii. Și, iarăși, clipa! Alta, veșnic alta, la intersecția unui oarecare meridian cu cine mai știe care gând al ei. La mijloc, un fel de sandwichi, tot la noroc, între a fi și a nu fi, omul!

*

* *

Pauza de masă era pe sfârșite. Unul câte unul, dintre cei ce își savuraseră prânzul, se îndreptau spre locul lor. Acolo, ceas de ceas, aceiași roboței, forță de muncă productivă și societate de consum.

Pe vremuri, marfă, vorba lui Marx! Tot un drac!
E, totuși, acum, parcă mai bălțat! Mai cu staif! În realitate, aceleași chestiuni. Societăți atomizate. În vest, bine conturate. Individul, individ și atât!
Vine la serviciu, pleacă de acolo. În drum, spre casă, își ia mâncărica și casetele porno, drogul sexual, pentru extaz și relaxare. La ora x, dar fix la ora x, mânâncă, la ora y, nici măcar o secundă în plus, face sex sau se masturbează, la ora z, musai să sforăie! A doua zi, minut cu minut, totul de la capăt. Programarea, bine concepută și instalată prin cine știe ce idei savante, funcționează, când grija aceea profundă, heideggeriană, dispare.

Mai spre treizeci de ani, din singurătate sau datorie, femeile își fac câte un copil. Apoi, angajează o doică. Că tot știe „să iubească” după șablonul pregândit. Profesia, pe primul plan! În realitate, nu se mai vrea familia. Ce atâtea obligații într-un viitor, când prezentul e sclipitor?! De luni până vineri, muncă! La sfârșit de săptămână, în Occident, de obicei îți primești francul. Te urci într-un avion și aterizezi prin Mediterana sau la Ibitza. Depinde ce vrei! Locuri sunt destule! Acolo, alcool, piscină, femei frumoase, sex, droguri, și la propriu și la figurat! Ți-ai încărcat motoarele și, luni, ești tocmai bun de muncă! Și tragi, și iar tagi, cu gândul la un alt sfârșit de săptămână, cu același tacâm. Ce contează că nu ai casă, că nu ai masă, sau un loc în cimitir?! Cineva se ocupă de tine. Mare lucru nu e să te faci un

pumn de cenușă și să te cuibărească într-o firidă sau sub o piatră strigătoare spre cer!

Așa că, în fiecare a doua zi, totul de la capăt. Specializat! De aici, performanță și ordine! Dacă zice într-o hotărâre locală că iarba trebuie să aibă doi centimetri și florile să fie roz, așa sunt! Cel puțin, în centru, pe traseele principale, în general în locurile la vedere. La periferii, sclipitorul nu e tocmai sclipitor. Pe ici, pe colo, lumea se mai cocoșează. Drogații, în primul rând. Dar și aici, pe primul plan, grija pentru „binele” lor. Rozul, tot roz! Și cum s-ar putea, altfel, fără gramul de heroină? În plus, de unde profitul, pentru cei care trudesce spre himerizarea năpăstușilor în zdrențe donate spre binefacere? Singura relație cu Dumnezeu, proclamat, la ei, mort.

– Viața, ca iluzie, și clipa, ca destin! – mi-am zis și m-am gândit la mine, acasă, în România. În genere, diferențele, tot un fel de nuanță. Și acolo, în țară, tot omul își trudește iluzia. Probabil, diferența vine din speranță. „Poate o da Dumnezeu! ...E, nu a dat astăzi, o da mâine! Sau poate poimâine!” – își tot zice românul... Și uite așa, și noi, cei din est, ne târâm, de acasă, până spre marginea unui drum, lângă o pădure, ca să frigem câțiva mititei, câteva fleici de slănină afumată și să turnăm pe gât un fel de pișoarcă bine ambalată, după modelul prezentului înfloritor, din lumea civilizată.

*
* *

Câteva clipe mai târziu, strada era pustie. Doar câțiva ospătari rearanjau mesele, scaunele, și goleau coșurile cu resturi, în niște saci mai mari. Dacă nu aș fi asistat la viermuiala de dinainte, aș fi crezut că aici totul pare a fi o natură moartă, dintr-un tablou al unui Ev Mediu Târziu. Nicio mișcare! Un fel de aspirator uriaș făcuse nevăzută lumea, în spatele ușilor din te miri care clădire. Doar în depărtare, mi s-a părut că aud dangătul unui clopot îmbătrânit. Vibra și el, parcă în surdină, nu cumva să deranjeze un prezent, atunci parcă încremenit până și în tencuiala impecabil de lustruită, a clădirilor nevopsite. Gândul mi-a fugit la Voroneț, în copilărie, și la spectacolul de culoare, de pe ziduri și din interiorul mănăstirii. Mi s-a părut că, acolo, la mine, în Bucovina, în locurile în care, se zice, că s-ar fi oprit, pentru o clipă, și Dumnezeu să se minuneze de spectacolul cerului, coborât pe pământ, prin mâna omului, liniștea era alta și avea dimensiunea universului.

– Poate mintea îmi joacă farse! – mi-am zis, cu gândul la patriotismul de paradă, de care fugisem toată viața. De data aceasta, un altceva, parcă exterior mie, m-a aruncat peste Carpați, tocmai pe Valea Cernei, la Schitul Iezăr, într-o Bisericuță atât de mică, încât aveam sentimentul că, întinzând mâna, pot simți blândețea Mântui-

torului, niciodată, ca atunci, mai aproape de mine. Și iarăși, în suflet, clipa, ca dimensiune a cerului, de când, până nicipând. Aici, la Montpellier, nu! Doar civilizația și istoria își putea spune cuvântul, și asta în măsura în care nu te lăsai copleșit de opulența edificiilor, și puteai asculta șoapta trecutului, strecurată până și în chicotitul, cine mai știe al cărei femei frumoase, puse să urzească un oarecare război sângeros.

Am coborât în stradă. Tot privind la cei ce-și serviseră prânzul, mi s-a făcut foame. Știam că acolo totul era scump pentru buzunarul meu. Până și un cornuleț, ce-i drept delicios, câtă vreme potențiatorii de dat gust își făceau treaba, costa cam 4 euro, un sfert din câștigul de pe o zi de muncă, în România. În plus, mușcai de două ori din el și, gata, se termina. Un altul, alți bani, alte oase rupte! Am băgat mâna în buzunar, am răsfoit banii rămași, am socotit cât mă costa trenul până la Lyon, locul unde trebuia să mă urc în avionul care să mă aducă acasă și... Totuși, salivam. Am privit spre munții din jur, tăcuți, și parcă atunci complici cu veșnicia. M-am gândit la țărani români care, pe vremuri, cu sau fără un colț de pâine, în pădurile noastre, mâncau fructe pe săturate.

– E, Doamne, iartă-mă, nu sunt atât de sărac încât să... – mi-am zis, în gând, și pașii au pornit-o, parcă, fără știrea mea, spre un magazin alimentar, aflat ceva mai sus, la câteva sute de metri, pe o stradă îngustă a vechiului oraș.

În drum, am întâlnit două dintre gingașele simpozionului. Abia terminaseră facultatea. Cele mai tinere participante! Olesya, din Cernăuți, un fel de bucovineancă, la origini, cândva româncă, a cărei familii se rătăcise, pe vremuri, printre evreii polonezi, scăpați de ororile războiului. A doua, Yanina, din Odessa, un amestec dintre întinderile siberiene și porțile Orientului Mijlociu, deschise pe lângă Marea Caspică. Ambele, frumoase foc! În ochii lor, la prima vedere, doar delicatețea de a fi. Parcă totul, inclusiv răutatea, otravă cultivată de activiștii sovietici, se dizolvase, fie în laptele produs din ierburile frumoaselor locuri bucovinene, fie în alcoolul chefurilor trase pe plajele din sud, margini ale Mării Negre.

– E, ca să vezi! Doamnă, alta e viața, când frumosul îți iese în cale!

Le-am zâmbit, fără să îmi dau seama că înțelegeau limba română. Fetele mi-au răspuns, cu surâs la fel de delicat, și mi-au întins o pungă cu biscuiți.

– Nu se poate să mă lăsați singur, un rătăcit prin lume, tocmai acum, la sfârșit! – le-am rugat eu în timp ce am luat un biscuit. Cu un gest copilăresc, s-au întors.

– Pe tine te-au făcut mai deștept cursurile astea? – m-a întrebat Olesya, într-o franceză în care accentul slav, rusesc, se simțea de la o poștă.

– Ce să-ți spun?! Venim din locuri diferite. Fiecare, cu sistemul și pârghiile lui de a înțelege viața și, mai ales, de a te pregăti pentru ea.

– Da, mă... dar.!... Of, domnule profesor, te rog să mă ierți! Vorbesc de parcă m-aș adresa unui frate de-al meu... E tare drăgălaș... Știi, mi-e dor de el!

– Frate?! E, nicio problemă!... Și eu mai înfloresc pe ici, pe colo...

– ...Mda! Hai, mă! Ce să fac, dacă trebuie...

– Da?! E, atunci, zii! Știi că-mi placi?!

– Ce să mai zic ...M-am rușinat!

– Păi, ce voiai să spui...

– Uite, mi-ai luat mințile... Am și uitat!

– Despre simpozion, draga mea! – i-a amintit Yanina, amuzată peste măsură.

– Aa, da! Tu ce crezi despre metoda asta, de predare, în care să folosești benzile desenate?

– Să predai ar fi una, dar să mai și învețe ar fi alta?! – a devenit, dintr-o dată, sobră, Yanina.

– Ce știi eu?! O fi având și francezii așa ceva în cap! Cert e că o spun cu tot sufletul! Trăiesc și sunt convingși de ceea ce zic.

– Specialiști în comunicare persuasivă! – m-a întrerupt Olesya. Și eu, dacă vreau să te cuceresc, îți fac ochi dulci, mai desfac un nasture la decolteu, îți mai spun și vreo două vorbe, și al meu ești!

– Doar atât? – am întrebat-o, în glumă.

– E, atât! Dacă te vrea, stă și în cap... – a completat-o colega ei. Face ea cumva să-ți ia mințile!

– Fetelor, mă uimiți! Dar fie! Jocul îmi place! Lăsând gluma la o parte, și pe mine m-a amuzat ideea... Cert e altceva: guvernele nu mai vor să

investească în învățământ. Pe cei scilipitori și pe ai lor îi școlesc în universități performante, apoi, pe unii îi înrolează în cercetarea mondială. Lucrători cu mintea pentru marea finanță! Pe ceilalți, în politică, unde profitul vine din vorbe. Mulțimea...?! „Mulți, dar proști!” – avea dreptate maestrul! Sapă șanțuri, culeg dude... Muncă din asta, pentru creiere chircite. Ce atâta carte? Și apoi, gloata e mai ușor îngenuncheată când perspectiva îi este îngustată. Carte, cât să știi să scrii și să citești, în rest, loc de umilință! Sau poate nici atât! Pe un ștat de plată, poți pune și degetul, ca pe vremuri!

– Da, poate! Se întorc timpurile! Reversibilitatea e și ea relativă, mai ales când e vorba de profitul unora! – m-a aprobat, cu privirea în pământ, Olesya.

– Știi ce? Ați devenit prea gravi și nu-mi place! Trei săptămâni am tot căscat gura la prostiile ăstora. E destul! – ne-a retezat-o Yanina. Eu vreau să știu dacă am câștigat sau nu pariul?!

– Ce?! – am întrebat eu uimit.

– Oly, draga mea, ai 10 minute la dispoziție! Nici măcar o secundă mai mult!

– 10 minute?! – am întrebat, privind după profesoara din Odessa care, în acel moment, ne-a părăsit.

– Îți place? Hai, spune-mi! Vouă, bărbaților, vi se scurg ochii după femei, în general, și după una anume, în special!

Pe moment, m-am pierdut. Nu știam ce să răspund, însă abia acum aș fi vrut să începă simpozionul. Cele două îmi păreau, cel puțin incitante și demne măcar de o aventură. „Vai, și cât le-am avut lângă mine! Îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap!”

– Mda! E frumoasă, ce să zic? Poartă pe chip misterul întinderilor siberiene și... Nu știu cum să-ți spun! Are însă ceva în ea din vechea Persie. Parcă ar coborî din istorie!

– Mă băiatule!... Și eu?

– Tu? Tu ești și mai frumoasă! Farmecul moldovencelor din Bucovina mea e în ochii tăi și niciunde în lume!

– Și îți plac? Spune-mi că îți plac?!

– Dacă asta vrei, asta o să auzi!... – m-am pierdut eu mai rău decât o puștoaică la prima sărutare.

– Să-ți mulțumesc? Nu! Mai târziu! Încă e timp... Doar acum el mă presează...

– Sincer, nu te înțeleg!

– Normal, nici nu ai cum! Știi, aș vrea să nu mai fii nici mândru, nici morăcănos. Îndrăgos-tește-te de mine! Ia-mă în brațe! Poți să mă și săruți!

– Olesya, mă uimești!

– Păi, altfel cum? Cum să te fac eu să înțelegi că am făcut un pariu cu rusoaica asta, pe două sute de euro, că am să te cunosc? Adică, o să aflu cine ești, de unde ești, și poate...

- ...Și poate ce?
- Am să fac un copil cu tine! Vrei?...
- Doamne, ce nebunatică ești!
- Nu fi rău! Ia-mă în brațe, sărută-mă, dar ca pe o iubită a ta, și împărțim banii. Măcar câteva minute... Vrei? Numai să o fac pe asta să plece de aici cu buza umflată... Trei săptămâni mi-a împu-
iat capul: „uite, îl vezi pe ăla, l-ai văzut pe...”
L-am văzut, i-am răspuns eu înfuriată și am jurat că am să-ți sar de gât și o să fiu veverița ta. Ce-i drept, mi-ai și plăcut din prima zi! Dacă am să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine, o să râzi, nu-i așa? Dar ce mai contează, spune-mi că vrei!

- Doamne, de ce nu e astăzi prima zi a simpozionului!? - mi-am zis, în gând, apoi i-am răspuns cu zâmbetul în colțul gurii.

- Și dacă nu vreau?

- Domnule profesor! Hai, mă, cum nu? Nu ai zis că sunt frumoasă?

- Frumoasă, frumoasă!... Foc de frumoasă! Dar, dacă nu mă prind în jocul ăsta, ce o să fie?

- E! Nu o să mor! O să-i dau eu, rusoacei, două sute de euro și o să-i crească aripi, că tot zice că ar fi un fel de îngerăș... Aiurea! Tot un drăcușor împelițat e! Dar, asta n-ar fi nimic! Când mă gândesc numai la faptul că nu am să te pot uita, îmi vine să o iau în sus! Știi ce poate însemna timpul ca uitare? O viață în care și trecutul și viitorul sunt doar prezent. Mai ales când te urmărește clipa!

– Care?

– Asta! Aia în care te-am văzut pentru prima dată...

– Mda!... – m-am încurcat, apoi mi-am aruncat ochii spre ceasul de la mâna ei și, fără să vreau, am privit spre dreapta mea. Am zărit-o pe Yanina. Venea agale, parcă numărând și pașii și secunde. În clipa următoare, am întins brațele către Olesya.

– Dacă ai curajul, sari!

Cât aș bate din palme, era agățată de gâtul meu, precum puiul de maimuță de pantecul mamei. O clipă mai târziu, mâinile ei îmi răscoleau părul, și picioarele îmi strângeau mijlocul. Câteva lacrimi de bucurie, din ochii-i, parcă de albastrul Voronețului, mi-au udat obrazul. Ne-am sărutat în văzul lumii, ca doi adolescenți la începutul lumii. În centrul orașului, pe un trotuar, atunci, într-o clipă, m-am simțit, pentru prima dată, un fel de Adam ce își părăsise raiul. Eva era la mine în brațe, iar sărutul ei, mai dulce decât plectiseala unei veșnicii, de aiurea, aromată.

*

* *

La câțiva pași de noi, Yanina parcă a înțepenit. Mă privea ca și cum, atunci, sub, ochii săi, ar fi fost spânzurați evreii în '41 la Odessa. M-am făcut vânăt.

– Ce e cu tine? Hai, spune-mi, ce e? – a insistat Olesya. Nu mă părăsi! Te rog, vreau să fii

vesel! Chiar m-ai făcut, pentru o clipă, fericită, tocmai acum, la sfârșitul unei perioade ce părea a nu se mai sfârși.

– Nimic! Simt însă, că ceva nu e bine! Colega ta s-a supărat! Pare chiar furioasă...

– E, dă-i pace! Rusoaicele astea se cred prințesele lumii, iar ea, mai mult, steaua răsăritului. Nu e chiar așa. Ar fi vrut să mă refuzi și să o alegi pe ea.

– De! Ce să zic?! Probabil tu știi mai bine!

– Nu-ți face probleme! Chestiune de gust și de interpretare! În ele, dacă nu ar mai fi un gram din Stalin, lumea le-ar căuta ca pe diamantele din adâncul pământului! Că frumoase, sunt!

– Dar nu pare! Totuși, e colega ta! Te rog!

– Da, o fi, dar ce vrea ea, vreau și eu! Și eu am dreptul la clipa mea de fericire! Nu? Fiecare din noi o vrea, dar una e să o vrei și alta e să o și trăiești!

– Oly, draga mea, ai zis că e vorba doar de un joc?! Nu vreau să mâhnesc pe nimeni! ...Ziceai că... doar de un pariu?!...

– Joc, pariu și nu prea! Dar cum să te conving, acum, că mi-ești atât de drag încât te-aș pune în geamantan și te-aș lua cu mine acasă? Nu am cum! Așa că, ia-mă în brațe! Ia-mă, domnule profesor, că nu te mânânc! N-am nici râie și nici păduchi, ca pe vremea războiului! În plus, aici, nu ne cunoaște nimeni! m-a îndemnat Olesya după ce s-a desprins de mine, nu înainte de a-și țuguia

buzele, ca să o sărut. Un pupic de o sută de euro ! Hai, până nu mi te fură rusoaica ! Că ăstea când vor ceva, nu au tată, nu au mumă ! Cred că lumea e a lor !

– Nu aş zice ! Pare destul de blândă, chiar dacă s-a uitat urât la mine !

– Urât ? Puţin spus ! – m-a avertizat ea, într-un dialect moldovenesc, ce o făcea şi mai apetisantă. Până una, alta, uită-te în ochii mei ! Ce vezi ? Of ! Tare tăcut mai eşti ! O să-mi spui mai târziu ! Acum, uite cum facem : mai întâi mă săruţi pe mine... Apoi, o poţi pupa şi pe zbârla asta ! ...Doar pe obraz ! Şi, după aceea, îmi spui cum te cheamă... Îi luăm banii şi mergem la... Unde mergem ? Mergem la tine acasă şi-ţi pregătesc eu ceva să mănânci. Bine ?

Nu am apucat să răspund. Olesya s-a căţărat pe mine, ca pe viţa-de-vie coaptă, gata de cules. M-a sărutat şi pe ochi, şi pe gât, şi pe buze, apoi i-a spus ceva, în ruseşte, kolegei sale. Nu am înţeles nimic, în afara unui nume : Nick.

– Mda ! El este Nick ! – a accentuat ea, în limba franceză, şi s-a uitat fix în ochii mei. Nick, acasă la tine, când te strigă pe tine mama ta, se scrie ca în engleză, sau...

– Da, adică, nu... – m-am bâlbâit eu. Cum, când te strigă ?!

– Măă ! – m-a străpuns ea, din nou, cu privirea.

– E, cam la fel! Sau aproape! – m-am prins, iarăși, în joc.

– Nikolae! Cel mai mare țar al nostru! – a zâmbit, ironic, Yanina.

– Ba al meu, nu! Ți-am mai spus-o de mii de ori!

– Și, totuși, al doilea după Putin! Țsta de acum! Al nostru, al tuturor! Chiar și al tău!

– Ba al meu, nu! – a repetat Olesya.

– Ai auzit de el? – m-a întrebat Yanina, pe același ton.

– Tu ce crezi? – i-am răspuns, în același fel, în timp ce m-am apropiat, delicat, de ea.

– Măă! Ori cu una, ori cu alta!

– Nici cu două nu mi-ar fi rău! Ce ziceți? Facem pace și... punem de un tratat! Așa, ca între țări vecine! Voi nu vedeți că ăștia din Occident tot nu ne bagă în seamă?

– Ba nu!

– E, cum nu? Dacă băiatul vrea?!... În plus, dragă, doar suntem și noi civilizate! Nu o să-l mâncăm de viu!

– Nu! Nu ne-a fost vorba așa!

– Corcitură! Taică-său, un evreu rătăcit în timpul războiului, și maică-sa, o besmetică de prin Polonia, ajunsă prin Moldova voastră. Îi arăt pe Dumnezeu și ea zice că e dracu!

– Sunt româncă, de la ei de la Gura Humorului! – a arătat ea spre mine. Întâmplarea a făcut să fiu dincolo de granița lor, în Ucraina. Ți-am mai

spus! Iar dacă ei, românii, or fi venit, ehe, cine știe când, tocmai de la Ierusalim, cu atât mai bine!

– Tot corcitură!

– E, nici chiar așa! – am încercat eu să mediez situația.

– Dar cum? – m-a întrebat Yanina, parcă și mai răzvrătită!

– Cum? În primul rând, acceptați că suntem oameni. Dacă suntem! Apoi... ce știu eu cum v-ați înțeles?

– Păi, ne-am înțeles..., dar întrebarea e care dintre noi îți ia mințile și cine plătește?!

– Și?

– Acum e rândul meu!

– Exercițiu de seducție?! Nu! Nu mai vreau!
– le-am zis în timp ce am prins-o de mână pe Olesya, care făcuse, deja, câțiva pași, cu capul în pământ, întristată.

– Înseamnă că m-ai ales pe mine, nu? – a țopăit Olesya, copilărește! Nick, hai, spune-mi, m-ai ales?

Am ezitat să răspund cu voce tare, însă Yanina s-a simțit deja înfrântă și a scos banii din buzunar.

– Pierzi, câștigi, pariul e pariu! Ține de onoare! Iar ea, onoarea, ține de clipa în care ești sau nu ești! Iar o rusoaică este! Ea știe bine asta, chiar dacă voi credeți că suntem doar niște curve. Tinere, ai ratat șansa vieții tale! N-ai idee ce ai

pierdut! – mi-a reproșat Yanina, apoi a plecat unduind, ca o peștoaică în vremea împerecherii.

*
* *

Am rămas pe trotuar, cu Olesya de mână. Niciunul din noi nu mai scotea o vorbă. În cel din urmă, ea a rupt tăcerea.

– Nu am vrut să se întâmple asta! În plus, nu mi-au trebuit banii ei! A fost doar o glumă! Dar ea nu poate înțelege. Percepe lumea doar cum vrea. Rigid!

– Totuși...

– Acum o săptămână, la Marseille, m-a lăsat singură pe o bancă, deși mă simțeam rău. Rău, rău! Și doar pentru că voia să meargă pe nu știu ce stradă și să vadă, ce? Niște clădiri mai...! Sau, fie, accept, istorie! Numai că istoria, pentru ea, e țarul, oricare ar fi el, Rusia și Siberia. M-a înnebunit cu bogățiile din subsolul pustiului ăla! Bine ar fi fost să o joace în picioare microbiștii! Cei cu fotbalul! Probabil, ai văzut și tu, la televizor... Doamne, ce balamuc!...

– Am fost acolo!

– Unde? – s-a speriat ea.

– În oraș, la Marseille...

– Da?!

– Da!

– E, sunt convinsă că tu nu m-ai fi lăsat, așa, ca pe un nimeni, chiar dacă suntem din țări diferite și nu ne cunoaștem.

– Nu! Sigur, nu!

– Ea, da! M-a părăsit într-un loc unde nimeni nu te bagă în seamă! Unde lumea nu e una a mea! Unde... poți să strigi cât vrei, că nimeni nu te aude.

– Să nu exagerăm! Occidentul își are niște reguli bine definite. Noi, în est, altele! Societatea lor e... Poate nu o înțelegem! În plus, nu am avut când! Hai să plecăm de aici cu speranța, că, într-o zi, ne vom întoarce.

– Nu! N-am să revin. Nici la Paris nu mai vreau, deși era pentru mine un vis. Sunt prea reci! La fel ca rusoaica asta, deși nu a fost așa! O știu de mult. În plus, și aici, în buricul târgului, e multă spoială! Spoială, cât nu puteam crede!

– Of, sărăcuța de tine! – am încercat eu să o consolez. Ce-ai pățit de ești așa de mâhnită?

– M-am simțit singură! Periculos de singură!

Olesya și-a sters cele câteva lacrimi care i-au umezit ochii, apoi a încercat, iarăși, să zâmbească.

– Dacă te-aș fi cunoscut pe tine de la început... Probabil era altfel! Dar nu am îndrăznit... Rusoaica, dacă te-ar fi vrut, în clipa următoare, s-ar fi rezemat de sufletul tău. Află! Și te călărea asta, două săptămâni, de îți ieșeau ochii, ca la melc!

– Hei! Tu chiar crezi ce spui?

– De ce? Te interesa? Domnule profesor! Măă, deocamdată... ești cu mine! Nu sunt eu o iapă, ca asta, de Siberia, dar... Hai să cumpărăm ceva de mâncare! Parcă ziceai că îți e foame?

– Nu e rău! Și mai vedem noi... Da? – am întrebat-o, în glumă, și am intrat într-un magazin alimentar, aflat la doi pași.

*
* *

Drumul prin alimentară a fost unul ca printr-un labirint. Ne-am uitat când la una, când la alta, am mirosit, uneori am salivat, până ce am ajuns la casa de marcat, cu coșul aproape gol. Am pus, totuși, în plasă, două pateuri, un pachet de unt, pâine prăjită, două pungulițe cu scrumbie afumată, câteva lămâi și o sticlă cu vin.

– Vrei și niște ouă? Am un fierbător! În câteva minute, ar fi gata! – m-a îndemnat, oarecum, Olesya.

– Ce să zic?! Mai degrabă, niște ouă bătute, cu șuncă afumată, ar fi fost bestiale!

– Da?! Păi, putem face! Are rusoaica o plită electrică. Chiar și o tigaie... Ce-i drept, ambele micuțe... Sper să ni le dea.

– De ce nu?! O să vină și ea. Oricum, nu ar fi politicos să rămână singură, pe stradă, iar noi să ne lăfăim, înainte de a ne despărți.

– Ai dreptate! E afurisită ce nu s-a dovedit pe fața pământului! Cred că am să o împac. Apropo,

chiar o să ne despărțim? – m-a întrebat Olesya, cu vocea stinsă. Nu-mi vine să cred! Despărțirea, pentru mine, e durere, iar clipa aceea, cu venin!

*
* *

Pensiunile noastre, aproape lipite una de alta. Dacă mersul pe sfoară ar fi fost unul la fel de ușor, ca pentru un artist la circ, am fi putut întinde una, pod, între clădiri, peste care ar fi circulat, la timp, măcar gândurile, și nu mai băteam câmpii, de unul singur, prin locurile acelea.

Asta e! Nu a fost să fie! – am încercat eu să mă consolez. Stare și destin! Nimic mai mult! Ca și a poporului din care veneam, pus, un alt fel, de punte, între două lumi. Orient-Occident! Locuri diferite, culturi diferite! Și totuși, globalizarea dez-lănțuită, dintr-un anume colț al lumii, nu a ținut nici seama de faptul că am fost, și nici că vrem a fi.

„Suntem în zorii transformării globale, nu mai avem nevoie decât de o criză majoră, adecvată, și națiunile vor accepta noua ordine mondială”. – mi-am amintit spusele lui David Rockefeller, președinte de onoare al Consiliului pentru Relații Externe, președinte al Comisiei Trilaterale și membru Bilderberg, în septembrie, 1994.

– Mda! Și criza, uite, c-a sosit! Ce nu vine, când vrea cine trebuie să vrea?! – m-am aprobat în timp ce o așteptam pe Olesya. Poate și de-asta, ani la rând, au tot standardizat! Mai întâi oul, apoi

găina... Sau invers? Un fel de joc de-a viața și de-a moartea! Domnule, câtă dementă!

„Vom avea un guvern mondial, fie că vă place, fie că nu. Singura întrebare este dacă el va fi creat prin cucerire sau consimțământ.” – mi-am amintit de Paul Warburg, un alt membru al Consiliului pentru Relații Externe. Aruncase vorbele nu doar la întâmplare, încă de prin '50, în fața Senatului American, ci pentru că, în mintea lui, probabil, Dumnezeu nu mai era.

Cine ar fi crezut?! Eu, unul, nu, câtă vreme nu apucasem să văd, încă, lumina zilei. Și, totuși, în lume, la nu știu care masă ovală, mi se stabilise deja un ceva, un cât, un când. Nu-mi venea să cred. „Bă, eu sunt!” – mi-a venit să strig, însă am tăcut. În mintea mea, atunci, pe trotuarul, parcă, ofilit, stătea doar zborul, singura idee ce nu mă întrista. O clipă mai târziu, am privit însă spre sacoșa cu cele câteva cumpărături, și am amețit amintindu-mi iarăși de David Rockefeller: „cel ce controlează hrana, controlează lumea”.

– Mare comedia dracului! Și află că a altuia nici că ar avea cum! Doamne, până unde poate merge mintea unui...? – m-am tot întrebat, coborât parcă, fie și numai o clipă, cu gândul, undeva, departe, într-un infern, altul decât cel vestit.

– Domnule profesor! Parcă ți s-au înecat corăbiile?! Niciodată, în zilele astea, nu te-am văzut atât de trist! Ce te frământă?

– Nimic, draga mea! Mă tot gândeam și eu cât mai durează până ce lumea o să fie, la comandă, să zicem, doar frumoasă?

– Hai, domnule! Cum la comandă?! Lumea este, și atât! Mai frumoasă, mai urâtă... După cum vrea Dumnezeu! Dar să lăsăm astea, că...

– Ai găsit-o pe Yanina? – am întrebat-o, în încercarea de a schimba vorba.

– Las-o!... că trece timpul și n-o să-ți mai fiu aproape. Abia atunci ai să mă dorești! Și... ce-ai să faci? Spune-mi!

– Încalec pe-o șa, ca Făt-Frumos, și...

– Făt-Frumos! Povești de adormit copiii! Dincolo de seara asta, pun pariu că, peste două zile, nici măcar numele n-o să-l mai ști.

– Asta zici tu!

– În fine, asta ar fi altă poveste! Nu vreau să fiu tristă! Eu una n-am să uit că am câștigat pariul. ...Iar cu el, pe tine!

– Da?

– Da! Știi ce mi-a trecut prin minte?

– Nu!

– Dacă tot te-am câștigat, să fi al meu!

– Doamne, câte nu-i pot trece prin cap unei femei frumoase!

– Și ce crezi, ar fi rău?

– Nu am de unde ști. Cert e că, parcă am trăi într-o poveste! Iar tu ai rămas copil.

– Și nu e bine?

– Cum nu?! Brîncuși... Ai auzit de el?

– Brâncuși?! A, da! Sculptorul! Cel cu *Cina cea de taină*...

– Nu, *Masa Tăcerii*!...

– Cina cea de taină, la masa tăcerii... Să văd ce mai zici?!

– Cu tine nu o mai sfârșesc ușor! Deci, Brâncuși...

– Daaa! Gata, știu... Cel care a pus o scară spre cer... Pe care să urce pâș, pâș, sufletul, la Dumnezeu. Nu? Hai, că despre el e vorba!

– Of!

– Și iar of! Așa, spune! Spune, că te ascult!

– Cel care a pus stâlpul din pridvorul casei, reazem infinitului, lângă *Poarta Sărutului*, locul în care se împerechează sufletele!

– Ce frumos! Mă duci și pe mine acolo?

– Unde?

– Acolo, unde se împerechează sufletele... Sau mă păcălești?! ...Și-mi spui povești de ador-mit copiii...

– Nu! Povestea asta e pentru oameni mari.

– Așa ca și mine! Da? Hai, nu mai fi așa îngândurat, că nu am să vin, dacă nu mă vrei! Mă gândeam că, dacă tot sunt un pui de moldoveancă, de ce nu m-aș întoarce acasă?

– Păi... – m-am încurcat eu.

– Sau ai fi însurat, om la casa lui, cu o droaie de copii?... Iar acum, conștiința păcatului, că te-ai uitat la sânișorii mei!

– Of!

- Nici un of! Spune-mi, ai copii?
- Nu!
- Și nici nevastă?
- Nici!
- Mda! Atunci, e bine. O să mă iei pe mine, ai să mă duci acolo, la izvorul fermecat, și... Mă, ce să mai... că o fi, că o păți... Am să-ți fac o curte de copii!
- Eu stau la bloc!
- Și curte nu ai? E, dacă nu, o să cumpărăm una pe coama unui deal, la marginea unei păduri. Ca la mine, în Bucovina! În Bucovina mea... vreau să zic.
- Bucovina ta și Bucovina mea! Mai bine, Bucovina noastră! Mda, fie cum zici! Până atunci însă, astăzi, mai mâncăm?
- Mâncăm! Cum să nu mâncăm?! În locul desertului, mă puteai servi pe mine, dar... ce să fac dacă ești... la zii, te-așteptai să zic: „mototol“?. Așa e? Nu, că știu eu cum e cu ăștia care tac. Tac și le fac! Și atunci să văd pe unde scot cămașa!
- După ce îți deschid eu nasturii... nu ar mai fi mare lucru...
- E, da! Vezi că știi! Pun pariu că și chiloșeii știu să-i tragi de pe mine!
- Să-i trag, să-i rup... Depinde cum vrea clienta!
- Aoleo! Păi, dacă-i așa, eu m-aș cam întoarce acasă!

Pentru o clipă, m-am oprit și am privit-o în ochi. Era acolo ceva tulburător de adânc. Am sărutat-o pe frunte și am devenit, iarăși, tăcut. Câteva minute mai târziu, din glumă în glumă, am deschis ușa camerei, în care locuisem singur, timp de 18 zile. Totul era, acolo, impecabil. Miroasea a proaspăt. Spray-ul folosit înainte de a părăsi încăperea, înmiresmase locul.

– Plăcut! Înseamnă că ești un om ordonat, domnule profesor, și asta nu e rău!

– Lasă tu asta! Ce facem mai întâi, mâncăm sau...

– Păi..., nu ziceai că ți-e foame?

– Acum, când tocmai mi-a picat în brațe un înger? Foame?! Da și nu prea! Tu ce zici?

*

* *

Nu mi-a răspuns. Dintr-o dată, Olesya s-a îmbujorat și a devenit din ce în ce mai timidă. Încăperea îi părea parcă mică, și aerul, insuficient. Se simțea, evident, stânjenită. Respira greu. Uneori, mă privea cu coada ochiului, ușor înfrigurată.

– Simt cum vibrezi mai ceva decât o Stradivarius sub arcușul unui maestru! Te temi de mine!

– A, nuuu...

– Atunci?

– Am... Să zicem că...

- Ascult !
 - Of, mă omori cu zile !
 - Cum cu zile ? Nu mai ești viespiuța care mă voia ? ...Și care m-a și botezat ? Nick ! Auzi, Nick ! Nickolae – cum zic rusoaicele.
 - Păi, așa te cheamă, nu ?
 - Mda ! Dacă zici tu...
 - Hai, mă ! ...Adică, domnule profesor... o să te superi pe mine, pentru că...
 - Tocmai acum ți-a venit...
 - Nu, Nu ! – a accentuat ea.
 - Atunci ?!
 - Mi-e rușine. Da să știi că îți spun după ce mâncăm... Simt eu că o să am mai multă putere.
 - Dacă o să vină și Yanina, cu siguranță o să ai...
 - I-am lăsat un bilețel pe masă. ...Și banii.
- Nu am mai continuat. Am încălzit, cu greu, tigaia, pe plita cât podul palmei, am bătut ouăle, cu bucățelele de șuncă afumată, apoi am turnat compoziția. Mirosul de mâncare gătită a umplut încăperea. Am deschis geamul și am privit de-a lungul străzii. Aproape nimeni ! M-am întors cu fața spre cameră și m-am rezemat de pervazul ferestrei. Olesya aranjase, deja, masa și se chinuia să desfacă sticla cu vin.
- Să te ajut ?
 - Dacă vrei...
 - Gura ce e de tine, că, în rest...
 - Dacă zici tu...

– Zic sau nu, asta e! – i-am răspuns, am cuprins-o pe după mijloc și am sărutat-o pe gât. Am turnat în pahare. Olesya s-a întors cu fața spre mine. Am ciocnit și ne-am urat fericire.

– Chiar, tu știi ce e fericirea? – m-a întrebat ea după ce a gustat din băutura.

– „O femeie frumoasă și o sticlă cu vin!”

– Femeie?!... În fine, femeia asta, de care zici tu, pot fi eu?

– Mă inciți și...

– Dacă tot m-ai provocat!...

– ... Al doilea pahar cu vin o să ne ia mințile!

– Atunci, să ne oprim la primul!

– E, cum așa?! – M-am mirat eu și am luat-o în brațe.

– Mda! Și? Mai departe!

M-am așezat în spatele ei, i-am înclinat capul și am sărutat-o din nou.

– Mai departe nu prea știi! ...Să zicem că dacă, din dragoste, se naște un copil, e ca și cum ți s-ar arăta Dumnezeu! Ce zici?

– Nimic! În noaptea asta, voi fi deja departe. Măine, la Lyon, și, de acolo, pe înaltul cerului, ehe, tocmai până la Kiev. Sunt fericită că te-am cunoscut și, tristă că poimâne îmi vei lipsi.

– Eu?! – m-am mirat în timp ce am început să mâncăm. Nu mi-a răspuns. Între noi, s-a așternut tăcerea. Fiecare părea, totuși, chinuit de gândurile sale. Spre sfârșitul mesei, am umplut, din nou,

paharele. Atunci, am privit-o lung, ca pe o icoană. S-a ridicat de la masă și s-a întins pe pat.

– Vino! – mi-a întins ea brațele. Vino, stai aici lângă mine și strânge-mă în brațe. Ai ceva în tine care mă fascinează.

– Glumești, dar fie! Sincer, la masă, între două înghițituri, te-am văzut mereu goală, în patul meu. Am avut impresia că fac dragoste cu tine, însă... Știi că n-ai să vrei. Yanina avea dreptate! Religia ta... iar eu sunt, totuși, un om civilizată. N-ar fi trebuit să te temi de mine.

– Nu sunt evreică. Tata vine dintr-un neam de polonezi. Ce-i drept, a trăit între evrei, știe limba lor, dar asta e altceva. Bunica a fost moldoveancă, iar mama vorbește românește. Ți-am mai spus! ...Iar eu mă simt ca și ea.

– Atunci? – am întrebat-o eu în timp ce m-am apropiat.

– Chiar vrei să știi? Nu ai să mă crezi, dar, dacă ții morțiș, am să-ți spun : sunt fecioară.

– Adică?...

– Da! Știam că ai să te miri și ai să râzi. Jur însă că, dacă te-aș fi cunoscut măcar din a doua zi, în care am venit aici, a ta eram. Chiar dacă, la întoarcere, ai mei m-ar fi pus în ștreang. Niciun bărbat nu m-a atras atât de mult. Acum, mi-e frică. Sincer! Curând, o să plec. Iar, după aceea, ce-am să mă fac? Știi ce ar însemna clipa asta, de teamă, pe tot restul vieții?

– Oricum, noi, cei din est, tremurăm din orice! Frica o avem în oase. Ne-am născut cu ea și am crescut împreună. – am încercat să o liniștesc.

– Mai bine nu! Simt eu că... Știi ce? Dacă o fi să fie, tot a ta am să fiu. Te-am dorit prea mult, iar Dumnezeu, cu siguranță, mi-a ascultat glasul. Le-ascultă pe toate, oricare ar fi, și oriunde în lume. Totul e să-i spui! Totul e să vrei!

Am rămas neclintit. Nu știam ce să fac. Totuși, puțin mai târziu, am luat-o, din nou, în brațe, i-am alintat sânișorii tari și fierbinți. Tremuram.

– Nu ar avea de ce să mă mintă! Și de ce ar face-o? În definitiv, totul a fost o glumă! – mi-am zis în timp ce, pentru o clipă, am gândit că aș putea avea în brațe o sfântă. Blasfemie! Ce Dumnezeu! – mi-am reproșat, apoi i-am sărutat ochii și buzele ușor întredeschise. Măcar atât! Doar nu mai sunt un puști să casc gura la tot felul de povești...

– Mă crezi? – m-a întrebat Olesya în timp ce a suspinat adânc. Trebuie să mă crezi! Îți spun adevărul! Of, dacă nu m-aș fi îndrăgostit de tine, așa, din senin, te-aș fi lăsat cu Yanina. Rusoaica nu are prejudecăți. A fost crescută altfel. Numai că bărbații vin și pleacă din viața ei. Așa mi-a spus.

– De ce?

– Nici ea nu știe. Sau n-o vrea să spună. Se satură de ea și duși sunt! Probabil, nu-i iubește. E

prea plină de ea, iar voi, bărbații, nu vreți, tot timpul, doar sex. Sau asta cred eu...

– Crezi sau sperî ?

– Și una și alta! Nu m-aș putea culca lângă unul care nu e îndrăgostit lulea de mine. Aventura în dragoste e doar în cărți, ca poveste... Gramul de iubire, în mintea și-n sufletul meu, stă în clipa în care îți pierzi mințile, în care cei doi devin unul, în care cerul e tot una cu pământul, și Dumnezeu, martor spre facerea și refacerea noastră în împărăția în care ne-a lăsat să stăm.

– Frumos spus! Și ce romantic! Ca la începutul lumii! – am aprobat-o.

– Mda! Și, totuși, omul a avut nevoie de poveste! Una, pe măsura lui, singurul înălțat din pământ, cu gândul, lujer veșnic, spre cer. Doamne, și „cât drum degeaba între stele!“ Tu nu-l simți?

– Chiar îmi plăci! De unde și până unde atâta romantism?

– De la Eminescu al vostru și al nostru. Din vremuri. Ți-am zis că am și sânge de româncă în mine! Moldovencele sunt iubitoare!

– Și de evreu, nu? – am vrut eu să fiu rău.

– Nici gram! Știu ce gândești, însă nu ai dreptate. Ți-aș fi spus. Nu mai suntem ca pe vremea lui Hitler, să mă tem, fie și numai de numele meu că, gata, îmi agață nu știu cine steaua în piept, iar mâine, la bou-vagon, spre lagărele de gazare.

– Ai dreptate, deși pe ici, pe colo, antisemitismul ... Rasismul, în general, tot se mai aprinde.

Mai ales când toarnă cei ce trebuie gaz pe focul încă mocnit.

– Ferească Dumnezeu! Când mă gândesc la evreii din timpul războiului...

– Nici românii, în zona Cernăuțului, n-au avut o soartă mai bună! Probabil că știi! I-a pisat Stalin, cu NKVD-ul lui, ca pe șerpi, apoi i-a îngropat zvârcolindu-se.

– Și unii și alții, vai de capul lor! Bieții oameni! Au trecut, atunci, prin iad, mânați, turmă, de un besmetic!

– Doi! Unul în apus, altul în răsărit!

– ...Și, probabil, nu doar de ei! Omul, contextual, poate fi bestie. Mi-a mai povestit bunicul. Tata, deși știe multe... Îți dai seama că știe, doar a trăit printre evrei! Tace! Să știi și să taci! De parcă istoria omenirii ar fi și una a tăcerii! Iar noi toți scriem la ea.

– După mine, istoria asta, a istoricilor, plină de sânge, un fel de pomelnic, e o istorie a morții și a rușinei! Omul, în ea, victimă și criminal. Între ei, doar ură și glorie! Gloria, ideea ce a orbit, tot timpul, smintiții lumii!

– Ai dreptate!

– Am sau nu... mai puțin contează. Văd însă prin cărți cum că Napoleon ar fi geniu, iar Hitler sau Stalin, criminali! Și atunci mă întreb: cum, când, lângă Moscova, i-au murit peste un milion de soldați? I-am dus eu acolo? Au vrut ei să bată cu talpa Europa toată pentru a rămâne pe câmpuri

hrană lupilor din Răsărit? Nu! Omul vrea o casă, vrea nevastă și copii sătui în jurul ei. Omul din popor vrea să se stingă îmbătrânind! Pentru el, gloria nu înseamnă nimic. Mai ales când se uită la decorațiile generalilor...

– Toate, mânjite cu sânge!

– Asta am vrut să spun și eu! Bravo! Uite, să știi că îmi ești din ce în ce mai dragă, chiar dacă nu vrei să ne iubim...

– Nu, te rog eu, nu! Sau, cel puțin, nu acum!

– Bine! Oricum, m-ai cucerit!

– Deși arme... vezi bine, nu prea! – a glumit ea. Auzi, tu ce zici, va mai fi război?

– Războaie au fost de când lumea și vor mai fi! Demența și setea de sânge, în mințile unora, fără limite. Deocamdată, asistăm la ăstea fulger, locale...

– Cum e cel din Irak! – m-a întrebat ea copilărește.

– Da. Războiul modern! Mai ales prin invenția în a-l motiva. Cică pentru respectarea drepturilor omului! Care drepturi, domnule? În realitate, ca să curgă, pe gratis, petrolul spre... Când aurul negru nu va fi, toți arabii vor crește liniștiți capre, ca pe timpuri, înainte de Cristos. Un război mondial?

– Da! Unul care să treacă și peste țara ta și peste a mea... – m-a întrebat Olesya, îngândurată.

– Ce știi eu? Sper să nu-l apucăm! Ar fi și cel din urmă... Până atunci însă, toți ăștia din fostul

bloc comunist, o ducem rău. Rău, atât de rău, încât am ajuns să ne întrebăm dacă mai există și viață înainte de moarte.

– Viață înainte de moarte?!

*

* *

Și eu și Olesya, la un moment dat, am tresărit. În spatele ușii, ușor întredeschise, Yanina. Fără să ne dăm seama, câteva clipe, ne-a ascultat.

– Și eu, care credeam că, cel puțin voi, românii, primiți în Uniunea Europeană, o duceți mai bine.

– Ce-i drept, circulăm liber. În Europa, doar cu un act de identitate. În restul lumii, ca și voi. Presa are libertate de exprimare... Are? – m-am întrebat, iarăși, în timp ce am făcut o pauză. Mda! Și ar mai fi câte ceva... Sunt însă și lipsuri cât nici nu crezi. În plus, nu vezi că nu prea ne bagă nimeni în seamă? Când ești sărac, mai greu să stai la masa bogaților.

– De, ce să zic? Cu toate astea, și noi am vrea... Sau, cel puțin, o parte... Ne simțim vulnerabili, iar salvarea noastră ar fi...

– Rusia! – a răspuns Yanina în timp ce a bătut, formal, în ușă, apoi a intrat. Rusia și Putin, feblețea mea! Cel mai iubit țar dintre contemporanii lumii.

– Sincer, și eu îl admir! – am încercat să salvez situația și să o protejez pe Olesya. Om

deștept, puternic, mână de fier... Altcineva nici că ar fi făcut față rușilor. Când mă gândesc doar la Siberia... La haitele ce pot da buzna... Haite buzna peste alte haite!...

– Nicio grijă! A potrivit Dumnezeu, în istorie, totul! – m-a asigurat Yanina.

– Veșnic un bou și o belea! – s-a amestecat, în discuție, amuzată, Olesya.

– Și care ar fi, mândro, boul și care, belea?...

– Nu fiți rele! Discutăm și noi! – am încercat să o liniștesc pe Yanina. Mai bine... Stai, vreau să te servesc personal...

– Las-o, că își poate pune și singură un pahar cu vin! Deși, pentru ea, vodca e unde e!

– Fetelor! Ce a fost de împărțit s-a împărțit! În plus, noi, oricum. suntem doar lătrători!

– ...La lună, la stele! Uite și tu un om deștept! Că tot o ții una și bună cu Stalin în sus, Stalin în jos!

– Putin! – am corectat-o eu.

– Tot una e! Care cum ajunge sus Stalin e! – s-a îndârjit, parcă mai mult, Olesya.

– „Împarte-i, învrăjbește-i și-i vei domina“! Fetelor, la ce bună cearta? Că doar sunteți din aceeași țară! La ce bună vrajba omului împotriva omului?! Of, Doamne, vă spun eu: la ingenuncherea noastră, spre pofta, doar a lor!

Yanina a tăcut. Spre surprinderea mea, nici Olesya nu a mai scos o vorbă. Păreau, oarecum,

puse pe gânduri. Și una și alta, meditative. Și parcă mai frumoase, însă nu așa cum le întâlnisem în acea zi. Spectacolul se terminase și nu-mi plăcea. Farmecul clipei, parcă, dispăruse. Le-am privit mirat.

– Ce e, fetelor? Ce s-a întâmplat?

– Nimic! – a răspuns Yanina. Trebuie să plecăm!

– Tocmai acum, când începuse să-mi placă?!
– a completat-o Oly.

– Mă lăsați singur! Vreau sau nu, eu mai rămân în Franța. Ce să fac? Avionul meu pleacă peste două zile din Lyon.

– Și al meu și al ei, tot de acolo! – a tresărit Olesya. Măine, cam pe la prânz! Yanina, direct la Odessa... Peste o zi, două, tu, colo, ea, dincolo, eu... Fiecare, cu un alt timp și un alt loc. Ne vom mai întâlni, oare?

– „Deal cu deal se întâlnește, dar om cu om“?
Așa zice un proverb românesc. ...Iar poporul meu, când vorbește, spune ceva.

– „Da?!“

– Da!

– O fi și cum zici tu, numai că una e să spui și alta ar fi să se mai și întâmple! Pe mine m-ar bucura! Apropo, când ne mai vedem?

– Vrei? – m-a întrebat și Yanina.

– De ce nu? Și una și cealaltă sunteți la o azvârlitură de băț, dincolo de Prut!

– Ba nu, eu sunt mai aproape! – a revenit, pe același ton, de viespe, Olesya. Am să ajung îna-

intea ei, și de câte ori pofteste inimioara mea. Pe mine o să mă aștepți, nu?

– Dacă tot ai câștigat... O să te aștept, însă și Yanina e bine venită! La mine, în România, e loc pentru toți!

– În inimioara ta, însă doar eu! Măă! Domnule profesor! Vezi că acum te mușc de nas, de gât, de... ai să mă ții minte până dincolo de moarte! – mi-a zâmbit Oly și m-a sărutat, ușor, pe obraz.

*
* *

O oră mai târziu, eram în gară. TGV-ul era deja la peron. Înainte de a pleca, Yanina părea detașată... Olesya însă, nu. Din când în când, ochii parcă-i picau pe pământ. Alteori, se uita la mine ca o căprioară.

– Ai să vii vreodată la Cernăuți? – m-a întrebat ea, în șoaptă.

Am tăcut. Nu știam ce să-i răspund și nu eram obișnuit nici să fac afirmații la voia întâmplării. Ceva însă mă răscolea și nu-mi dădea pace.

– Hai, domnule profesor! Vorbește! Ori nu ai limbă! Gura mare, ia să văd! Doamne...! Mă, îmi vine să te mânânc! E, dacă nu ai să vii tu, uite, am să vin eu! Mă primești?

– Să te cred? Vrei doar să-mi pierd mințile...

– Ce n-aș vrea eu!

– Da?! ...Și, totuși, nu! Lasă, că vă știu eu!
Frângeți sufletul și apoi, duse sunteți!

– Nu mă crezi?! Ei, bine!! ...Bagă de seamă,
în vacanța de iarnă, la tine sunt! Hai, vino să te
pup că, uite, a venit trenul și acum pleacă! – m-a
incitat ea cu lacrimi în ochi.

Ne-am îmbrățișat și sărutat ca doi puștani pe
peronul vieții, într-un loc unde nici unul din noi,
pentru cei din jur, nu exista. Totuși, faptul că și-a
lipit sânișorii de mine, m-a făcut să roșesc.

– E, lasă că pun eu mâna pe tine! Și după
aceea...

– Ne ducem la tine, la Voroneț, ne spovedim
și-l punem pe un popă să ne cunune! Nu de alt-
ceva, dar vreau să fie copiii cu voia lui Dumnezeu!
Prima dată, am să-ți fac doi. E bine? – m-a incitat
Oly, câteva clipe înainte de a se închide ușile.

Abia atunci când trenul a alunecat pe șine,
m-am întristat, și ceva s-a frânt în mine. Fără să
vreau, ochii mi s-au umezit. Am făcut cu mâna. În
zadar! TGV-ul dispăruse în câteva secunde. Năuc,
un minut mai târziu, m-am trezit singur, parcă
rătăcit într-o lume, purtând cu mine o altă lume.
Între una și cealaltă, eu! Nu mai știam încotro.
Clipa, ca singurătate, se revărsase. În jur, totul îmi
părea un fel de veșnicie coclită.

*

* *

Dezamăgit, m-am întors la pensiunea în care
îmi petrecusem cele 18 zile. Acolo, tăcere! Infi-

nitul parcă se spărsese într-un fel de finit, într-un limitat apropiat. Cel îndepărtat, trecutul, o ceață imensă, mi s-a părut, atunci, totuși, turnat în formele unui prezent, la fel de neclar, însă conservat. Occidentalii, cam peste tot în lumea lor, au păstrat câte ceva de dinainte. Trecutul dă dimensiune prezentului, stând de vorbă cu viitorul. Un fel de amintire mi se părea și Olesya, căreia îi mai simțeam încă trupul, buzele, răsuflarea.

Abia atunci, când nu o mai aveam, când trenul, veșnicul blestem al ducerilor departe a luat-o, mi-au dat și mie lacrimile.

– Mai bine se termina totul ieri, când zgârciții aștia au organizat masa festivă! Vai de mama ei! Câteva feliuțe de brânză mucegăită și două sticle cu vin. Un fel de apă colorată! Păi, să vină în România, la mine! Acolo, ospitalitate... Și sufletul, pe tavă! La vedere! E, tot ei pierd! Cu cât se zgârcesc mai mult, cu atât sărăcesc mai repede! Iar sărăcia e a dracului, doare! Numai că bogații lumii, săraci lipiți pământului, mai rar! Și, totuși, săraci!"

– mi-am zis cu gândul parcă alergând în fața trenului. Olesya!... am strigat undeva, în adâncul sufletului, ca într-un pustiu încă neinventat. Fugi?!... Ce ți-e și cu viața! Ca și clipa! Vrei s-o strângi în brațe, să o săruți... Când zici că tocmai ai pus mâna pe ea, zbâc, uite-o și nu e! Mai bine nu te cunoșteam! Acum... Acum e acum! Să văd de unde am să te iau! Olesya!...

*
* *

După câteva clipe de privit în gol, peste acoperișul unei clădiri îndepărtate, m-am trântit în pat. Eram răvășit. Doar gândul că mă voi întoarce acasă m-a așezat într-un anume rost al meu. „Rost?!“ – m-am întrebat, totuși, mirat. Să vii de unde... și să te așezi aci, pe pământ, sub pata asta de lumină, așa, cât ai clipi, între a fi și a nu fi! Și să mai zici că și ești?! Mda! Dar una e să zici și alta e să fi!

*
* *

Noaptea mi s-a părut lungă. Am așteptat zorii zilei următoare, în gara din Montpellier. Nu mai aveam răbdare. Împrejurimile nu mai prezentau niciun interes. Franța, contemporană mie, dispăruse. Doar fugitiv îmi mai trecea prin minte trecutul ei. Câteva clipe, m-am simțit singur, atât de singur încât parcă eram doar sufletul stingher, constrâns o viață, într-un oarecare trup. Nu-mi era dor nici de acasă, nici de țară. Voiam doar să plec și atât. Dintr-un loc, în alt loc, și de acolo spre cerul tuturor și al nimănu. Am privit primele raze de lumină, dincolo de crestele munților, și m-am pierdut în ele. Pe nesimțite, trenul parcă s-a așezat la picioarele mele. Am urcat. În jurul meu, aceleași bagaje, oameni, gânduri, același amestec ciudat și pestriț de oriunde. Pe scaunul de lângă mine, o

multră. Tânără și frumoasă, cu buze senzuale. Doar ea m-a adus din nou, într-un prezent, cei drept, chinuit. Alături, un rucsac, un fel de simbol al generației din care făcea parte.

– Pot să stau și eu? – am încercat, stingher, să-i atrag atenția.

– Vă rog, cum să nu... Vă rog! – m-a îndemnat privindu-mă subtil de sub sprâncenele ușor arcuite. Apoi, a tăcut. Am tăcut și eu. Pentru multă vreme, timpul parcă înțepenise într-un univers și el înțepenit. Nimeni nu zicea nimic. Doar când priveam pe fereastră, imagini pe care nu le puteam desluși, îmi schimbau gândurile și mă uitam iarăși spre puștoaica de lângă mine.

– De unde o fi, domnule, și maimuțica asta? – m-am tot întrebat, cu teama de a nu-i deranja genele somnoroase. Nu mi-am putut răspunde.

Mare e grădina ta, Doamne, și câte creaturi se perpelesc prin ea! – mi-am zis și, la scurt timp, pluteam ca într-un vis. Trenul, săgeată purtătoare de noi, alerga, parcă spre niciunde, într-un trecut aproape neidentificat. Pentru o clipă, mi s-a părut a fi un alt Adam, undeva la începutul lumii, înaintea ca Eva să muște din măr. În jurul meu și al ei, raiul, închipuirea omului după care o viață întregă, de atunci, aleargă și tot aleargă. Am privit în dreapta și-n stânga, de jur împrejur-mi, și nimic. Dumnezeu, niciunde! Își terminase toate cele de pus la cale, iar atunci, probabil, trăgea cu ochiul când la noi, când la alții, când la nu știu ce,

din nu știu care loc mai cocoșat al universului. În rest, plictiseală!

Târziu, abia după ce viclenia și curiozitatea și-au dat mâna în rai, universul din mintea mea a început să se miște. Hodoronca-tronca! Hodoronca-tronca! Nu prea mi-a convenit, însă Eva îmi părea mai incitantă ca oricând. Își agățase frunza și făcea pe interesanta.

– Pst! Pst! Puiuuu! – mi-am încercat eu norocul.

Nu mi-a răspuns.

– Hei, Păpușico! Păi, se poate?! Coastă din coastele mele, și nimic?

– Și ce-ar dori domnul?

– Domnul?!... Mda! Nu e rău! Pentru început, nu e rău. Una e să fii un domn, și alta e un Sulică Frânaru! – ca să mă exprim elegant, în termenii generației de acum. – m-am amăgit eu, apoi i-am răspuns:

– Mai nimic!... Frunza! Mă tot gâneam cam cât o să mai treacă până ce o să cadă frunza...

– Eee!. Hoțule! Frunza și atât?... – m-a încitat ea și mai tare

*

* *

Între Montpellier și Lyon, doar câteva opriri. Pe tot acest drum, și eu și mulatra am ațipit. Când m-am trezit, mai întâi am încercat să compar frumoasa de lângă mine, cu Eva din vis.

– Lumea, de când lumea! – mi-am zâmbit, ca într-o oglindă, trăgând cu ochiul, dar am tăcut. Târziu, cu câteva minute înainte ca trenul să intre în gară, am aflat că ea era din Tunisia. Când i-am spus că sunt român, a tresărit. Avea, la Târgu-Mureș, un frate student la medicină.

– Cred că am să vin la tine, în România, la vară! Sau, poate mai curând... – mi-a zis, într-un dialect francez, înainte de a-mi cere o carte de vizită.

– Să mă cauți, bine?

– Sunteți agreabil, domnule! – mi-a mulțumit, într-un anume fel, și s-a pierdut în mulțime.

Câteva clipe, am rămas nemișcat. Mi-am privit ceasul și aproape că nu-mi venea a crede că se scurseseră doar primele ore ale zilei. Timpul, clipe, care mai de care, până în ziua următoare, când aveam avion, spre casă, mi se părea deja un pariu pierdut. Aveam sentimentul că „vin de niciunde și merg spre nicăieri”.

– Eu, aici, Oly, pe înaltul cerului, spre Kiev. Oare, o fi ajuns? Mda!... Yanina, la Odessa. Mulatra, ia-o, dacă ai de unde! Toți, niște suflete călătoare, rătăcite între cer și pământ! – mi-am zis, oarecum măhnit, cu gândul la un Dumnezeu, atunci, parcă, plictisit de o lume ce o luase razna.

Am ieșit din gară. Pe treptele ce coboărau spre oraș, câțiva cerșetori și alți câțiva drogați. O clipă, m-am gândit că ar putea fi și conaționali de-ai mei și m-am jenat. Cerșetori, din tot răsăritul

european, pigmentaseră rozul parcă prea roz al vestului. Am întors capul și am traversat. În partea cealaltă a pieței, liniște! Abia acolo, mi-am tras sufletul în timp ce un magazin de mătăsuri, din preajmă, m-a făcut să îmi amintesc de faima orașului încă din perioada medievală. Câteva minute mai târziu, m-am cazat la Grand Hotel Mercure Chateau Perrache Aveam rezervare încă de la plecarea din România și nu a fost rău. Interiorul clădirii, de patru stele, cu o arhitectură și amabilități pe măsură. Mi-am aranjat într-un dulap bagajul, apoi am ieșit la fereastră. Privirile, cu sau fără voia mea, s-au izbit de cele două mari coline: una, la vest, Fourvière, locația catedralei Notre-Dame de Fourvière, a palatului episcopal, a turnului metalic, o construcție TV ce imită ultimul tronson al Turnului Eiffel, și un funicular; cealaltă, la nord, față de centrul istoric al orașului, colina Croix-Rousse, fieful tradițional al atelierelor și magazinelor de mătase, industria ce a făcut faimos orașul. În față și în spate, apele, Ronul și Soanei, parcă înadins colorate, străluceau liniștite. Între ele, sub mine, Autostrada Soarelui. Abia atunci, uimit de echilibrul a tot, și al cerului și al pământului, m-am întrebat de ce Craiova nu s-a dezvoltat și ea într-un mod firesc, de o parte sau alta a Jiului, ca marile orașe ale lumii. Nu mi-am putut răspunde. Dealul Bucovățului, pe de o parte, și dealurile de la Cârcea, pe de altă parte, îmi păreau, atunci, o amintire ștearsă în mintea mea.

Când ochii aproape că au lăcrimat în încercarea de a desluși întreg Lyonul, privirea mi-a căzut pe firma librăriei „François Rabelais”, la câțiva pași, sub zidurile hotelului ce cădeau, abrupt, spre L’Autoroute du Soleil. Sub firmă, aproape cât un ghemotoc, rezemată de zid, Olesya.

– Doamne, visez, nu se poate! Olesya! – am strigat eu. Nu mi-a răspuns. Fără a mai sta pe gânduri, am alergat la lift, apoi, din holul hotelului, în stradă. Dincolo de șuvoiul de mașini, Olesya, tristă și îngândurată.

– Oly!!! – am strigat din nou. Sunt eu, Nick!

A tresărit. Nu-i venea să creadă. Instinctiv, a alergat spre mine. Doar mașinile, în goana lor, au oprit-o.

– Oly, pui mic, nu-mi vine să cred! Ce e cu tine? Te credeam, deja, la Kiev.

– Of, of! Zăpăcită, cum sunt, am pierdut avionul!

– Cum?! – am întrebat eu nedumerit.

– De trei săptămâni, în Franța, și ceasul meu tot după ora Ucrainei... Ca să vezi! Iar acum, ia gogoși! Vorba e cum ajung eu acasă?! Că o altă cursă, ehe, peste trei, patru zile, iar eu mai am în buzunar vreo... Cam cât să mănânc o zi-două răbdări prăjite și un pahar cu apă.

Am tăcut. Priveam pierdut, undeva, într-un prezent ce îmi scăpa printre degete. Mă gândeam și la rezerva de bani din buzunar și încercam, în gând, o rezolvare.

- Helo! Mă băiatule, sunt aici! Nick! Helo!...
- Mda! – m-am aprobat, totuși, încurcat.
- Mda, ce?
- Păi, în primul rând, o să mergi cu mine la hotel. Patul e dublu, așa că... Mergi?
- Am de ales? Decât pe stradă cu drogații, mai bine cu tine într-un pat! ...Aoleo, amândoi într-un pat? O să fii cuminte, nu?
- Iar am tăcut.
- Domnule profesor, o să fii, sau nu?
- Ce-ai zis?
- E clar! Eu vorbesc și tu, cu mintea, ehe... cine știe ce viol pui la cale!
- Viol?! Nu, păpușă! Ce Dumnezeu, suntem și noi... Dacă e să facem ceva... facem dragoste... Că oameni suntem, nu?
- Da? E, atunci dorm aci, pe scările hotelului. Cu mâna întinsă, fac și un ban...
- Asta s-o crezi tu! La ăștia, aci, în Franța, îți trebuie autorizație... sau musai să fii aurolac de-al lor, cu acte în regulă.
- Să fiu ce?
- Să fii! Asta e, să fii! Până una, alta, hai să vedem ce zic la recepție, și mai încercăm la vreo agenție. Poate, poate...
- După câteva clipe de ezitare, Olesya a acceptat. Înainte de a intra, în fața hotelului, s-a oprit.
- Nick, mi-e rușine! Cum să mergem noi, împreună? Cine sunt eu?

– Grea întrebare! Dacă ai putea răspunde, Nobelul ar fi al tău, iar omenirea și-ar face concediul pe cine știe care galaxie.

– Domnule profesor! Of, mă, vai de capul meu, o să creadă ăștia că sunt o...

– Nu!

– Cum nu?

– Am să le spun că ești logodnica mea...

– ...Și o să creadă până-n pod, dar dacă nu am de ales...

La hotel, nu am întâmpinat greutăți. Locația era rezervată și o puteam folosi, împreună cu Oly, fără probleme. A trebuit doar să prezinte și ea pașaportul. După cele câteva formalități, am urcat în cameră. Totul, acolo, părea înmiresmat și, parcă, de vis. Olesya se așesase pe marginea patului ca o puștoaică sfioasă. Privită mai de departe, dinspre fereastră, părea o prințesă pe sânișorii căreia își uitase, parcă și Dumnezeu, privirea.

– Doamne, din ce lume ești? De unde vii, mă fată?

– Ce-ai zis?

– Oly, draga mea, nu fi copil! Relaxează-te!
Nu se întâmplă nimic fără voia ta!

– Da?

– Cu siguranță!

– E, vezi, asta e! Abia atunci e atunci, când o să vreau și eu?! E, ce mai zici?

*
* *

Am rămas mut. În jurul meu, aproape totul a încremenit. Pentru o clipă, m-am simțit rușinat ca un puști care ridică, pentru prima dată, ochii spre buzele unei femei. Mi-am pipăit barba și am intrat în baie. Ușa am lăsat-o însă întredeschisă. Prin crăpătură, am tras cu ochiul. Olesya s-a întins de-a lungul patului. Și-a cufundat capul într-o pernă pufoasă, apoi a închis ochii. După ceva timp petrecut în fața oglinzii, cu mașina de bărbierit în mână, am pășit din nou în cameră. Mergeam în vârful picioarelor, nu cumva să sperii clipa și să o trezesc. Acolo, între perne, părea un înger căzut în lume, pictat în Renașterea târzie, de un oarecare, mai puțin cunoscut. Însă foc de frumoasă!

– Doamne, ce încurcătură! Biata fată! Și totuși, o cale trebuie să fie! – mi-am zis și am coborât în holul hotelului. La recepție, am contactat compania cu care aveam să mă întorc o zi mai târziu acasă.

– ...Domniță, ce-i drept, o chestiune delicată! Și, totuși, cu puțină bunăvoință...

– Nu! Chiar nu! Rute diferite, companii diferite...

– Păi, agenția de achiziție a biletelor, internațională! Are importanță că el, biletul, e cumpărat din România sau Ucraina?

– Nu insistați! Nu se poate!

– Dar dacă plătește din nou altul ?

– Atunci, totul e ok, numai că următoarea cursă a noastră spre Kiev e peste cinci zile.

– A, nuuu, nu asta vreau, ci să mergă cu mine, în România, mâine. Mai aveți vreun loc...

– În... păi... – s-a bâlbâit femeia de la capătul firului. De ce nu spuneți așa ?! Da, mai avem două, ba chiar trei.

– Of, mii de mulțumiri! În câteva minute, voi fi acolo! Vă rog, o rezervare!

În stradă, m-am grăbit să iau un taxi. Câteva clipe mai târziu, eram cu biletul de avion, în mână. Mă simțeam ca un fulg, chiar dacă, în buzunar, mai aveam sub o sută de euro.

– Mde, soarta! Și să mai zici că... Ce e aia? Soarta! Uite că e! Oly, frumoasa mea, am să te duc în România! Am să te port în brațe peste pragul românesc și-am să te fac mireasa sufletului meu! Creștinește! Apoi, chiar dacă o să treci Prutul, în Bucovina ta, musai o să te întorci, pâș, pâș... – mi-am zis, în șoaptă, în timp ce mă întorceam spre hotel. Dintr-o dată, am tresărit. Mi-a sunat mobilul. Când am privit pe ecranul aparatului, Yanina – Odessa!

– Ca să vezi cât de mică e lumea! Azi, aici, mâine în Focșani, cum zice românul, și, totuși, împreună. Ce mai face frumoasa mea rusoaică? – am întrebat eu pus pe șotii.

– Ai cam prins curaj, domnule profesor! Dacă aș fi lână tine, n-ai mai scăpa. Ascultă-mă pe

mine! Ca să vezi, ieri tăceai, ca mutul, iar azi, auzi, frumoasa ta rusoaică!

– Da! Adică... da? Păi, știi ce: Încalecă pe-o mătură ca Ileana Cosânzeana și...

– Mă, lasă tu Ilene, Cosînzenzene și alte românce de-ale tale, că acum te mușc de nas...

– E, vreau să o văd și pe-asta!

– Domnule profesor, ai câștigat la alba-neagra, jocul ăla, cu care ne-ai luat nouă mințile?

– Nu! Cu cine, aici în Franța, alba-neagra? Țștia o știu pe-a lor și atât! Voi, rusoaicele, ce vă mai prindeți mintea... Mai ales la un pahar de vodcă! Frumoase și dulci foc! Of!

– De unde știi, domnule profesor? Te pome-nești că ai fi făcut Siberia la pas și ai fi cucerit Orientul?

– E, nici chiar așa! Te-am văzut pe tine și...

– Mulțumesc! Să zicem că e cel mai frumos compliment, pe care mi l-a făcut cineva astăzi. Hai, să lăsăm gluma și... Ajută-mă cu ceva!

– O, cum să nu! Pentru tine, orice! – am continuat eu să glumesc.

– ...Bărbații ăștia! Auzi, din câte am vorbit ieri, astăzi, tu ar trebui să fi la Lyon. Așa e?

– Mda! Pe-aci! Un zăpăcit în lume!

– Vezi că tot pe-aci e și amețita aia de Olesya... A pierdut avionul!

– E, nu mai spune! Cum? Oly? Frumoasa mea din Bucovina?!

– Frumoasa ta! Toate sunt frumoasele tale!
... Dacă o găsești... Vezi și tu, pe la aeroport, pe la gară... Pe undeva, trebuie să fie!... Mai stai de vorbă cu ea, încurajeaz-o! Că nu e un capăt de lume dacă... I-am trimis niște bani... Am sunat-o, dar nu îmi răspunde... Și vezi să nu se urce în vreun avion spre Africa de Sud, că nu mai nimerește nordul!

– Draga mea, ce-ai zice dacă ți-aș spune că Oly e cu mine?

– A, o omor! Păi de-ai... Ce mă ametește ea, de cap? Că o fi și o păți... A vrut să fiți măcar o zi împreună și... Ca doi porumbei! Pleacă tu, că eu... Nu, că o omor! Ascultă-mă pe mine, o strâng de gât! ...Și pe tine și pe ea! Mmm! Îmi vine să... Mă, vă omor! O să vedeți voi!

*

* *

Îndârjirea Yaninei m-a amuzat teribil. Am făcut doar câțiva pași și telefonul iar a sunat.

– Domnule profesor, m-ai păcălit.

– Eu? Cum să-mi permit una ca asta, tocmai cu tine?

– Nu? E, atunci, dă-mi-o la telefon! Vreau să o aud!

– Păi, frumoasa mea... cum să îți spun...

– Iar frumoasa ta? Hai, hai, o vreau pe Olesya!

– O vrei? Păi, o vreau și eu...

- Nu fi rău!
- Nu, nici nu vreau, însă acum nu e lângă mine. - am devenit eu, dintr-o dată, sobru. Am întâlnit-o în dimineața asta... Era, într-adevăr, răvășită. Am lăsat-o la hotel, iar eu am căutat o soluție...
- Nu mă păcălești?
- Nu! Ce păcat! Mă obișnuisem cu voi! Iar tu chiar ești o frumoasă...
- Și Oly?
- Olesya doarme!
- Nu ocoli răspunsul! Tot o frumoasă?
- Păi, da... Eu știu...
- Ești de groază! Domnule, ce stil aveți voi, românii!...
- Care?
- Să zăpăciți lumea, cu una, cu alta... Și când crezi că totul e ok, scăpați, oricui, printre degete. Și cum Dumnezeu se face, cădeți, ca mâța, veșnic în picioare. De când lumea! Au dat nemții cu voi de pământ și nimic! V-au aruncat rușii în...
- În fundul pământului!
- E, nici chiar așa, dar tot în picioare... Nu uita însă că orice naș își are nașul! Într-o zi, o să vă pună careva pielea la saramură. Poate tocmai aștia cu care v-ați prins mintea acum. Occidentul e sloi. Ai văzut. Mai ceva decât Siberia mea! O să Vedeți voi pe dracu!
- Auzi, știi ce? L-am mai văzut și o să-l mai vedem, dacă va fi cazul... Oricum, pe-acți, prin

România, doar așa, în trecere. Vine, se umple de păduchi și dus e! Mai ales când vor ai mei să îi mai scurteze coada...

– Mda, ce să mai zic? Nație a dracului! Corcitură istorică! Greu de stârpit... Domnule profesor... Mă, știi ce? Să nu pui mâna pe...

– ... Oly? Dulceața asta mică?

– Ce-ai zis? A..., păi schimbăm foaia... Vin la voi! Of, of, acum nu mai am cum, dar am să vin la tine, în România, și o să vezi tu dulceața...

– Scumpa mea, la iarnă, în vacanță... al tău sunt! Dacă vrei...

– Vreau! Să te strâng de gât! Asta vreau!

*

* *

– Nație a dracu! Ca să vezi!. Om și eu, ca tot omul! Vorba filosofului, cea mai urâtă creatură din univers. ...Că Veșnic „tinde să fie”. Altfel... E, dar nici precum capra, capră de când lumea, iar nu e bine! Măcar noi vrem. Însă una e să vrei și alta e să și ai. Fără Dumnezeu, mai nimic! Vorba lui Țuțea: „Pune-L, domnule, în capul mesei și o să vezi cum căpătă toate sens”. Rusoaiaca... Iauzi, să nu... De parcă aş pune mâna pe partea ei de... Te pomenești că... A, nu, nu cred. Oly pare a fi un om normal... Pare sau e? În definitiv, ce mă privește?! E ce e și nimic mai mult! Asta așa, că doar mintea mea vrea să-mi fie... Ori n-a zis ea că o să-mi facă o droaie de copii? A zis. Și atunci de

ce?... Veșnicul de ce! Hai, că mă bântuie o paranoia... Altceva ce să mai zic! Yanina, o geloasă și nimic mai mult. Mde! E loc și pentru altceva. Cert e că mi-ar fi plăcut cu două. Cică între ele nu te plouă! Aș! Dar de luat în România, le-aș fi luat, că doar nu dădea Dunărea afară din matcă. Pe-amândouă? Pe-amândouă, părinte! Ca în bancul ăla cu fetele popii! Mare comedie și cu omul! Veșnic vrea să fie! Iar când i se pare că nu e, prăpădul!

*

* *

Bucuros, totuși, de cele întâmplate, cu biletul de avion în mână, m-am întors în camera hotelului. Olesya dormea. Plutea, frântă, într-un somn profund ca ramura unei sălcii pletoase, și ea ațipită pe luciul liniștit al unei ape. Nu am îndrăznit să o trezesc. Am pus biletul pe noptieră și am coborât în barul de zi. Acolo, miros de cafea și cocteiluri. Am cerut și eu unul, însă fără alcool, și m-am așezat la una din mesele mai retrase. În jurul meu, doar câțiva oameni. Vreo doi, trei păreau a cântări timpul, în timp ce alți câțiva îl falsificau din priviri. Între ei, un popă catolic, semn atunci al unui Dumnezeu obosit. Pentru o clipă, mi-am simțit picioarele ca de plumb. În mine, îmi părea a curge un soi de remușcare pentru ceea ce încă nu făcusem. Mi-am amintit-o pe Yanina, însă un fel de neliniști venite dintr-un

trecut de dincolo de mine, mi-au tulburau parcă până și linia vieții din palmă. M-am răsucit în scaun fără a-mi găsi locul.

– Am onoarea, domnule! Tot cu afaceri, tot cu petrol? – m-a întrebat un tip negricios, înainte de a se așeza la masă.

– Pe dracu! Eu și afacerile?!... i-am răspuns, în zeflema, în limba română.

– Petrol, da, da!...

– Nu, gaz lampant... Din ăla de tras pe șale! Ai auzit de... Gaz de junghiuri și... Afacere, brici!

– Bici?!

– Nu, domnule, brici! Adică, merge ca unsă!
– m-am prins eu într-un soi de dialog al surzilor, în timp ce am văzut că, la masa preotului, s-a așezat un tip care chiar îmi semăna. Negriciosul a privit și în dreapta și în stânga apoi, pe mine, direct în ochi.

– Mister!...

– E, da, un fel de... Mai pe șleau, profesor...

– Scuzați, vă rog! Petrol... – și-a zis, ca pentru el, și s-a îndreptat, grăbit, spre masa preotului.

– Popa și petrolul?! Sună ca în filme. Mare comedia dracului! Dar ce mă mai miră? Băieții deștepți, albi sau negri, civili sau în sutană, n-au limite. Aici, ca în România și oriunde în lume. Bani să iasă, că de cele sfinte se ocupă proștii. Stau capră, îngenuncheați în fața altarului, și popa, uite, tranzacții cu petrol! Tancuri, puști, mitraliere... Și

ceva droguri, ca rotundul să fie rotund. Domnule, mare lucru și cu democrația! E, ce să mai zic? Am experiența comunismului?! Așa și așa! A democrației?!... Da și nu prea! Dacă prindeam și inchișiția, parcă, parcă... Până una, alta, din câte se pare, totul ține de cum bate vântul, de perspectivă și de context. Când e să-ți ia careva pielea, ți-o ia. Că sunt din est, că sunt din vest... ce mai contează?! Cu Dumnezeu înainte! Cu Dumnezeu! Ce parșivă e viața! – mi-am zis privind la preotul care tocmea, parcă, și prezentul și viitorul.

*
* *

Cu un oarecare gust amar, m-am ridicat. Nu știam dacă voiam să ies în stradă sau să urc în cameră. În cele din urmă, m-am decis.

– În definitiv, am să stau lângă ea. N-o mănânc. – m-am încurajat înainte de a urca în lift. Dar nici nu vreau să sperii...

Am deschis ușa și am călcat în vârful picioarelor. M-am dus mai întâi la fereastră și am privit, de-a lungul străzii, spre colinele orașului.

– Interesant! Parcă aș fi aici de când lumea! Nimic nu mă atrage. Locul, un ceva unde venisem ca și cum nu aș fi venit sau un altceva de unde trebuia să plec, fără a simți că plec.

– Da! Doar ea... Mi-a pătruns în gând, altfel... Și-mi dă târcoale sufletului. E, asta e! Trebuia să se întâmple odată și odată! Probabil... Nu,

nu mai vreau! – mi-am spus parcă obosit Nu mai vreau ce? – m-am întrebat cu un soi de disperare de parcă la ușă bătuse sfârșitul. Moartea? Piei, drace! Că asta nu vine să-și bea cu mine cafeaua.

*

* *

Răvășit, m-am așezat pe marginea patului, apoi m-am întins lângă Olesya. Nu s-a trezit. Am vrut să-i ating mâna firavă, însă o greutate imensă parcă mi se așezase în creștetul capului și o gheară pe măsură îmi prinsese inima. Interesant era că nu mă durea nimic. M-am simțit doar zguduit de o emoție puternică ce mă suspendase într-un timp și el, de-aiurea, suspendat. Priveam, parcă, prin tavan, pentru prima dată, cerul dornic de acel Dumnezeu care să-mi spună încotro. De niciunde, nimic. Și totuși, nu m-am simțit singur. Oly îmi era alături ca la un început de neamuri. „O să-ți fac o droaie de copii!” – mi-am amintit și m-a cuprins un soi de înduioșare într-un amestec de moarte și dragoste de viață.

– Absurd! Și totuși, absurd! Cu câteva ceasuri în urmă, nu eram tot eu? Omul contingent pierdut într-o lume, în care cu greu îmi găseam locul?

Nu mi-am putut răspunde. Simțeam cum mi se deschisese o poartă spre cer și o alta spre suflet. Acolo, parcă întreg universul, și nimic! Nu eram însă în stare să-l recunosc sau să-l neg. Mi se părea că ascult, în surdină, aceeași șoaptă a tăcerii, sfat

din primordii. Întins în pat, lângă Olesya adormită, mă simțeam într-un fel de rai parcă pustiu. Eva dormea. Șarpele din mine încă medita cu teamă la un posibil sfârșit și cântărea: noape-zi, noapte-zi... Într-un fel, cam totul aștepta coacerea mărunții și parfumul ce avea să trezească instincte. Și apoi, facerea!

*
* *

Fără să vreau, am ațipit. Între gene, popa din bar, petrolul... și falsul veacurilor. Omul istoric în veșnica luptă cu el însuși pentru un ceva ce a doua zi, mai tot timpul, altceva. Politică, sminteală, bâlci și lozinci. Din când în când, și câte o coajă de pâine.

– În Franța, nu de mult: „Totul pentru rege!” – mi-am amintit alevea. Băteau din palme, plecăciuni, urale... Na, ca să vezi de unde ni s-a tras nouă, românilor! Dar nici cu ăia dinspre răsărit... „Stalin și poporul rus, libertatea ne-a adus!” Poporul ca poporul, Stalin a fost unde a fost! Și mai zic unii că li s-a impus. Aiurea, omul, turmă! Strigă unul, strigă toți. Ba, mai mult! E în stare să și moară, cică pentru idealuri. Nu, domnule, ca să o ducă bine regizorii și cei ce dirijează. „Lumea, ca spectacol!” Azi, actul cu foametea, mâine, cel cu frământarea socială și exodul, poimâine, se pune de o răscoală sau de vreun război... În pauze, binele social, răsuflete pentru prostimea intrată

deja în tagma pușlamalelor ce nu mai vor a fi în rol de slugi. Și deranjează! Ce-i drept, fie și numai ca adunătură mai încurcăm, din când în când, socotelile și, zice-se că împiedicăm eminențele în a gândi binele universal. E, ce să facem și noi?! Un fel de a spune facere și re-facere în ideea de a fi. Marca amăgire, ham în care, eu-tu, muritori de rând, tragem, inconștient, la căruța încărcată cu cenușul vremurilor. Arginții sclipesc de mult în altă parte. Mda! Să și vrei altcumva, și nu se poate. Nu, pentru că urlăm pe rând sau, cel mult, în valuri. După cum ne naștem și nici măcar așa. Nu cumva să speriem istoria, vatră sub cupola căreia borfașii, fură averi. În plus, imperiile, de când lumea, și azi tot imperii! La ele, doar instinctul de pradă și obraznicia. Bineînțeles cosmetizate în propaganda de zi și noapte sau limbajul diplomatic cu care prostesc popoare. O lume absurdă la tot pasul. Și, totuși, expresivă. Omul cascadează gura într-o parte și în alta. Se lasă impresionat și uită că și-a amanetat libertatea lui și a celui încă nenăscut, pentru iluzia unui prezent amețitor. Mde, dormi dacă poți! – mi-am zis și am privit spre Olesya. Ea, în somn, același înger căzut în lume.

*

* *

Într-un târziu, am adormit. M-am trezit însă înainte ca Oly să simtă vremea prânzului. Mâna ei atârna peste mine. Între noi, un fel de graniță,

perna! „Bucovina mea și Bucovina ei...” mi-am amintit eu și i-am sărutat degetele firave. M-a simțit. Nu s-a speriat, semn că știa unde se află și că mai lenevea cu ochii întredeschiși, ca o pisicuță ce aștepta să fie alintată.

– Ce face frumoasa mea din Cernăuți? – am întrebat-o, în șoaptă, în timp ce mi-am trecut mâna prin părul revărsat valuri.

– Frumoasa ta! Sau, da! Toate sunt niște frumoase până vă cad la așternut, la drum de seară, cum mi-a ghicit mie o țigancă. Numai că e în plină zi. Și apoi, frumoasa nu mai e tocmai frumoasă. De asta ce zici?

– Eu? Ce să mai zic? Ai idei preconceptuate. Dacă am zis că îmi ești dragă, păi, află, chiar îmi ești...

– De! Și mai câte?

– Câte ce?

– Îți sunt dragi?

– Tu și numai tu! Acum și-n veacul vecilor...

– Amin! Vezi să nu te cred!

– Dar dacă ți-aș spune că te iau cu mine în România?

– E, mă iei! Ce, nu ți-e bine?! Cum adică mă iei?!

– Așa cum te văd și cum mă vezi! M-am gândit să te trec în zbor pragul românesc și am să te fac...

– Doamne, ești nebun rău!
– Nebun sau nu, uite biletul! Măine, zburăm împreună până la București.
– Tu chiar vorbești serios? – m-a întrebat ea tremurând de emoție.
– Serios, nu se vede!
– *Waw!* N-am să mai rămân aici singură! Merg cu tine până la capătul pământului! Dus – întors și călare și pe jos! Mă omule, îmi vine să te mânânc! – mi-a zis Olesya și s-a aruncat în pat peste mine. I-am simțit buzele, sânii, pulpele calde și răsuflarea din ce în ce mai fierbinte. În câteva secunde, așternutul era vraște, iar noi goi ca la începutul lumii. Ne-am rostogolit dintr-o parte, în alta, până ce am căzut pe covorul întins pe podea.

Într-un târziu, uzi ca scoși de sub duș, ne-am oprit. Stăteam îmbrățișați ca și cum, împreună, sărisem din timp și ajunsesem undeva la marginea universului. Totul înviase și în mine și în ea. Fremătam și pluteam. Sentimentul păcatului însă ne-a adus încet, încet, pe caldarâmul muritorilor.

– Trebuia să fi mers mai întâi la o biserică. Să fi mărturisit cerului și ție că totul e dragoste... Și nu doar tăvăleală pe covorul ăsta sau la marginea patului! Dar Dumnezeu o să mă ierte... Te iubesc, și-n iubire sper să-mi fie iertarea! – mi-a zis fără a se dezlipi de mine.

– Îți pare rău?

– Mie? Nu! Doar că nu am respectat ritualul.

E, așa a fost să fie! Toată viața am simțit că într-o zi, departe, în lume, am să mă îndrăgostesc, și va fi ce-a fost. Ieri, când ne-am despărțit, mă și întrebam: dacă acum nu, atunci când? Da, și uite că... Spune-mi, tu o să mă iubești?

– Ești o dulceață! Sau poate mai mult...

Timpul se va umple de noi. Ai să vezi!

– Fie și cum zici tu! – mi-a șoptit cu un soi de supunere.

Aproape fără să simt, Olesya s-a dezlipit de mine. A tras cearceaful de pe pat, s-a înfășurat în el, apoi a intrat în baie. Oarecum amețit, am rămas întins pe covorul, dintr-o dată și rece și aspru. Am privit în jur. Câteva picături de sânge mi-au reformulat realitatea anterior trăită. Fără să vreau, am intrat în prezentul simplificat, conștient, încărcat doar de atributele existenței omului în lume. În el, atunci, când încă o mai simțeam pe Olesya lipită de mine, devenirea parcă dispăruse, iar eternitatea se scâldea într-un non-sens greu de explicat. Parcă ascultam, iarăși, șoaptele tăcerii, sfaturi din primordii, când timpul devenise curgere.

– Domnule, ce ți-e și cu omul! Ai crede că veșnic stă în picioare, tangentă în urcușul pe gogoloiul ăsta pământesc. Aiurea! Fie și numai o adiere în adâncurile flinței îl face din om ne-om,

și-i schimbă perspectiva asupra lumii. Avea dreptate baba Floarea: „muică, ai intrat în săptămâna oarbă, de-acolo ți se trage!” E, fie ce o fi! – mi-am luat eu inima în dinți și m-am înfășurat într-un alt cearceaf. M-am privit în oglinda din cameră. Aveam aliura unui Cezar învins, nu pe câmpul de luptă, ci în iatacul unor domnițe înfierbântate.

*

* *

Am așteptat ca Oly să iasă din baie, privind din nou pe fereastră. Strada, un șuvoi, un alt fel de curgere. Acolo, timpul, parcă pe roți. Pentru o clipă, mi-am imaginat miile de străzi și autostrăzi din lume, toate în același loc. Milioane, zeci de milioane de tone de smoală, asfalt întins ca untul pe pâine. Pe el, gânduri peste gânduri, deasupra, în viraj, înapoi și încolo, alte gânduri. Între ele, scrâșnete, scântei, chinuri... Într-un cuvânt, iadul! Apocalipsa! Totul țipăt și durere, într-un șuvoi al celor ce aleargau, inconștienți, spre moarte. Alături drumurilor, de o parte și de alta, câmpul cosmetizat, cu gazonul proaspăt frezat.

– Ce Dumnezeu, m-am băgat în cazanul ăsta veșnic fumegând, când lângă mine stă frântura de rai și un alt fel de început? – m-am întrebat când tocmai ușa de la baie s-a deschis. În pragul ei, Olesya părea o piersică coaptă. M-am apropiat, am sărutat-o.

– Dușul te așteaptă! O parte din mine e încă sub el! – mi-a zis și a zâmbit subtil.

*
* *

– Of, mare tăntălău mai sunt! Ea, acolo, sub stropii, ploaie a răătăcirii noastre, iar eu cu gândul la draci uscați și cai verzi pe pereți!

*
* *

M-am răcorit și am ieșit, în grabă. În fața oglinzii, Olesya parcă privea dincolo de ea. Totuși, aveam impresia că mă așteaptă. M-am apropiat și am luat-o în brațe. Ne uitam unul la altul, în luciul argintiu. Pentru prima dată, mi s-a părut că îmi seamănă. I-am sărutat părul în timp ce i-am prins în podul palmei sânișorul din dreptul inimii. Nu s-a opus.

– Îi vrei?

– Mă ametești, nu știu ce să zic?! Parcă te cunosc de când lumea, și totuși... enigmă!

– Știi că mi-e foame?!

– Și mie! Aoleo! Vai de capul meu, am uitat... A sunat Yanina.

– Dacă aude c-am fost în brațele tale...

– Gelozie?

– A, nuu...

– Atunci? – am întrebat eu, tulburat.

- Mi-a fost... Cum să spun ?!
 - Iubită ?
 - E, și cu tine, iubită ?! Ți-e gândul doar la prostii ?
 - Atunci ?
 - ...Un fel de soră mai mare, și cu mintea la purtător. Eu, una, veșnic mai visătoare ! Nu ți-a zis : vezi că ameița aia... ? Uneori, ai văzut, e rea. Da, dar din cauza ei am pierdut avionul, că nu mi-a potrivit și mie ceasul...
 - Ea ?
 - Păi, altcineva cine ?
 - O fi și cum zici tu... Ți-a trimis niște bani printr-o agenție. Cred că au și ajuns.
 - Vezi, își spală păcatele... Mă gândeam eu că nu mă lasă ea tocmai pe-aici, în Vestul ăsta sălbatic !
 - Sălbatic ?
 - Sălbatic sau nu... Depinde de perspectivă.
 - Perspectivă și interpretare, ascultă-mă !
 - O să te ascult, ce să fac ?! Mai am de ales ?
- Sau, gata, vrei să și scapi ?
- Ești rea ! Poate tu... Ți s-o fi făcut dor de rusoaică ?
 - Mă, ia vezi ! E și ea rusoaică, așa cum sunt eu evreică. Face mătănii la Mahomed și-l saltă-n slăvi pe Putin. Doar când ai de câștigat, ești ! Mă înțelegi, depinde de conjunctură ! Mă rog, bunicul ei, cică ar fi fost un lipovean de pe la voi din Delta. S-ar fi încurcat cu una de pe lângă Odessa,

înaintea Primului Război Mondial. Aia o fi fost... Nici ea nu știa ce-a fost. Cert e că taică-său e un fel de corcitură mondială, iar maică-său e o persană de prin deșerturile Orientului. Al Doilea Război Mondial i-a aruncat pe unul în brațele celuilalt, sub dărâmturile orașului. Niște bieți copii! Dar, vezi, s-au ținut minte... Războiul s-a sfârșit... Că toate se sfârșesc... Iar ei, într-o zi... Sau vreo noapte... doar Dumnezeu știe... Oricum, târziu, când vremurile s-au mai îndreptat, au făcut-o pe ea. Apoi, s-au luat. Adică, domnule profesor, oameni responsabili, vreau să zic. Nu așa, niște... fluieră vânt.

– Fute vânt, se zice. Oricum, interesant! Amestec de timp, de istorie... La un adică, ce importanță are de unde vii? Om să fii! Dar, OM! ... Și unde Dumnezeu ai cunoscut-o?

– La școală, la Kiev! Am făcut acolo, liceul, apoi facultatea... Ani de zile, împreună. Când crăpau pietrele de frig, ne înghesuiam sub același așternut. Mă lua în brațe, îmi băga mâna la sânișori, sau...

– Sau la pășărică...

– De unde știi? Ți-a spus ea?

– Nu, mă gândeam și eu...

– De ce să nu fii sinceră, îmi plăcea. Adormeam ca puiul sub cloță! Când am crescut mare, n-am mai lăsat-o. Îmi era rușine. În plus...

– O luai razna, te excita... Spune că nu am dreptate? !

– Of, iar ți-e gândul la prostii? Domnule profesor!... Tu n-ai văzut c-am fost virgină până mai adineauri?...

– Ba, da! Și ce e cu asta?

– Am așteptat o viață să te gălesc pe tine. Să mă ai fecioară... Făt-Frumos! Mă, Făt-Frumos din dud! ...Că-mi vine să te mănânc!

– Nu! Ascultă-mă, Făt-Frumos din dudă! E, vezi? E altceva! ...Și Pupăza din tei! O mai mare potrivire nici că ar exista!

– Hai, că-i bună!...

*

* *

Am răs, ca doi copii nepedepsiți, după cine mai știe ce prostie făcută. De altfel, dincolo de chicotelile noastre, fără să vrem, dădusem un anume sens vieții. Abia de acolo, un alt timp, un nou început și un altceva în frământările de tot felul. „...Apoi, s-au luat. Adică, domnule profesor, oameni responsabili, vreau să zic! Nu așa, niște...” – mi-am amintit și, pentru o clipă, m-am chircit cumva în mine, de teama unor întrebări oarecare și, fără să vreau, pentru prima dată, m-am gândit la plecarea din Lyon, ca la un fel de izgonire a celor doi din rai.

– Adam și Eva au rămas, totuși, împreună și abia după aceea au fost fericiți...Și asta, cu siguranță, că altfel nu am fi noi! – mi-am zis, doar pentru mine, abătut, cu mintea pusă parcă pe

poteca ce ar fi trebuit să o bat între Craiova și Cernăuți. Ce-i drept, cam nedrept! Și unde mai pui că... Hai, domnule, ce dracu, parcă aș fi bolnav! Gânduri de-aiurea... De-aiurea? Dumnezeu potrivește veșnic boul cu beleaua, dar acum parcă...

– Hei! Domnule profesor, aici sunt! Unde ți-e mintea, omule? Mai stăm azi, și mâine, gata, fiecare la casa lui!

– Mda! Cam așa e.

– Ce-ai zis? Măă!... Și dacă rămân cu tine în România?! Uite așa, ca să aduc un gram din Bucovina de dincolo, la cea de dincoace. Gramul ăla fiind eu.

– Mai bine am mânca ceva, iar după aceea... o să vezi ce mai Bucovină o să iasă! Una a noastră! Nu?

– Eee!...

*

* *

– Una a noastră? – m-am întrebat, iarăși, în clipa următoare. Dacă Oly o rămas deja gravidă? Nu, nu e de glumă! Dar... În definitiv poate face un avort, nu? Sau poate o fi luat deja anticoncepționale, că doar e un om educat?!... Mă gândesc și eu!... Una e plăcerea și alta e... E ce? În definitiv, cam nimic nu e ce e!... Dar dacă, de exemplu e... Adică, o să fie. ...Și n-o să poată pentru că, iar e, adică ceva e! Complicată chestiune! Oarecum speriat, am privit, pentru a nu știu câta oară, pe

fereastră, deasupra orașului, departe, până la primele clădiri ce îmi stăteau în cale. Orizontul mi s-a părut sfâșiat. Cerul curgea franjuri, un fel de zdrențe din care făcea baba Floarea, iarna, în războiul de țesut, preșuri. Instinctiv, m-am uitat în podul palmei drepte. Am zărit, acolo, aprinsă, lampa de luminat cu petrol. Pâlpâia! Sticla, ușor afumată. În stânga, dâra ei de lumină curgea pe linia vieții, spre viitorul, atunci, clipă amalgam, în prezentul vârtej. M-am cutremurat. Pentru prima dată, m-am temut, în același timp, și de viață și de moarte. Îmi părea că greșisem și mie, și lumii, și lui Dumnezeu. Dacă mi-ar fi stat la îndemână Olesya, hanger cu care să mă sinucid, m-aș fi sinucis. Atunci, abia atunci, trupul său, lamă de cuțit înfipt, ar fi simțit sufletul meu, clocot, gata de sterilizat păcatul. Adică să-l facă pur. Mai pur decât purul din primordii prin care să se poată vedea, ca într-o oglindă rotitoare, când începutul, când sfârșitul, și dinainte a toate, Dumnezeul mulțumit. Mda! Dumnezeul mulțumit? – m-am întrebat sec, căutând, cumva, prin paginile *Bibliei*. Nu, nu cred! Ce-i drept, nici omul, sfânt! Sfânt?! E, mă rog, decât un Adam bleg, lângă o așa Evă, mai bine nu, raiului! Aci, în felul ăsta de a fi, te mai miști încoace și încolo, mai guști dintr-un suflet... Dacă vezi că nu ți-a ieșit, „Doamne, mai naște-mă o dată!” Te rogi! Poate, poate! Mai știi? Te naști, mori și iar te naști, într-un cuvânt, vezi lumea. E altceva decât să te fi născut suflet deja îngropat!

– Hei! Domnule profesor, aici sunt! Unde ți-e mîntea? Măă, iubește-mă și tu, că de-aia a lăsat Dumnezeu iubirea!

– Ce-ai zis? – am tresărit eu.

– Au, au, au! Doamne, cu cine m-ai încurcat?!

– Mda! Ai și tu dreptate! Dar dacă mi-ai luat mințile?... Mi-a trecut prin cap de mult asta, acum însă, clar! Dacă n-ai fi voi, femeile, oricând în stare să ne faceți inima cârpă de șters oglinda, noi, bărbații, ...îngeri!

– Fără puță, fără... Îî!! Nu v-ar sta bine...

– Cum? – am sărit eu ca ars.

– Cum ai auzit. Un fel de entități, buni la nimic! Ai văzut tu vreun înger cu?... Nici dintr-aia, nici din cealaltă... Ăștia nu au nici măcar gen... Și ei, acolo, o socoteală, vorba bunicii mele! Măcar așa, de ochii lumii, și tot ar fi ceva!... Păi, domnule profesor, Eva ar fi murit de plictiseală, iar eu, asta de acum, de nerăbdare! ...Că mare răbdare am avut! Iar după atâta răbdare, tu te uiți la mine, ca rața la bariera pusă, în loc să mă pupi și tu, să... Of, of, of! Auzi, știi ce? Hai să mâncăm, și-om mai vedea!

*

* *

Am coborât în holul hotelului. De la recepție, am aflat locul în care se găsea agenția de unde puteam ridica banii. Nimic complicat! Am ajuns

și, în numai câteva clipe, Yanina, atunci, ajutor financiar, parcă ar fi fost lângă noi. Ca prin minune, o secundă mai târziu, a sunat telefonul.

– Draga mea, nu se poate... Telepatia! În acest moment, mă gândeam la tine.

– Domnule profesor, lasă poveștile și spune-mi: S-a trezit amețita aia?

– Amețită? A, nu... Pentru mine...

– Știu! Frumoasa ta din Cernăuți! Până una, alta, vreau să văd dacă a luat...

– Banii? Da! Uite, numai ce i-am ridicat, și ne gândeam cum să-ți mulțumim. Ești o minune! Ascultă-mă! Nu știi ce s-ar fi făcut Olesya fără tine!

– Știi ce? Dacă nu v-aș cunoaște pe voi, bărbații, mai că mi-ar sări inima și ți-aș mulțumi, dar... până una, alta, mă împac cu ideea că v-a lăsat Dumnezeu doar să amețiți jumătate din lume. Poate chiar mai mult, c-am înțeles că noi, femeile, am fi, ehe... Cu mult mai multe decât voi! S-o amețiți și atât! În consecință, buni și voi la ceva! Ne luați mințile... Povești...chestii, socoteli... Trebuie să recunosc faptul că nici dracu nu vă întrece!... Iar noi credem! Noi, mai puțin eu, care s-a opărit odată cu dulcegiile voastre. De-aia, știi ce? Ai grijă cu zăpăcita aia, că prea multă minte nu are!

– Olesya? Vai, cum poți...? E o dulceață...

– Dulceață, dulceață, dar nu de pus pe pâine...

- Nici măcar de gustat ?
- Nu!
- De ce ?
- Pentru că nu vreau eu. E bine ?
- Acum ce să zic... Am să-mi fac mea culpa și mai vedem !
- Ce e? Nu mai vedem nimic! Lași fata în pace și atât! Altfel, vin cu tancurile rușilor peste tine! Doar ști că Armata a paisprezecea e aici, la Odessa!
- Aoleo, a început războiul ?
- Doamne ferește ! Tu însă, dacă încerci ceva, te fac zob ! Mă, te strâng de gât, te zgârii pe ochi... Ți-i scot... Mă, te mănânc ! ...Ce să mai, te termin !
- Unde și când ? Doar ți-am spus, al tău sunt !
- Of ! Și Stalin ăsta ! Dacă vă pisa, ca pe șerpi, nu mai comentai tu acum ! Sau, dacă vă lipea și pe voi la partea asta de răsărit, atunci vedeți voi pe dracu !. Dă-mi-o pe Oly, că nu mai vreau să te aud !
- Nu ! Nu, păpușă ! Stai nițel, că în chestia asta cu alipitul, m-ai atins la coarda sensibilă și... În primul rând, pe dracu tot l-am văzut 50 de ani ! Doar am jucat sârba în aceeași căruță ! În al doilea rând : „*De la Nistru pân' la Tisa/ Tot Românul plânsu-mi-s'a*“. Eminescu, ai auzit ? Și-apoi, tu crezi că Ștefan cel Mare, ehe... Scumpa mea de la Odessa ! Mda, Odessa mea cu tine cu tot, tocmai de pe vremea când...

– Când făcea plopul pere și răchita micșunele, iar capra clocea în locul cucului...

– E, ca să vezi, n-ai prea nimerit-o! În locul cucăi! Ai înțeles? Cucăi! Adică, cuc la feminin, cu chestie dintr-ai-a... Cum s-ar zice, în postura de muiere pusă pe ouă...

– Măă!

– Niciun „mă!” Noi vă așteptăm... Pe tine, în special, iar tu dai cu piciorul! Iapă nărăvașă! Vezi-ți de treabă! La un adică, tot un fel de gloabă! Depinde cum și de unde privești!

– Ho, meliță! Am zis eu: nație a dracu ce nu s-a dovedit pe fața pământului!

– Ca și voi! Cine se aseamănă, până la urmă, tot se-adună!... Vrând-nevrând! Da! Păi, altfel cum crezi? Că face fiecare după cum îl taie capul?

– Ești nebun și gata! O vreau pe Oly!

– O vrei, o ai, dar nu uita: „*De la Nistru pân' la Tisa/ Tot Românul plânsu-mi-s'a*”. Și ascultă-mă pe mine, poetul știa bine ce știa!

*

* *

Olesya a schimbat doar câteva cuvinte cu Yanina. Mai mult a ascultat-o, cuminte, și a aprobat-o, din când în când, în timp ce îmi făcea, complice, cu ochiul.

– Ți-am spus eu, a turbat rusoaica...

– Așa mi s-a părut și mie.

– Asta nu e zdravă! Parcă nu ar fi într-ale ei! Să mă lase, domnule, că nu mai sunt o fâță din aia... de ținut în lanț. **A apucat-o grija!**

– Da?! Pentru ce?

– Știi tu! ...Că o fi, că o păți... Că... gravidă... Și dacă o să rămân, ce? Femeia, abia când naște, e femeie... E, o să-i treacă... Până una, alta, pentru că tot am luat banii, hai să fac cinste! – S-a răsfățat **Oly**, ca un copil. **Avem bani**, împreună până la capătul lumii și înapoi! Chit că o să crape **madmoiselle!** Tu ce zici, crapă?

– **Madmoazica?** Dracu știe! Deocamdată, dă din clanță și atât! Dar mai știi?!

*

* *

Cu puțini bani în buzunar și picioarele, totuși, pe pământ, am intrat într-un magazin alimentar și am cumpărat câte ceva din cele ce pofteam.

– **Nick**, știi ce? Mi-ar fi plăcut să mergem la o terasă. Să bem șampanie și să stăm așa, în ochii lumii. Să vadă, mă, ăștia, că te iubesc și că sunt în al nouăzeci și nouălea cer, să...

– **Lume?!** Draga mea, care lume? Cei de-aici umblă ca și mușcați de viespii. Nu văd, nu aud! Dincolo de ei, totul, doar cât vor să fie și să le aducă lor un gram de bunăstare. Răsăritul, Răsărit! Occidentul, Occident! De la un cap la altul, la fel. Aici, la ei, altfel de propagandă, altfel de educație. Pragmatismul e în toate! Până și-n chestia asta,

cu... La felul lor de a fi, nu m-ar mira să aud că până și copiii îi fac cuplați la un calculator. Altă nebulie!... Ce-i drept, culturi diferite și, totuși, cel puțin într-o chestiune, la fel! Și unii și alții l-au scos pe Dumnezeu din vremuri. Îl țin în buzunarul de la piept... Doar din când în când, îl mai arată popii și politicienii. Chestiuni de luat mințile, de imagine sau de făcut bani, că în rest...

– Da? Și atunci, fără El, de iubit când se mai iubesc?

– Eu știu?! Când i-apucă dracii! Păi, altceva ce să mai zic?

*

* *

O bună bucată de drum, la înapoierea spre hotel, și eu și Olesya am tăcut. Vuietul străzii, curată nebulie, iar Cuvintele Yaninei când mă rodeau, când mă făceau să bufnesc în răs.

– Ce e cu tine? – m-a întrebat Olesya, surprinsă.

– Yanina...

– Da? Și ce-i cu ea?

– Nimic! Eva timpurilor noastre, dezamăgită de un alt fel de Adam. Pe undeva, cam are dreptate! Dar ce să mai facă omul după ce și-a pierdut raiul? Spune povești. Despre el, despre ce-și mai amintește. Iar când le termină, se reeditează. Și el și poveștile. Tragicul, la vedere! Nici că se putea altfel după atâta nădejde, deznădejde și invers. În

plus, oricum ai da-o, tot mori. Asta ne-a fost dat !
Bucuria a rămas, undeva, dincolo de începuturi.
Noi, cei de după, râdem ca proștii ! Probabil, de-
aci și gluma cu râsul. Și să mai zici că n-a fost la
început Cuvântul ?!

– Auzi, știi ce ? Uneori, mă uimești. Vorbești
ca un om mare ! Ai fi din vreun neam de învățați ?
Ori de unde ziceai că ești ?

– Din Oltenia...

– De unde ? – A întrebat Olesya nedumerită.

– Al doilea stat în stat din lume ! Noi și
Vaticanul...Nu știi ? N-ai auzit de Oltenia ?

– Nu !

– Află că n-ai auzit de nimic !

– Domnule profesor, te pomenești că la tine,
acolo, o fi... Cine știe ce Dumnezeu o mai fi ?!

– Oly, scumpa mea, glumesc ! Dacă aș ști,
ți-aș spune. Unii cred că am fi niște rămășițe,
evident corcite, de pe vremea legiunilor romane.
Moesia superioară, la vremurile acelea, din Banatul
Sârbesc până dincolo de dealurile Craiovei. Iar
asta, legiunea pomenită, strânsă toată de prin
teritoriile israelite.

– Deci, tot un fel de ovrei ?

– Ovrei sau nu, tot una e !

– Și da și nu...

– Ai și tu dreptate ! Voi, femeile, ca femei, nu
prea vă împăcați cu...

– Cu ce ?

– E, lasă... Dacă nu știi, nu știi! Nici că trebuie să mă convingi! Îți spun eu: e o idee mai scurtă. Cică așa trebuie la ei... Și, ce e puțin, de când lumea, nu ajunge. La ei, niciodată!

– Hai, mă! Te ții de șotii cu mine ... M-ai văzut așa mai mică, vorba ta, un fel de pupăză și... Ori cum ai zis?

– Făt-Frumos din dud și Pupăza din tei! La drept vorbind, corect ar fi: Pupăza din Bucovina!

– Adică din Bucovina mea, nu?

– Ei, a ta! A noastră, ți-am mai spus, că sună mai bine.

*

* *

În cameră, la hotel, după masă, am ciocnit și un pahar de vin roșu, apoi ne-am așezat de-a lungul patului. Olesya s-a ghemuit lângă mine. I-am simțit obrații, catifelați, respirația de crin și sânișorii fierbinți. Am îmbrățișat-o privind, undeva, departe, în ochii ei de un verde-albastru năucitor. Acolo, ceva nedeslușit și firav. Am tresărit. Mi s-a părut că sunt la limita unui amestec de fericire și nefericire, prins într-un vârtej, clocot și de viață, și de moarte, ce mă purta când acasă, în România, când mă scotea, parcă, din timp, când mă arunca în hăul veșniciei fără sens. Abia atunci, când am strâns-o, ușor, în brațe și i-am simțit fragilitatea, am rețrăit în prezentul, nici el tocmai prezent, câtă

vreme tremuram și eu și ea, asemenea deșertului cu nisipuri mișcătoare. După un timp, fără a ne mai spune ceva, am ațipit. Între gene, parcă la „țărnul pleoapei“, clipa! Împreună ne prelingeam în ea. Dincolo, neantul! Un fel de a muri în mijlocul pustiului.

Ceva mai târziu, ne-am trezit. În cameră, plutea un parfum ca și cum acolo înfloriseră toți trandafirii din lume. Printre ei, prospețimea crizantemelor multicolore. Ne-am sărutat copilărește, apoi ne-am ascultat unul, altuia, bătaile inimii. Păreau, la fiecare, dangătul unui clopot ce ținea isonul unui preot aflat la slujbă, în fața altarului. Fără să vreau, mi-am amintit de ziua petrecută în Biserica Neagră din Brașov, și mi s-a părut că, undeva, în sufletul meu, ca și atunci, pe muzică religioasă, vibra și cerul și pământul. Nu înțelegem însă mai nimic. Cu gândul că peste o zi voi fi, la propriu, cu Olesya, pe înaltul văzduhului, apoi totul se va sfârși, îmi dădea frisoane.

– Când eram mic, spuneam oricui că am să mă fac preot. – am rupt eu, în cele din urmă, tăcerea.

– Da?! – a părut ea, surprinsă. La drept vorbind, nu ar fi fost rău! Dar mă rog, de ce popă?

– Mi se părea mie că ei ar fi fost cei ce aduceau din ceruri fericirea. Apoi, o împărțeau. Și cine împarte parte își face!

– Da, așa da! Dacă preot ai vrut, preot ești, chiar dacă te miști, un fel de profesoraș prin lume. Iar dacă e așa, se schimbă situația... Un gram în plus de fericire, musai și pentru mine! ...Că și eu ți-am dat din sufletelul meu.

*
* * *

Spre seară, am ieșit în oraș. Timp de peste o oră, am bătut cu piciorul locuri despre care nici că auzisem. La prima vedere, nimic nu părea a ne impresiona, mai ales că amintirea drumurilor făcute zilnic, pe jos, în Montpellier, de la pensiune, la campusul universitar, ne crease un fel de repulsie. Gustul sărăciei se conturase, în acele zile, pentru noi, și în senzația cumplită a tălpilor bătătorite sau a durerilor de oase.

– Nick, știi ce? Eu am deja kilometrajul dat peste cap. La Montpellier, n-am avut încotro, dar acum? Hai, dragă, și noi cu un metrou, cu o mașină, cu ceva, că iar o să cad frântă, iar, la întoarcere, n-am de gând să mă vaiet. În plus, în noaptea asta, n-am să închid nici măcar un ochișor. Și află că n-am să te las nici pe tine!

– Păi?... Și ce-o să facem?

– Uite, îmi mai povestești și mie câte ceva. Ne mai iubim... Îți mai spun și eu câte o bazaconie... Ce nu face omul când vrea?!

- Da? Atunci, să ne întoarcem!
- Nu zici rău, însă... Vreau să vedem ce e în clădirea aceea puternic luminată. Privită de aici, parcă ar fi o catedrală. O vezi? Nu e departe.
- Da...
- O fi?
- Eu știu? Ceva, totuși, e!
- Dacă e, atunci aprindem și noi o lumânare. Eu, una, pentru tine, tu una pentru mine și, împreună, alta pentru sufletele noastre. Să rămână veșnic pereche. Vrei?
- Da, sigur că da, numai că nu-mi vine mie să cred că occidentalilor le arde, la ora asta, de Cel de Sus.
- Hai, mă! Poate da! În plus, aș vrea să-i spun ceva lui Dumnezeu, acolo, în fața altarului.
- Deși părea, undeva, aproape, clădirea parcă se mișca, în același sens, împreună cu noi. În cele din urmă, am ajuns. Când ne-am dat seama că eram în fața Operei din Lyon, Oly a lăcrimat.
- Nu fi copil! Ce e cu tine?
- Ce să mai zic? Îmi doream atât de mult să fim în fața altarului! Așa e la noi. Primul bărbat din viața unei femei... Știi la ce mă refer?
- Mda! Ce e cu el?
- E omul vieții sale! Aici, pe pământ și în ceruri... Nu îți vine să crezi?
- Chiar dacă nu stau împreună și nu se mai văd?

– Chiar! ...Însă nu avea grijă, dacă o să te duci în Alaska, dincolo de Cercul polar, și tot am să vin după tine!

– Doamne, ești...

– Nebună?

– E, și cu tine... Mă gândesc și eu!– i-am răspuns, apoi am căutat o Biserică.

Am întrebat în dreapta, în stânga și, în cele din urmă, am găsit: Notre Dame de Fourviere. O catedrală impozantă. Deasupra scărilor, pe frontispiciu, în spatele coloanelor impunătoare, Fecioara Maria. Instinctiv, m-am închinat și am plecat capul. Am privit ușa de la intrare. Spre surprinderea mea, era deschisă. Am intrat. În interior, o procesiune. Preoții săvârșeau, după ritual, o slujbă. Corul bisericesc și orga învăluiau, în mister, interiorul. M-am simțit copleșit.

– La un adică, ce importanță are dacă sunt ortodox?! – mi-am zis și m-am așezat pe un scaun, alături Olesyei. Totul e să-l ai pe Dumnezeu cu tine.

Când preoții s-au retras în spatele altarului, Oly m-a cuprins de mână.

– Hai, mi-ai promis!

Nu am ezitat. Împreună, am pășit pe covor spre altar. Acolo, am îngenunchat. Fiecare a zis ceva, în gând, am spus, după aceea, împreună, Tatăl Nostru, apoi ne-am ridicat și am ieșit. În fața bisericii, iar ne-am plecat frunțile și ne-am făcut, din nou, semnul crucii. Olesya părea fericită. O

lumină nevăzută, venită, parcă, de dincolo de vremuri, i-a luminat fața.

– Nick! Mă, omul lui Dumnezeu, uită-te la mine! Acum am dreptul să-ți spun că te iubesc, iar tu sărută-mă ca pe mireasa ta! Hai, ce mai stai?!

*

* *

La câțiva pași, în fața bisericii, Olesya mi s-a părut atât de frumoasă încât am ridicat-o în brațe, undeva, deasupra capului, și ne-am rotit ca și cum am fi dat ocol universului. Amețită, a curs pe mine, pe pământ, ca ploaia în albia unui râu. Am sărutat-o în văzul trecătorilor, apoi, de braț, ne-am îndreptat spre o cofetărie. Și unul și celălalt salivam, în acel moment, după o prăjitură văzută, înainte, în vitrinele luminoase. După aproximativ o jumătate de oră, am plecat. O bună bucată de drum, iar am tăcut. Savuram dulcele parfumat și ne ascultam pașii ce semănau, parcă, urmele, pe asfaltul înserării.

– Frumoasă catedrală! – am rupt eu iar tăcerea, în timp ce am privit în urmă.

– Catolicii au excelat în astfel de construcții! Occidentul, mai mult decât altă parte a lumii. Ar fi fost nefiresc să nu fie așa...

– Ești catolică? – am întrebat, forțat de o curiozitate ce mă tot frământase zile în șir.

– Nu, Ortodoxă! Ca și tine. Deși, când eram mică, tata mă ducea la Sinagogă. Mergeam acolo,

împreună cu prietenii lui, ți-am mai zis, niste evrei polonezi... Între timp, s-au cam demolat toate. Stau cocoțate, spre cer, blocuri, niște cutii pentru ambalat suflute. Ce-i drept, cam răătăcite! Nu știu de ce, dar cred că, acolo, Dumnezeu nu are loc.

– Și botezul?

– De ce întrebi?

– Dacă nu vrei, nu răspunzi. ...Pentru mine, oricum ești un îngerăș!

– Îngerăș ortodox, evreu sau catolic? – m-a întrebat ea în timp ce s-a așezat în fața mea și și-a țuguat buzele.

– Nu are importanță! Tot din ceata lui Dumnezeu...

– Atunci, află că m-au botezat niște evrei, vecinii noștri, la o biserică creștină. De-ai-a îmi zice rusoaiaca, ce-mi zice... Ei, e și ea rea când se face rea! ...Când Mahomed al ei, fie stă cu burta la soare pe cine mai știe ce Coastă de Azur, din univers, fie se sfădește cu americanii, aci, pe pământ. Pentru petrol!

– Mda! Se sfădește... Ce știi eu?! Dar despre ea, mai degrabă aș spune că are o personalitate puternică. Ce-i drept, are!

– Are?! Ce are, mă, ce are? Ce, și eu nu? Oo, of! Voi, bărbații! Cum vedeți un funduleț mai bombat și picioarele de-o șchioapă mai lungi... are!

– Nuuu! Nu asta am vrut să spun!

– Atunci, ce?

– Că veșnic e gata să te sugrume. Să sară la tine...

– Asta crezi tu! Se apără. În rest, ca oricare femeie! Că voi, bărbații... Ori cum ai zis? A, da: „fuse, fuse și se duse”. Vezi că am învățat oltenește? ...Dar când se îndrăgostește de vreunul, șterge ăla geamurile cu ea.

– ... Nu prea îmi vine a crede, însă cu olteneasca, află că ar fi de discutat?! Dacă aștia, adică oltenii mei, stăteau, de mult, cu un ochii pe semnele cerului, cucereau lumea. În primul rând, ar fi trebuit să învețe a citi și a scrie, ehe, tocmai de dinainte de potop, sau măcar de pe vremea lui Moise.

– Iar astăzi, ați fi avut și o Biblie a voastră și ar fi vorbit oltenește până și ăia din Japonia, nu? – a râs Olesya cu poftă.

– Una e să se vorbească, și alta e să cucească! Dar află că, dacă Bill Gates se naștea la mine, la Craiova, până și ăia de la poli și cei din jungla ecuatorială vorbeau olteneasca! ...De! Nu chiar toată, dar măcar pe-ai de calculator, și tot ar fi fost ceva!

– Asta, dacă ar fi avut computere! Sărăcuțul de tine! Mare păcat!

– Păi, află, că, mare, câtă vreme, în inima lor poate intra o lume, iar în suflet, întreg universul!

– Ohoho!... Gata! Chiar că m-am liniștit! În lumea aia... Adică ce lume, în tot universul din

sufletul tău, musai să fiu și eu, că, uite-mă, doar mă vezi! Nu mai trebuie să cotrobăi după mine prin cine știe ce ascuzișuri de stele.

– Eu vorbesc serios și tu... Doar rusoaica ta crede că am fi nație a dracului, una, în mintea ei, ce nu s-a dovedit pe fața pământului!

– Și nu are dreptate?

– ...Ce să zic?! Dacă mă gândesc bine și Austro-Ungaria și-a retras granițele dincolo de Oltenia...

– Da? Atunci, află că nu e de colea! ...Și trebuie avut în vedere!

*

* *

Spre hotel, ne-am întors, când pe picioare, când cu o mașină, care doar trecea prin fața clădirii. Ne-a lăsat însă doar la câțiva zeci de metri distanță. Nu a fost rău. Luminile orasului, spectacol gratuit, ne făceau să visăm că plutim printre stele.

– „Azi, aici, mâine, în...!”

– Focșani! Vezi, sunt ochi și urechi! Am ținut minte.

– Mda! E o expresie de pe la noi, de prin România. În realitate, niciunde ceva! Parcă am fi niște „ratați ai absolutului”. Sau, cel puțin, așa a zis Cioran, un gânditor român. A trăit aici, în Franța, la Paris. Ai auzit de el?

– Da, parcă... Am primit niște cărți, în românește, ajutoare de peste Prut, de la voi. Dar asta e altă poveste. ...Ori ce ai zis?

– „Ratați ai absolutului“.

– E, și cu tine! Unde vezi tu că, noi, acum, am fi niște ratați? Când în mine bate inimioara, mai ceva ca la începutul lumii! Și te iubesc ca pe întâiul om de pe fața pământului!

– Și dacă poimâine ar fi sfârșitul?

– Sfârșitul cui?

– Al lumii! Auzi, al cui?! „Domnul a dat, Domnul a luat, Domnul fie lăudat!“

– Nu, nu se poate! Trebuie să aibă Dumnezeu răbdare și cu mine, la fel cum a avut cu toți. Așa se cade! Nu se poate cu unii, mumă și cu alții, ciumă! Până-mi fac și eu datoria, până...

– Care datorie, dragă? Când noi, ca oameni, umblăm așa, ca musca fără cap, blestemați, parcă, să repetăm păcatul. Ce-i drept, nuanțat și-n alte haine! Îți spune unul: „nu face aia“, și tu tocmai „aia“ faci!

– Nick! ...Nu răspunzi?! Atunci, să te iau altfel: domnule profesor, lasă tu „aia“, „păcatul“! Eu vreau să trăiesc... Și, uite, să-ți fac și ție un copilaș, doi... Că noi, pupezele din Bucovina, chiar știm să facem copii! Ce zici?

– Eviți răspunsul. Dacă mâine, îți iese Dumnezeu în cale și-ți spune că peste un ceas va fi sfârșitul... Ce faci?

– Îl iau de mustăți și-l bag în sân! ...Să vedem dacă-l convine, că mor tocmai când i-ar fi fost și Lui bine. Nu?

*

* *

Seara, la hotel, am împărțit galaxia, am botezat stele, am demontat și remontat Carul Mare, apoi am spus și versuri, ca doi pământeni îndrăgostiți.

– Știi ce, uite, steaua aceea e a mea!

– Îi punem numele tău, nu?

– E, și cu tine, ne mai gândim. Nu am zis că o să avem ceva al nostru? Bucovina, ori ai uitat?!

– E, am uitat?!... Întreb și eu că, altfel, mă ia somnul.

– Of! Că somnoros mai ești!

– Mda! Păi...da! Și steaua mea? – am întrebat eu cu jumătate de gură.

– Steaua ta sunt eu! Nu-ți place?

– Ba, da... ba, da, dar...

– Nick! Ce faci, mă, sforăi?... Stai măcar să îți spun: steaua ta e tot asta, a mea! O împărțim egal și abia după aceea începem războiul. Fiecare pentru partea sa. Acum, ca să vezi că nu sunt rea, peste noapte, am să te găzduiesc în partea mea. Doar suntem vecini! Da? Iar după aceea „și dai și luptă”!

– Bine, bine și așa! ...Sau cum vrei tu... – abia am mai putut răspunde, aievea, spre dimineață.

Înainte de a se lumina, Olesya a căzut și ea frântă. Ne-am culcat. Somnul a venit ca o baie într-un fel de respirație a cerului. Patul nostru parcă plutea deasupra pământului. În jur, doar ici, colo, câte un ghemotoc de nor. În rest cerul, îngeri, povestea!

*

* *

Aproape de ora prânzului, când ne-a trezit telefonul, viața a devenit, iarăși, o realitate. Abia atunci Oly pâlpâia mai ceva decât o feștilă cu uleiul pe terminate.

– Acum, na gogoși! Când ți-am zis că mai trebuie să mai și dormim, tu nu și nu!

– Voiam și eu o noapte cât o viață... Ce e rău să vrei?

– Scumpa mea, una e să vrei și alta e să ai! Dar fie! Câte nu face omul?!

– Face?

– Face pe dracu ghem!

– ...Și-l dă de-a dura!

– E, vezi că știi?! Numai că asta se cheamă pierdere de timp, iar vremurile te terfelesc după cum vor ele. Azi cică ai fi, mâine, nici dracu nu-și mai amintește de tine! Aleluia și-un praz verde! – cum se zice pe la mine. Te scurgi în fundul pământului cu tine cu tot. Te-ai dus, dus ești!

– Dragul meu, sufletul o ia în sus, se duce la cer...

– Ai văzut tu?

– Nu, dar sigur se duce la Dumnezeu, dă socoteală și, ...după faptă și răsplată! Îl așează...

– Într-un loc cu verdeață, că așa zice și popa.

– Păi, vezi că știi?!

– Una e să spui că știi, și alta e să știi! Mai degrabă, omul speră. Dar și aci, la speranță, musai un „ce“!

– De ce?

– De ce?! De-ai! Ca să ai și tu ce face?

– Și fac?

– Faci un drarc bălțat! Băjbâi! Că o fi asta, că o fi ailaltă...

– Hai, mă!...

– Păi, hai, că pierdem și avionul ăsta și...

– O să fie vai de capul nostru, deși... nu ne-ar strica o experiență printre bezmeticii ăștia din Occident! Cosmetizați, motorizați și cuplați la calculator... Nick! Vrei?

– Ce?

– Să le arătăm și lor cum se fac copiii! Nu așa, cu pipeta, eprubeta și penseta. Zii, mă, vrei sau nu?

– Auzi, ascultă-mă! ...Mai bine, la mine, în România! Te urc pe un vârful de deal și-ți trag o

tăvăleală, de-ai să crezi că raiul s-a mutat acolo, în mijlocul pădurii.

– Da?! Atunci, ce mai așteptăm ?

*

* *

Drumul spre aeroport mi s-a părut, totuși, a fi, atunci, în sufletul meu, unul spre un fel de eșafod. Sentimentul unui eventual sfârșit îl trăiam, de fiecare dată, la plecarea din țară, în momentul în care avionul se dezlipea de pistă. Capătul ei, un gol în stomac și o frângere în suflet. Când urcam spre cer, mă rugam unui Dumnezeu, adesea, ignorat. Un fel de a face ceva! Abia când ajungeam sus, dincolo de nori, și ieșeau, din cabina pilotului, stewardesele, mă simțeam pus pe o oarecare dungă de cer, linie de zbor, adunată punct cu punct, în care încercam să reazem nimicul, eu într-un avion, undeva, sus.

– Acum, fie ce-o fi! Să mă văd, și de data asta, acasă, și nici că mai plec vreodată! – mi-am zis, ca pentru mine, în încercarea de a-mi face, cumva, curaj. Olesya însă, parcă, mi-a ascultat foșnetul gândului.

– Să știi că și mie mi-e frică! Doar inconștienții pot sta liniștiți când sunt... Nici măcar agățați de cer!

– Ei, inconștienții, sfinții și îngerii... Ultimii au, veșnic, și cerul și pământul la picioare. Ceilalți... Noi, doar clipa! Uite-o, nu e!

*

* *

– Taci! Că mi se face frică și!... – mi-a șoptit Olesya când am intrat în aerogară. Păi, de ce crezi tu că am vrut să te am alături? Yanina, nu! Tu, nu! Dumnezeu... Ce știi eu?! Cum să poarte de grijă la toți nebunii?! Spune și tu!

– Pst! Gata, că băgăm spaima în omenire cu prostiile noastre! În plus, mă trec fiorii!

– Asta, pentru că mă iubești, altfel, nu văd de ce. Hai, mă, spune-mi, mă iubești?

Am tăcut. De altfel, nu știam ce să răspund. Pe de altă parte, în mine, chiar stăruia soiul acela de frică ce îngloba și viața și moartea a tot.

„În definitiv, dacă dispar eu, ea... dacă dispare lumea, iar pământul, un fel de bolovan pe cer, de-aiurea, Dumnezeu, de unul singur... Abia atunci, nonsensul! Al cui și pentru cine?...” – m-am întrebat, meditativ, în timp ce m-am simțit o oarecare umbră a unui destin cuprins parcă de tristețea stelelor pustiite în univers.

– Or ce ziceai?

– Aoleo, Doamne! M-am convins! „Femeia este orice, în afară de o evidență!” Voi, bărbații, ne simțiți doar în pat! În rest, amintirea senzualității... Professore, o să-ți mai amintești de mine?

– Ce-ți veni, dragă? Păi, nouă, acum, de amintiri ne arde? Stai să ajungem acasă și, după aceea, iubire, una, alta, și ce mai zici tu...

– Iauzi, iubire, una, alta... – a oftat ea, oarecum, dezamăgită. Norocul nostru, că ne-a lăsat Dumnezeu să ne vrem din nou. Altfel, am uita unii de alții. Iar când uităm, uitați suntem!

*
* *

– Cursa Lyon – București, la poarta numărul cinci! Pasagerii sunt invitați în avion! – a anunțat crainica aeroportului.

– Vai de capul meu! Fac pe mine! Un WC pe laăștia, pe aci, o fi? Ce mă fac? – a intrat Olesya în panică.

– E, ca să vezi iubire! – am răs privind după ea, în timp ce alerga disperată spre o toaleta.

Pitorescul întâmplării m-a amuzat, însă nu m-a făcut să uit înălțimea deasupra pământului, la care aveam să fiu, nu peste mult timp. După ce s-a întors Oly, fără a mai sta pe gânduri, am traversat tunelul aerogării, apoi am urcat direct în Blue Air, un avion de talie mijlocie, la prima vedere, firav pentru o distanță așa mare. Ne-am așezat. Locurile noastre, în dreptul aripilor! Privindu-le, păreau un fel de prelungiri a sufletelor care, în curând, aveau să poarte zborul.

– Vrei la fereastră? – am întrebat-o, cu strângere de inimă.

– Da! Vreau să privesc cerul și să mă dizolv în el. Sau să prind unul din norii care își fac de cap așa, sus, de parcă totul ar fi al lor.

– Mda! Atunci, tu, acolo, eu, aici. Să nu uiți însă, că jos, tocmai acolo, jos, e pământul, iar la un adică, tot el ne-așteaptă! Gravitația! Ce, Doamne, iartă-mă, să-i faci?!

– Nick! Hai, mă! Că, uite, iar m-apucă și ne facem de râsul lumii!

– Draga mea, zic și eu că doar, doar... Iar la urma urmei, totul e cunoaștere! Ori, noi asta am vrut și asta avem!

– După mintea ta, zborul ne-ar face mai deștepți?

– De ce nu? Experiența, cu siguranță, contează. Altfel de unde am învăța? Numai că nici aci, în experiment, lucrurile nu sunt bătute în cuie! Demult, în Anglia, zicea unul că „nimic nu ar fi existat în intelect, înainte de a fi în simțuri”.

– Adică?

– Cu alte cuvinte, nimic n-ar fi în mintea omului, înainte de a fi experimentat.

– Păi, și nu are dreptate?

– A avut! Și ar fi avut și astăzi dacă ea, mintea și-ar văzut de treabă. Numai că ea veșnic întrebă.

– Și?

– Ceva mai târziu, tot un englez...

– Și?

– Și! Hâtru din fire, i-a dat ăluia peste bot. Cică primul a avut, parțial, dreptate.

– Zău ?!

– Da! A adăugat în frază chestia asta „cu excepția intelectului însuși”, și a deschis perspectivele apriorismului.

– Și atunci, diferența ?

– Află că e! La naștere, cică ai avea ceva în cap, sau...în suflet, dacă nu tot și, trăind reînveți lumea. Ți-o amintești... Oricum, trei cuvinte au dărâmat zeci de ani de cercetare, știință și credință. Apoi, a venit Kant cu chestia aia, cum că : doi plus trei nu ar face cinci !

– Ei, nu ?!

– Nu, cu siguranță, nu! Păi, dacă aduni doi porci cu trei măgari... Cum e ?

– Cinci !

– Cinci ?

– Da! Hai că-i bună ! Cu siguranță, cinci !

– S-ar putea !... Subiectivitatea ! Ai și tu dreptate ! Perspectiva, sensul ?! Lucru dracu ! Deci, la voi ca și la noi ! Uite, că la chestiunea asta, cât a fost ăla de rațional, tot nu s-a gândit !

– Nick ! Mă, tu te ții de șotii, iar aștia au ridicat hardughia în cer. Acum, ce mă fac ? Dacă vreau să mă dau jos ? ...Că tot mi-a trecut prin cap să mă întorc acasă, la Cernăuți, cu trenul. Hodoronica-tronca, hodoronica-tronca, în două, trei zile, ajung !

– Aiurea ! Păi, crezi că trenurile nu pot să o ia razna ? Uite, așa, sar după șine și... tronca, tronca, miriștea a lor e !

- Da? Și Kant, ăla al tău, ce zice?
- Pe dracu zice! Neamțul, neamț, de când lumea! Doar pe la noi, omul, și măgar, și porc și... Și invers, că ce să mai zic?! Dar capul face, capul trage! Vorba unuia de pe la mine: bă, nene, n-ai înțeles nimic din greșelile tale și nici din ale altora, ai ars gazul degeaba! Umbra ce mai contează?!
- A, da! Tocmai voiam să întreb: aci, în seninul ăsta, veșnic senin, umbra unde se mai culcă?
- La mine în poală. Nu o vezi?
- Hai, mă, întreb și eu, iar tu... Privește! Cerul, parcă fără de cer! Nici galaxii, nici lună... Doar jos, mărginirea!
- Jos și-n mintea noastră, că în suflet, hăul!
- Adică, o lume fără de lume... Ce știi tu despre tine? Nu tu început, nu tu sfârșit... Uneori... Știi ce? Parcă am fi căzut de aci, din... Odată, vâj, vâj, printre stele, printre... și poc!
- Ți-am spus eu, gravitația... Cu asta nu te joci!
- Află! De-aia am stat așa, o vreme, besmetici. Până ce ne-am dat și noi seama cam cu cine avem de-a face. ...Apoi, „păș, păș“... La întoarcere, când sună aia cu goarna, iar... Un dute-vino! Cică am cunoaște lumea...
- Mira-m-aș! Dar să zicem... În ultimă instanță, lumea e ce zic eu că e! ...Și nu ce zice ea!
- Câteva clipe, am tăcut. Privem când la cei din jur, când la monitorul fixat de plafonul avionului.
- Spune-mi, te rog, ce vrea să arate aparatul ăla?

– Știu eu? Distanța de la Dumnezeu, la pământ.

– Bănuiam... Altfel, cum să mergi cu chestia asta pe sus, când parcă stă? Nu tu ceva palpabil, nu tu o linie, nu tu... Nici macar un oftat de timp!

– Poate doar disperarea lumii, cocoasă, un fel de drum spre niciunde...

*
* *

Olesya m-a privit înduioșată. Nu a băgat în seamă ultimele cuvinte. Se liniștise. În clipa următoare, m-a strâns, ușor, de mână, apoi s-a aplecat deasupra ei și a sărutat-o. Gestul m-a făcut să roșesc.

– Cât de mărunți suntem! Acum, nici măcar umbre pe cer! Știi ce? Mi-ar plăcea să fiu un nor! Uite, ca ăla! Apoi, încă unul, și încă unul... Să mă înalț sus, sus, la cetele împărătești, apoi să cobor înger, strop pe buzele tale... Un înger de gustat! Vara, să-ți răcoresc sufletul...

– Iar toamna, să-mi picuri otravă în...

– Nuu! Dulceață!... N-ai spus tu? Și-apoi, e altceva... Eu, mica ta dulceață cu parfum de gutuie coaptă și miros de viață!

– Fie!

– Iarna?... Gata, știi! Seara, pernă puf de dormit visele, dimineața, mirosul de pâine coaptă, iar, pe la prânz, steluța prinsă între gene... Vrei?

– Povești!

– Hai, mă! Cum, povești? Ascultă-mă! Primăvara, am să trezesc ghiocelii, floricelele, răcăneii... Totul, numai pentru tine! Și am să aduc, pentru început, berzele, rânduneii...

– Și ce o mai fi...

– Apoi, am să dau drumul la verdele crud. Râu! Să curgă valuri, valuri ...Și-am să pun să-ți cânte cucul! „Cu-cu! Cu-cu!”

– Nuu... Nu! Pupăza!

– Adică eu! Păi vezi, așa te vreau! Nu prea știu, dar o să încerc! Mă, uite de-aia îmi vine să te mănânc!

– Da? Păi, când ajungem jos...

– Vrei să spui, cu bine, acolo...

– E, acolo, pe pământ, mă tai salată în podul palmei... Din stânga... Fideluță! Picuri și ceva stele, zeamă de lămâie... Nu uita, pentru design, o măslină... verde-maronie... Cu dreapta, mesteci sufletul și umbra pământului, care tocmai se scurge prin vârful degetelor. Așa! Mesteci, mesteci...

– Știu, că doar sunt gospodină! ...Și se servește, pe îndelete, cu puțină dragoste!

– La pahar, sau?...

– E, și cu tine! Lasă, că vedem noi! Pat să avem!... Că mirodenii, oho, destule!

*

* *

O clipă mai târziu, Olesya m-a sărutat, tandru, pe obraz, apoi și-a rezemat fruntea de umărul

meu. Când stewardesele au adus gustarea, ea, deja, dormea. Am rămas, o vreme, nemișcat. Îmi părea rău să o trezesc, mai ales că, atunci, picată, parcă, în vis, părea acel îngerăș, bob de rouă, bun tocmai de gustat. Mai târziu însă, s-a rezemat de spătarul scaunului. Atunci, am privit pe lângă ea, pe fereastra avionului. Dincolo de aripa lui, un fel de reazem al speranțelor mele, întinderea, parcă, fără de sfârșit! Sub noi, se strânseseră norii, despre care Oly nu-mi vorbise. Priveliștea amețea. Am încercat să deslușesc, jos, departe, pământul. Nu am putut. Un fel de fum zvârcolit se ridica văzând cu ochii. Nu departe de aeronavă, am zărit fulgere. Dintr-o dată, cerul s-a întunecat. În avion, s-au aprins toate luminile. Una, parcă și în inima mea. Apoi, poc, și întuneric! De teamă, am vrut să o trezesc pe Olesya. Dormea profund. I-am strâns centura de siguranță, apoi pe a mea. Din clipă în clipă, așteptam să se întâmple ceva. Am privit, iarăși, pe fereastră. Avionul înota de parcă pământul își mutase apele pe cer. Aripile sale păreau scăldate în valuri. În capătul culoarului, a apărut una dintre stewardese.

– Stimați pasageri, liniște!... Puțină liniște, vă rog! Așa! Toți să aveți centurile de siguranță! Doamnelor și domnilor, traversăm o zonă cu maximă turbulență atmosferică! Avionul nostru cât și piloții sunt însă pregătiți să reziste unor astfel de situații. Încredere și calm! Nimeni nu trebuie să stea în picioare! Nu vă ridicați de pe

scaun! – abia a apucat să mai zică ea și, ca secerată, s-a prăbușit. S-a ridicat însă cât ai clipi.

– Awu! – s-a auzit un fel de rumoare până spre coada avionului!

– Vai di mini, Domnuli, mi-i rău! – abia am apucat să aud un tânăr, ce stătea, crispat, în scaunul de alături.

Avionul a căzut în gol. Cu el, toți, parcă, ne scufundam în cer. Sângele mi-a lovit, atunci, ca un ciocan, creștetul capului, gata să împröște tavanul. Stomacul îmi ajunsese și el în gură. Speriat, am prins-o pe Olesya în brațe și i-am sprijinit între mâini, tâmplele. La un moment dat, aeronava a plutit din nou. Se zgâlțâia însă parcă și mai rău. Instinctiv, în gând spuneam o rugăciune.

– Stai, că mă sufoci! Ce e? Ce s-a întâmplat?
– a întrebat Olesya, o jumătate de oră mai târziu.

– Nimic! Am trecut printr-o furtună...

– Da?

– Și era cât pe-aci să ne prăbușim... Să murim... Praf și pulbere...

– Hai, mă!...

– Nu glumesc! Până jos, praf și pulbere...

– Aoleo! Știi că și eu am visat ceva?!... Da! Uite, parcă văd! Aci, pe aripă, se făceau a fi două coșciuge... Doamne, două coșciuge! Nu greșesc, parcă le văd... Mi se părea că înclină totul. Pe noi, avionul... Și cerul, și pământul!... Toate, și cerul și pământul păreau așa, în dungă! După aceea... parcă zburau pe lângă noi. Coșciuge în zbor!...

Mai târziu, din ce în ce mai multe! Apoi, o lumină! M-a orbit lumina! Și ele au dispărut. S-au topit... Doamne, cum au dispărut!

– Gata, lasă-le! O să fie bine! O să ajungem... Abia aștept să ating pământul! Să-L iau pe Dumnezeu în spate și să cutreier lumea! Da, nu El pe mine, ci invers, și, pe jos: pâș, pâș! Ce atâta grabă?!

– Și eu?

– Am să te iau și pe tine. Da, am să te iau... Și o să mergem împreună până la marginea pământului! Ce-o să-și mai amintească omenirea: ...Ăla cu femeia aia frumoasă, în brațe, și cu Dumnezeu în spinare! Pâș, pâș! Apoi, am să mă urc, singur, pe un vapor...

– Singur?

Da, singur! Tu o să rămâi la țărmul mării. Tu și Dumnezeu! –

– Eu?!

– Da, tu! La sfârșitul lumii, musai, femeia! Femeia și Dumnezeu! O să rescii Evanghelia. Fără carte, nu se poate! Parcă văd: Evanghelia după Oly! Apoi, o să faci copii! Cineva trebuie să o ia, iar, de la început!

– Și tu?

– Eu am să mor, acolo, în larg. Apoi, am să fiu pește. Fâț, fâț, prin valuri, până aproape de mal. Când va fi cazul, am să mă las prins. Cu mine o să-ți hrănești poporul...

– Nick, ce e cu tine?

– Nimic! Tu și Dumnezeu la începutul lumii!
Ce Adam? Ce Eva?!... Abia aștept să ating
pământul! Și: pâș, pâș!

*
* *

În momentul în care am simțit avionul rulând
de-a lungul pistei de aterizare, zeci de aplauze au
răsunat în interiorul său. Câteva secunde, am stat
nemișcat. Nu-mi venea să cred.

– Nick, suntem la tine acasă! În România! Nu
te bucuri?

– Ce să zic?! Da, numai că spaima pe care am
tras-o... Tu cu visul tău... Coșciuge în zbor?!...
N-am s-o uit tot restul vieții!

– Nici eu? Mai știi?...

– Ce?

– Mă, nu face pe uitucul, că... Hai, ia-mă în
brațe! Dumnezeu, dacă vrea, se urcă El singur! Să
te văd! Trece-mă pragul! Ca pe mireasa ta! Din-
tr-o lume, în într-alta! Măcar doi pași, aci, pe
pământ românesc! Și, după aceea, mai vedem noi!
Că, până la capătul lumii, ehe, poveste lungă!

– Așa, în văzul oamenilor?

– Da!

– Și dacă, uite, rămân țeapăn?

– Mă, dacă ai să rămâi, află că am să te duc eu
în cârcă, până la Cernăuți, iar acolo...

– O să-ți pună niști ventuzii că, numa!... –
s-a amestecat în vorbă tânărul de lângă noi.

- Da? Ca să vezi?! Dar, dumneata de unde...
- De la Chișinău, domnule! Student în România, iar acum, cu o bursă la Dijon! – a răspuns el, vorbind bine românește.
- Eee, asta e altceva! Rusoaica din Odessa, unul din Banatul sârbesc, frumoasa mea, din Cernăuți, și...
- România Mare!
- Nu, domnule, românii la un loc!
- Mie mi-ar plăcea! – s-a amestecat Olesya.
- Ascultă-mă, dacă mai stăm pe o terasă, la un suc, pun pariu că ne găsim rude! – am glumit eu.
- Poate chiar frați! – a insitat moldoveanul.
- Apropo, ea e Olesya din Cernăuți, eu...
- ...Nick, cel mai iubit dintre iubiții lumii! De mine, bineînțeles! – mi-a luat-o ea înainte.
- ...Iar eu, Igor! Igor Cușcenko! Moldovean din...
- Polonia, sau?...
- Nu, domnule, Chișinău. „Orașul meu din albă piatră!”
- Chiar că albă! – a confirmat Olesya. Am fost la voi! Odată, când cu... Mă rog, nu are importanță...
- Într-o zi, poate am să ajung și eu... Ce zici? – am întrebat-o pe Oly.
- Până una, alta, drumurile tale spre Cernăuți... Adică spre mine. Mă, nu cumva să te duci, că te strâng de gât! Țștia au niște femei așa de frumoase, că... pe-acolo o să-ți putrezească oasele...

– Dacă ar fi și ar fi... parcă tot aici ar trebui!
Nu de alta, dar ălea, despre care zici tu că sunt, au
împânzit România...

– Of! Sărăcuța de mine! Doar eu am rămas
tocmai dincolo de... Nick! Ce zici, vrei?

– Ce?

– Să mutăm Bucovina mai la sud!

– Cu tine cu tot, nu?

– Păi, altfel cum?!

*

* *

– Da, cum și în ce fel, mai vedeți voi! Im-
portant e să vreți, că de putut se poate! – ne-a zis
Igor înainte de a ne despărți.

– Ai auzit? Totul se poate!

De la Băneasa, la Gara de Nord, am mers cu
un taxi. Pe tot parcursul drumului, Olesya a tăcut.
Privea, adesea, clădirile cenușii, copacii ruginii, de
pe marginea drumului, și tresărea, de fiecare dată,
când scârțâiau roțile mașinilor din trafic. O pri-
veam cu coada ochiului și mă sfâșiam în propria-
mi incertitudine. Cu cât mă apropiam de gară, cu
atât simțeam cum un fel de vuiet nemilos al lumii
îmi tăia respirația, și cum timpul se împutinează
precum omul în ultimele clipe de viață. Eram, în
adâncul sufletului, când disperat, când fericit, și
îmi venea să țip: „de ce, Doamne, de ce?”

– Am ajuns! – am confirmat eu oprirea taxiu-
lui aproape de intrarea principală a gării. Olesya a

tăcut din nou. A coborât, cuminte, din mașină, și m-a așteptat. Privea, parcă, peste dealurile Moldovei, la ea, în curte, la Cernăuți. Șoferul ne-a dat bagajele, apoi am pășit în interiorul clădirii.

– Reintrăm în timp! – mi-a șoptit ea. În amărăta asta de istorie... Beția de noi se duce... Rămâne contingența... Politica!... Nimicul! Ce ai să faci în zilele următoare?

– De mâine?

– Da! Abia acum suntem la răscruți! Pupăza ta își ia zborul...

– Adică, se urcă în tren...

– Și, fâl-fâl, dacă am noroc...

– ... Cam pe la prânz, am să-ți arăt drumul mântuirii. Scara spre cer!... Crede-mă, chestiune unică!

– Ce nu s-a dovedit pe fața pământului, vorba rusoaicei...

– Află! Dacă ar avea aștia, prin Occident, o așa minune, ca românii, la Târgu-Jiu...

– S-ar perinda, pe-acolo, creștinii, ca arabii la Meca. Măă, hoțule! Tu mă duci cu zăhărelul și, până la urmă, tot la acrituri ajung!

– Cum vrei, însă o porție de suflet, la Masa tăcerii, doar la mine în Oltenia!... Ca să nu-ți mai zic de Poarta spre suflet... Tot acolo, la doar doi pași, spre răsărit... Vrei?

– Eu știu?!... Poate altă dată...

– Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard!

- Ce să fac ?
- O vorbă de pe la mine. Cu alte cuvinte, când prinzi o găscă, jumoale-o, dacă vrei să îți faci burduf de pernă cu puf.
- Tot nu înțeleg!
- Atunci, musai o trecere prin Oltenia mea !
- Și acasă ?
- Două, trei zile mai târziu, ce mai contează !
Că doar nu se mută Cernăuțiul din loc !...
- Mai știi?! Vin tătarii, vin vandalii... Însă, fie! Că doar n-o să plesnească pământul !

*
* *

La scurt timp, și eu și Olesya eram, din nou, suflete pe drumuri. De data aceasta, puse pe șinele de cale ferată. Trăncănitul roților de tren, acum semn al întoarcerii, îl trăiam la nivelul unui amestec. În emoție, ingredient, Olesya, eu, păcatul și Dumnezeu. Ultimul, parcă liber de orice. „În definitiv, ce obligație ar avea Dumnezeu față de mine?! – m-am întrebat, în gând, în timp ce încercam să găesc un loc, cât de cât confortabil, în mijlocul unei lumi care, parcă, veșnic bătea toba. Când tocmai, gata, gata, să scap de obsesii, am auzit-o, un fel de halucinație acustică, pe mama: „mă băiete, nu cumva să îți bați joc de vreo fată mare, că blestemat vei fi! Și blestemat vei rămâne!“ Am tresărit. O clipă mai târziu, Olesya mi s-a părut a fi victima, eu, păcatul unei

iubiri cântate la flaut, iar vecinii de pe scara blocului, în care locuiam, bârfitorii universului.

„L-ai văzut, dragă? Nici că ne mai bagă în seamă!... Nu-i mai ajungi cu prăjina la nas! A fost în Franța și...” „De-aia nu mai pot eu!” „E, nu e chiar așa! Ai văzut și tu, și-a luat una, de prin părțile alea... Auzi, de parcă a ta și altele, de pe aici, nu ar avea și ele, acolo, ce trebuie să aibă...” „De-aia, uite, ... dar cine știe ce panaramă?! Ho, că o să vadă el... Ehe! Vine aia din buricul Parisului, să stea cu ăsta, în două camere, la bloc?! Când o zbură porcul cu soacră-mea în spinare!” „Păi, na, uite, că zboară...!” „Da? Atunci, ducă-se dracu, și porc, și ea, și tot!” „...Tinco, fă, ascultă-mă pe mine! Leana e fiartă!” „Aoleo!” Profesorul s-a întors cu una. ...Iar acum, fie-sa... Vai de mine, da' s-o vezi pe ea, pe Leana... Au cam rămas cu deștiul în gură!” „Las' că așa le trebuie! Când le-am spus: fată... prea țoapă! Una, două, țâști-bâști, cu buricul gol și fusta până la cur! Mă mir că nu s-a pus ăla cu daravela pe ea! Și atunci s-o fi văzut eu pe Leana, pe unde scotea cămașa?!” „E, și cu tine! Cum de n-a dat pleșca peste ea? Leana!”

– Nick! La ce gândești, omule?

– La nimic! Adică, da, la chestia aia: eu cu tine în brațe și Dumnezeu în spinare, spre sfârșitul lumii! Frica, agonia, îți dai seama?

– Nu! Nu așa, ci altfel: Împreună, până la marginea mării... Acolo, tu, peștele, fâț, fâț, pân' la Dumnezeu, apoi eu, și-un alt început!...

*
* *

La Videle, trenul aproape că s-a golit. Cel puțin, noi am rămas singuri în compartiment. Olesya privea pe fereastră. Câmpurile negricioase păreau pustite. Țăranii își culeseseră porumbul, însă arăturile de toamnă încă mai așteptau ploile ce trebuiau să înmoaie pământul.

– Nick! Știi ce? Tot ce avem, aici, în țară, la tine, în fața ochilor, seamănă cu cerul de adineaori, culcat pe pământ.

– Lipsește furtuna!

– Totuși, ceața, valuri, valuri! Soarele parcă se înecă în nori... Vezi acolo, departe, copacul acela stingher?

– Da!

– Cum ți se pare?

– Copac!

– Și atât?!

– Mda!...

– Eu îl văd un uriaș revoltat, ce stă la sfadă cu Dumnezeu... E un fel de a zice!... În timp ce gustă din relicvele, cine mai știe ale cărui muritor?!

– În definitiv, cam totul e de mâncat! ...Animalul mănâncă iarba, omul, animalul, pământul, pe om... Iar pomul, pământul!

– Nu m-aș mira să mă simt, odată, într-o zi, frunză agățată spre cer, într-un fel de respirație istorică! Cum s-ar zice, stafie colorată pe creanga unui copac...

– Adică, moroi!

– E, și cu tine, moroi! În definitiv, ce e ăla, moroi?!

– Un fel de... unul mort, dus pe lumea cealaltă, și întors!

– Da! Cam aceeași chestiune, stafie!...

– Nu prea... Stafiiile au ceva din momăile mergătoare... Sau seamănă cu ălea puse în capul viei! Paznici!... Moroiul însă, e moroi! Cu personalitate, cu... Dă ordine, face, drege... Când i se pune pata, harșc! Mai trage câte unul în țeapă!

– Și-n timpurile ăstea?!

– Da!

– Vai, mă sperii! Sunt și pe la tine?

– Cum să nu! Numai că, ai mei, din Oltenia, sunt mai romantici. Nu rezistă la femeile frumoase! Când le văd, devin așa, pufoși... Bureți de spălat cu ei pe spinare!

– Taci, că mă trec fiorii! Dragă, știi ce? Vreau să mă întorc! Unde mai oprește trenul ăsta?

– Ehe, tocmai la Craiova! Moroi de sus! Nu ți-am spus?

– Vai de mine!... Nu mai am de ales?

– Nu!

– Nick, măcar spune-mi, când ajungem, mă duci la hotel și pleci?

– Doamne ferește! Am și eu casă, masă... Ca omul!

– Nu mă păcălești?

– Nu!

– Ah! Mi-a venit inima la loc! Împreună, e altceva!

– Abia aștept să-ți văd cuibușorul și să fac un duș! Apoi...

– Nicio problemă... E apă caldă, șampon, spumant, eu...

*

* *

După cele întâmplate pe drum, Craiova mi s-a părut locul în care Dumnezeu a făcut, pentru prima dată, și cerul și pământul. „Raiul meu de când lumea!” – mi-am zis, în gând, după ce am ieșit în fața gării. Se întunecase bine când m-am oprit lângă fântâna arteziană și am respirat adânc. Drumul spre casă, în oraș, l-am făcut pe picioare.

– Am văzut lumina zilei, la nord, peste dealurile dimprejur, însă... Draga mea, orașelul ăsta... – am rupt eu, pentru a nu știu câta oară, tăcerea.

– Ba, nu! Frumoasa ta!... Frumoasa ta din Cernăuți! Sună, cum să-ți spun, ca într-o partitură bizantină!

– E, sună! Spune-mi că îți place!

– Da! E ca un început de replică într-o piesă de teatru...

– Lumea, ca spectacol! Idee veche de când...

– Și totuși, în fiecare zi, nouă! Sau, alta... Personajele... La noi, de exemplu, actul I: Montpellier sau drumul oaselor. Actul II: Lyonul cu seducția... Trebuie să spun că m-ai cam păcălit! Eu, curioasă, iar tu, haț!

– Ce să faci? Așa e când intri în săptămâna chioară!

– Oarbă, ziceai că se zice!...

– Oarbă, chioară, cam tot un drac e!... Actul III?

– Chestia aia cu... „Ce-o să-și mai amintească omenirea?!... Țăla, cu femeia aia frumoasă, în brațe, și cu Dumnezeu în spinare! Păș, păș!” M-ai dat gata! Ascultă-mă, tu ai un soi de nebunie care cucerește! Iți ia mințile!

– Să nu exagerăm! E plină lumea... Însă, de când lumea, musai și un nebun în vremuri! Pentru explicații, pentru chestii, socoteli... Cineva trebuie să fie și responsabil! Ceilalți, adică, ăia zdraveni... Cică la cap, s-ar zice... au patologia în oase! Strâmbi, fragili! Nu rezistă la terfeală.

– E, asta e! Iar acum, partitura cu Statul în stat, Drumul mântuirii, și Cina cea de taină la Masa tăcerii...

– Doamne, ce le-ai încurcat! Păi, eu asta am spus?

– Nu?

– Nu!

– Atunci, zii tu!

– Uite, calea de urmat trece prin... Asta e sigur! Dar să o lăsăm mai spre miezul nopții, după duș, întâlnirea cu moroi și...

– Mă, ia vezi, că iar mă sperii! Și?

– Pusul ventuzelor!

– Hoțul! Îți arde de pupat! Care va să zică... Mânca-l-ar mama de băiat!

– Mda... Un fel de preludiv, înainte și după! Mâncăm și? Sau?... Ritualul locului în vremurile de acum, ăstea postmoderne, că pe vremea de dinainte...

– Adică în modernism, vrei să spui?!

– Spune-i cum vrei tu și nu mă mai întrerupe, că pierd firul istoriei! Deci, în vremurile... după cum spui tu, totul începea cu bătaia... Venea omul, acasă, și trosC! pleosc!

– Vai de mine, dar brutali mai sunteți! Norcul meu, că au trecut timpurile...

– N-ai înțeles! Țsta era curățitul! Nu puteai intra, oricum, în așternut! Preludiul, relaxarea, începutul... Își vărsa omul năduful. Apoi, mâncău... Mai suspina ea... Da! Suspina... suspina! Iar el își răsuca o țigară cu tutun frectat în podul palmei, și hârtie de ziar. Știi, așa, de-al dracu! Se odihneau o idee, până la primul cântat al cocoșilor. Abia atunci se întorceau ăia pe lumea ailaltă! Adică, moroi, în lumea moroilor!... Și, spre ziuă, tăvăleala... Fiecare, după puteri! Oricum, o simțea femeia până spre seara următoare...

– De unde știi?

– Cântau! Ale dracu, cântau! ...U-ă-lă-uăă!...
U-ă-lă-bă!...

– Interesant! Mai învață omul! Adică, eu...
Și, de închinat?

– Aaa! În fiecare zi, de dimineață! Beau
aghiazmă, pupau și icoana... Cum s-ar zice, spălau
păcatul! Asta, când se întâmpla să stea bărbatul
mai mult pe acasă! În caz contrar, toate cele zise
începeau, acum, târziu, toamna, când se întorcea el
din lume... Venea, așa, din lume! Pe drum, i se
mai năzărea câte una, alta, și o lua la palme, de
cum deschidea ea poarta... Unii se întorceau acasă
doar să-și bată muierile!... În special! Ține minte!
Era și o explicație: „mă nene, se face a dracu, dă
boala în ea, își ia lumea în cap...!”

– Și?

– Și: Tros! Pleosc! Apoi, proba cu aghiazma,
icoana! Unele se mai și jurau, că ... Mai pe la
prânz: ...U-ă-lă-uăă!... U-ă-lă-bă!...

– ...Cu suspinatul?

– Suspinau, suspinau! Un fel de răgaz, între și
între!

– Cât își răsuca ăla țigara, așa... de-al dracu!

*

* *

În ziua următoare, m-am trezit devreme.
Eram acasă. Intrasem, deja, parcă, în vremurile
mele. Respiram în voie. M-am ridicat, ușor, de
lângă Olesya, și am ieșit în balcon. Răcoarea

dimineții, strada, oamenii ce forfoteau într-o parte și în alta, zgomotul tocurilor, ce trâncăneau pe scara blocului, îmi păreau, de când lumea, cunoscute. Ca să fiu în largul meu, mi-am sunat un coleg de școală, apoi, pe Titu, un prieten. L-am întrebat despre sănătate, despre Gelu și Nadin, sirianul, cunoștințe comune, apoi i-am povestit câte ceva din Franța. Golul săpat în mine, de mâna nevăzută, acolo, departe, tocmai la Montpellier, abia acum se umpluse. M-am întors în cameră. Olesya încă mai dormea. Pleoapele căzute și buzele ei, ușor întredeschise, creionau, parcă, un fel de cer boltit. Sub el, meditația profundă, parcă la marginea unei lumi. La mine în mâini, atunci, aieveau, privind-o, frâiele timpului. Și totuși, nedumerirea!

– Ce-ar fi s-o opresc aici, cu mine? Să fie muierea, cu care să mă fălesc în lume! – vorba lui Moș Gogu. – Că de-ai-a mi-a dat-o Dumnezeu! Da! Îi anunțăm pe ai săi... Am să fac nuntă, una, alta, și... am s-o iubesc ca pe o prințesă. Păi, nu? Nu! Nu se cade! Mă învoiesc, două, trei, zile, apoi mă duc să-i cer mâna. Civilizat! Onorabil! Ca un prinț descălecat din Carpați! Însă, o vrea? E, cum să nu vrea?! Numai că... fiecare cu locul în care a văzut lumina zilei, crezând că acolo Dumnezeu îi este un fel de santinelă în aburul fiecărei respirații. Și, până una, alta, de ce nu ar fi? ...Aiurea! N-am auzit pe nimeni spunând că l-ar cunoaște pe Dumnezeu, cum l-am cunoscut eu pe turcul ăla, rătăcit printre olteni. De când îl știu, în spatele

pieței! Vrei bragă, ia bragă! Vrei sugiuc, ia sugiuc! I s-au scurs mustățile în pământ și a făcut, aci, rădăcini. Turci, la Cernăuți? Mira-m-aș! Bragă nu, halviță, nu! E, vezi? Cu pretenții! Că la pus de-a curmezișul, nici dracu nu mă întrece! În plus, România, de bine, de rău, e în Uniunea Europeană! Alte principii, alte valori... Până la urmă, tot e ceva! Drumurile sunt deschise... Nu mai poți răbda aci, te tot duci... Ai o alternativă... Mai bine tranșant! Vrea? Să-și urmeze, domnule, bărbatul!... Dacă vrea, musai să vrea, că altfel!... Vorba lui Sorescu: „pe ușa asta de la intrare, numai se iese!”

*
* *

O idee mai târziu, când întrebări, care mai de care, îmi forfoteau în cap, s-a trezit și Olesya. Părea odihnită, relaxată și conștientă de locul în care se afla. A privit, totuși, pereții, icoana și singurul tablou ce pigmenta interiorul, cu degetul arătător între buze.

- Cum a dormit frumoasa mea?
- Frumoasa ta din Cernăuți! Asta așa, pentru a evita confuziile...
- Ești rea!
- Ba nu! O dulcică! Parcă așa ziceai? Sau?...
- E, sau?...
- Bine... Ca la mama acasă!... Chiar mă surprinde... Montpellier, apoi un banal pariu,

Lyonul și patul ăsta, al tău, pus, parcă, în buricul universului... Chiar bine! O fi vreuna!

– Mai știi?! La un adică... Ce-ar fi dacă?...

– Eu zic să-mi arăți minunile alea, de care îmi spuneai, și, la întoarcere, la noapte, timp berechet!

– Nu, n-ai înțeles! Ce să zic?... Casă am, masă am... Patul îți priește... De la fereastra mea, poți privi lumea... E, ce zici? Ce-ar fi să?...

– Nick, iar îți arde de șotii cu mine! Vrei să-mi iei mințile și iar să te joci cu sânșorii?

– Nuu! Acum, să nu crezi că nu mi-ar plăcea, dar... Gândeam și eu...

– Gândeai? Domnule profesor, gândirea o fi ea bună, dar pe mine, mira-m-aș, să mă înlocuiesc... Iar pupăza ta, zbâc! Cu inimioară cu tot! Ori, ai uitat?! Cuibușorul meu, ehe, tocmai dincolo de Prut! Iar, dacă tot am rămas, parcă aș vrea să merg acolo unde ziceai... La scara spre cer.

– Visul omului de când lumea... Să se cațăre sus, sus, și să-l cunoască pe Dumnezeu!

– E, nici chiar așa, că Doamne-Doamne nu e aci, în vârful plopului... Totul e să vrei!

– Mda! Numai că una e să vrei și alta e să ai! Am mai spus-o, parcă... Acum, însă îmi fac, într-un fel, curaj. Păi, altfel cum? Cum să îți spun că...

– Mă iubești... Așa e? Hai, mă, spune-mi că mă iubești și...

- Și?
– Uite, am să te pup o dată pe ochișorul ăsta cu aluniță!
– Atât?
– E, și cu tine! Prea multe vrei, așa cu noaptea în cap!

*
* *

După ceai, o feliuță de pâine cu unt și două pupături, am coborât în fața blocului. În stradă, pe trotuar, înainte de a porni la drum, am aruncat o privire spre balconul clădirii în care locuiam. Din dosul perdelelor, priviri. Undeva, cu ochii parcă lacrimând, fata vecinei mele, o față răsfățată, ce credea că fundulețul i-ar fi fost pictat de Botticelli, când stătea de vorbă cu Cel de Sus, și numai după aceea trimis de El spre facere, în lume. Mai jos, cu un etaj, baba cu inventarul și prognoza. Știa până și culoarea chiloților, pe care îi îmbrăcam în fiecare dimineață. Știa despre ieri, despre mâine. Nimeni nu-i scăpa. Mai spre parter, omul cu muierea în ceață. Un bătrânel cu o șapcă în colțuri, rămas parcă așa, de pe vremea lui Lenin. Se cam scrântise, surzise și nici nu mai vedea bine. Râsul său, un fel de „ha-ha-ha!”, la întâmplare, semăna cu nechezatul gloabei lui nea Nicu, brutarul mahalalei, înainte de dărâmare totală. Noaptea, după primul cântat al cocoșilor, cei ce se întorceau acasă îl găseau un fel statuie la fereastră, ce pune pe

gânduri hoții. Atunci, înainte de a pleca la drum, în mintea mea, bârfa!

– Asta e! Pierzi, câștigi, tot negustor te numești! – mi-am zis și m-am urcat în mașina mea, un fel de vechitură, însă, la prima vedere, spațioasă. Alături, în față, Olesya!

– Ce onoare!... De unde ai, domnule profesor, bijuteria asta? – m-a întrebat ea, oarecum uimită.

– Ești ironică?

– A, nu! Seamănă a mașină de epocă! Crede-mă! La mine acasă, doar boșii au așa ceva...

– Vorbești serios?

– Da!

– E, atunci află că rabla asta, ce-i drept, nemțească, am luat-o din Belgia, imediat după '89.

– Aveam doar câțiva anișori...

– Rabla...

– Nu, eu! Iauzi rabla?! Mă!...

– Păi, rabla, că de ea vorbeam...

– Așa!

– Mi-a dat-o un bătrân, simbrie. I-am stropit via... Avea, acolo, undeva, pe un deal, o plantație de vreo patru, cinci hectare... Munceam de dimineața până seara... În jur, nimic! Doar eu, bondarul și șura în care aveam așternutul.

– Bondarul?

– Da! Un hârb! Tractoraș, tocmai de pe vremea lui de Gaille!

– Aaa, da, și eu care mă gândeam la cine mai știe ce rățăciță blondă, prin Occident...

– De ce nu o franțuzoaică ?

– E... ți-ar fi plăcut ție, numai că ălea nu se tăvălesc în paie... Gândesc și eu !

– Ba vezi că nu !

– Da? Iauzi, ale dracu! Ce ți-e și cu franțuzoicile astea !

*

* *

După ce s-a încălzit motorul, am pornit. Nu stabilisem traseul, însă știam bine că trebuia să ajung la Târgu-Jiu. Prima oprire, am făcut-o la o stație de benzină, apoi, în fața unei patiserii. Am cumpărat covrigi, cornuri și câte o plăcintă abia scoasă din cuptor.

– Să vezi tu, la mine... Dintr-ălea, poale în brâu! Ehe! Ai mânca, până ai crăpa. – mi-a zis Olesya după prima înghițitură.

– Pe aici, după cum vezi, un fel de păsăt înmuiat și brânză pârpalită... Nu de-alta, dar, mai știu, plesnește dracu careva și, locuri în cimitir, mai rar !

– Cam scump, totuși !

– Cimitirul? Da, o avere!...

– Nu, dragă, plăcinta! Ori, cât a costat ?

– Nici prea, prea, nici foarte, foarte... De, ca în Occident !

– Ai dreptate! ...Că uitasem. Voi ați intrat în Comunitatea Europeană!

– Și morții?

– Costă și ăștia, costă! De-aia, atunci când, știi tu... În coșciug, la fiecare, îi pune și sacul...

– Cum adică?

– Așa cum auzi...

– Sacul?

– Da! Ce te miri?!

– Probabil, ca să aibă cu ce o lua din loc, în caz de întoarcere pe lumea asta?

– Vezi că știi?!

– De la tine. Lecția cu momâile!...

– Moroi! Doar ți-am zis!

– Hai, mă, spune-mi!

– Chestii, socoteli... economie de piață, rentabilitate...

– Morții?

– Și unii și alții!

– Moroi și rentabilitatea?!

– ăștia, după specialitate, fie la furat, fie la cerșit, în străinătate... Ai văzut că ăia au și, de bună voie, nu dau.

– Doamne, dar ciudați mai sunteți! Ceialți?

– Putrezesc. Material prost din croială! Bun de pus doar la sac de plastic. Pentru arheologie! Mai caută și antropologii! Ceva tot trebuie să găsească...

– Și?

– Și! „Groapă de vânzare!”

- „Preț negociabil, nu?”
- Da! Un fel de a te tocmi, ca pe vremea lui Moș Gogu.
- Păi, și mortul?
- N-ai auzit?! Chestii, socoteli! A putrezit! Material prost! S-a dus dracu!

*
* *

Imediat ce am trecut de clădirea gării, am cotit la dreapta, pe sub podul a cărei spinare suporta, de ani și ani, greutatea și trăncănitul vagoanelor de cale ferată. O clipă, m-am văzut copil, într-o căruță plină cu lemne, ce aștepta să se ridice bariera. În fața mea, aievea, locomotiva cu aburi, fumegând.

- Uuu! Uuu! Puf, puf! – am imitat eu plecarea trenurilor de epocă.

- Uuu! – s-a prins în joc și Olesya. Doamne, nebună mai sunt! Dar asta e!

- Este?

- Păi, află că este, câtă vreme, tocmai la....

- La dracu în praznic! – se zice pe la mine.

- Mă, în Franța... Tocmai în sudul...

- Tot cam aia e!

- E, că tocmai acolo, în buricul târgului, pariez pe un Făt-Frumos și...

- Și am încălecat pe o șă...

- Pe ce?

- Pe ceva... Și o să auzi povestea...

– Povestea poveștilor! – m-a aprobat Olesya, în timp ce a scos telefonul mobil care îi suna deja în geantă.

– Alo! Aaa!... Yanina! Draga mea, de-ai ști...

– ...

– Păi, prin România... Parcă ți-am spus... Acum, cu Nick, mâine, spre casă! ...Știi ce? Vorbim când ajung! – a zâmbit Olesya și a închis.

– Iar te-a supărat?...

– E! De-ai nu mai pot eu! Rusoaica a intrat în politică!

– Au, Doamne! Hârca și războiul nuclear!...

– Află! Lipește afișe și...

– Musai să vorbească mult, prost și fără rost.

– Așa e! Bate câmpii! Că o fi, că o păți...

– Și crede?

– E, și cu tine! Păi, cum să crezi că porcul zboară?!...

– Tot ca pe-aci!

– Ce-ai zis?

– Ca și pe la mine! Că așa și pe dincolo...

Unul, cică: „muică, dacă ne-alegeți, pensia, opt milioane!...” Āilalți, și mai și! „Zece!...” „O fi vreuna, maică!” S-a zăpăcit baba! „Mărie, ce ziseră, fă, ăia?” – un vecin de-al ei. „lauzi, mă, că ne dau!” „Fugi, fă, dracu! Unde s-a mai pomenit să-ți dea?!” „Machea?!” – și-a zis Măria. Iar acum, cei care, ieri, dădeau, astăzi iau... Și, află, că iau!

– Iau, iau! Ca și pe la mine...

– Că la luat, ca ei, nimeni!... Oriunde! Politica, tot una! Înainte, o mai scăldau, când cu comunismul, când cu capitalismul... Acum, tot un drac!

– „Putin! Cel mai iubit țar dintre contemporanii lumii!” – Ți-aduci aminte? Yanina?!

– Avea și ea dreptate! „Suntem în zorii transformării globale, nu mai avem nevoie decât de o criză majoră, adecvată, și națiunile vor accepta noua ordine mondială!” – i-am amintit spusele lui David Rochefeler. – Țar la Moscova, la Washington, Bruxelles, Paris... Ce e ăla comunism? Ce e ăla capitalism? Regula numărul unu: cei ce suntem să fim! Regula doi: acum și în veacuri! Criza...

– Și criză e! ...Nu e?

– E! Că o fac cei ce sunt!

– Acum și în veacul veacurilor!...

– Amin! Doamne, miluiește! Doamne, miluiește!...

*

* *

Rădem noi, rădem, dar scroafa e moartă în coteț! – mi-am zis, în gând, în timp ce am oprit mașina, în vârful dealului, deasupra Gurii Racului, locul din care se putea vedea Valea Bulzeștiului, în toată splendoarea.

– Pe aici, prin văgăuna asta, s-a plimbat, într-o zi, Cel de Sus.

– Ca să vezi!

– Nu glumesc! ...Cu cercul, de-a lungul drumului! Vâști, la deal, vâști, la vale! Dădea lumii de veste! Asta, cândva, de mult!

– Mă, uite, de-aia îmi vine să te mânânc! Că știu să spui povești!

– Ascultă-mă! La plecare, s-a înfipt spre cer copac. Îl vezi? Acolo, departe... Stă rotit, ca un pașă! Tot semn! Cum ar putea să stea, altfel, Dumnezeu?

– Mda! Ți-am zis eu... Copilașul tău! Mă duci cu zăhărelul! Chestii, socoteli... – cum zici tu. Nu e rău! Hai, mai spune-mi ceva!

– Păi, „*A fost odată ca-n povești*”...

– „*A fost ca niciodată,/ Din rude mari împărătești,/ O prea frumoasă fată.// Și era una la părinți*”, adică eu... – Eminescu... Știi, ...a fost în Bucovina, la Cernăuți, în Bucovina mea, vreau să zic...

– A noastră, că sună mai bine! N-am convenit așa?

– Ba da! Zii, ce facem? Că doar nu m-ai fi adus până aici, să-mi arăți un copac și să-mi spui povești! Iauzi!...Cică s-a plimbat Dumnezeu cu cercul!... Ori, cum ai zis? A, da! Vâști încolo! Vâșt încoace! Mă, tu ești zdravăn? Și oamenii ce-au zis?

– Și ei, ca oamenii!... Așa... Una, alta...

*
* *

– „Așa... una, alta...” – mi-am repetat, în gând, privind undeva, departe, spre munții care, parcă, mă chemau. Am urcat, iarăși, la volan. Drumul a șerpuit printre pădurile din stejar rămase încă în picioare. Peste tot, în jur, alături nouă, liniștea, simfonie a zărilor și a aducerilor aminte. Alături ei, viața, oricând gata, parcă, să trădeze. La țărnul clipei, misterul! ...Sau, alternativ, când Dumnezeu, când diavolul! Totuși, ultimul, mai rar. Între unul și celălalt, urcușul, destinul, ruleta, cifra 6. Repetată, punere pe gânduri! ...Apoi, moartea, cortină a zădărniceii! Domnule, dacă ai putea să mori în picioare, semn?! Să rămâi, așa, stană de piatră și să te îngropi singur, perpendicular pe axa vremurilor! Să fii un fel de antenă, prin care, musai să treacă și timpurile, și cuvântul! În realitate, noi, tot una cu pământul, un fel de umbre stinse în amurgurile disperării. Te zbați să fii și... Una, două, ți se încurcă ițele! Păcat de oasele frânte și de alergatul pe te miri unde! Asta e! Una e să vrei și alta e să!... – mi-am zis tăcut.

– Nick, mai e mult ?

– Până departe, e! Veșnic e! Te-ai plictisit ?

– A, nu! Am sentimentul că mă duci, acolo, unde ziceai, spre marginea lumii, și...

– „Ăla cu femeia frumoasă în brațe și Dumnezeu în spinare. Păș! Păș!” Mai zii și tu

ceva! Tăcerea parcă ne sfărâmă sau ne face tot una cu pașiștile astea ofilite.

– Și dacă te superi?

– Eu?! Ce să zic?! Supărarea ca supararea!... Amărăciunea, e unde e, că întoarce sufletul cu furca și-l așează, căpiță, pe povârnișurile vieții.

– Ce romantic! Miroase a suflet și fragi coapte, la fiecare tresărit de soare! Ah, dealurile Bucovinei, vara!... Nick, mi-e dor de acasă... Nu vrei să vii cu mine?

– Și eu care credeam că am să te pun stâlp în pridvorul casei părintești...

– Cum să-ți spun?!... Disperarea îmi dă târcoale... Când ne-am oprit, acolo, în vârful dealului, îmi venea să bat cu pumnii în pieptul tău și să-l întreb pe Dumnezeu, de ce te-am cunoscut?

– Păi, bați la mine și-L întrebi pe El?

– Altfel, cum?

– Da, mă rog, ai și tu dreptate! Și?

– Tu știi?!... Eu eram eu!... Acum, parcă sunt, parcă nu sunt...

– De ce?

– De-ai! Că o să plec...

– Mă lași singur și besmetic, aici.

– Îmi vine să plâng.

– Atunci, plângi, dacă vrei să plângi! ...Și altă idee n-ai...

– Ce-ai zis? Mă! Ție nu-ți pare rău?

– Ba, da, dar... Lacrimile mai spală păcatele firii! Ideile o tulbură.

- Da?! Ca să vezi! Ești cinic! Și?
- Și...sufletul iar cere!
- Astăzi însă... Parcă, prea sfinți!
- Vezi, așa te vreau! Numai că, asfințitul, ehe, prea departe!

*

* *

În mai puțin de două ore, eram deja lângă *Coloana Infinită*. Parcul din jurul său mai păstra parfumul de epocă și amintirea unui Brâncuși rezemat în pridvorul casei, trăgând din pipă.

- Scara spre cer! Căderea-n infinit! Spune-i cum vrei tu!

- Sau viața, curgere! Da, viața! Privește! Când te strânge, când te lasă...

- Interesant! ...Și de ce nu?! Ciclicitatea, semn! Doar noi, muritorii, ne scufundăm, orbi, într-un Dumnezeu, fără să știm de ce. Nu avem simțul proporțiilor.

- Fii serios! Ne îndoim. Altfel, am fi sfinți!

- ...Și dacă nu ne-am scufunda?

- Cred că ne-am otrăvi cu albastrul ăsta, de deasupra coloanei, sau cu azurul fiecărei înserări.

- Până una, alta, la vârsta mea, îl caut în ochii femeilor frumoase. Dumnezeu mai poate aștepta, câtă vreme doar m-a azvârlit în lume, și atât! Nu tu una, nu tu alta... De liniștea inimii, nici vorbă!

- Răule!

– Eu?!

– Da! Și cu mine și cu El!

– ...Și bun cu diavolul. Unul de la Balta Verde...

– A, nu! Nu! Numai că te-aprinzi de-aiurea! Ca sufletul în cimitir, deasupra celui deja coborât în groapă.

– De! Așa o fi! E ca și cum aș bate un cui în golul dintre stele și aș spune: „aici e bucata mea de cer!”

– Bine, a ta e! Și?...

– Și?! Ăla care a bătut un cui în cer, ca să-și pună șuba! Iauzi, și?!

*

* *

Lângă Masa tăcerii, am tăcut. Cel mult, și eu și Olesya am spus un fragment de rugăciune, în gând, privind, mai tot timpul, spre pământ. Altfel nici că se putea! Dumnezeu Însuși primea acatiste!

*

* *

La Poarta Sărutului, istoria înțepenită într-o îmbrățișare. Lângă ea, atunci, doar noi, muritorii, abur al unui prezent destrămat. Și, totuși, ne-am sărutat!

*
* *

Aproape lihniți de foame, ne-am retras la Dolce Vita, un restaurant plasat în partea de nord a parcului, pe malul ștrandului, atunci, gol și pustiu. La intrare, ne-au întâmpinat gazdele, două doamne elegante, drăguțe, cu ospitalitatea parcă în priviri. Ne-au așezat la o masă, lângă fereastră. De-acolo, puteam admira coloristica unei toamne târzii.

– Te simt la tine acasă! – mi-a șoptit Olesya. Oamenii te cunosc, te salută... Vii des aici?

– Când vreau să văd lumea, la nivel de simbol. Cum îți se pare?

– Păi, cum să spun?... Gând, semn și interpretare.

– Interpretarea, ca poveste! Iar povestea, un fel de a fi al omului în lume...

– Mi le spunea bunica, seara, când împletea ciorapi. „Doamne, ce-om căuta pe aici?” Vorbea ea cu Dumnezeu și îl tot întreba, spre miezul nopții, când punea ghemul și cârligele pe masă.

– Ei, ce?! Praful de stele, busuioc și tămâie cu iz de veșnicie! Facem și desfacem, iar când nu prea mai avem ce...

– Croșetăm!

– Mda! Croșetăm piramide! Asta în caz de... n-a pus la cale vreo mândră, cine mai știe ce fel de război!

– Avea și dintr-ăsta! Adică război, război! Zestrea ei! Venise cu el în spinare, din Moldova, de la voi. Îl așeza, iarna, lângă fereastră și, vorba ta, vâști încoace, vâști încolo... Cu suveica!

– Și Dumnezeu se uita la ea, nu?!

– Eu știu?! N-am auzit-o! Apoi, zbang, cu spata! Ce știi tu?! Jurebii, fire...

– Fire de a fi în fire...

– Ce-ai zis?

– E, și eu...

– Mă încurci rău! Mă, ia vezi! Bunica mea era artistă... Făcea velințe în ițe, făcea...

– Făcea, făcea! Și le așeza pe gard, la soare, primăvara...

– Da! Ca să răsufle și să se primenească. Apoi, punea mâinile în șolduri și le privea... „Fă fată, pe-asta o să ți-o dau de zestre, când te-ai mărita”...

– Păi, și?...

– Și?! Mă iei tu? Hai, mă iei? Că tot veni vorba, și lada cu zestre o am gata... E în odaia de la drum. Nu glumesc, stai să îți spun: mi-a pus în ea și cămașa din întâia noapte... Of! Trebuia să o fi avut acum, cu mine, la drum... Fir-ar să fie!

– Presimțeau tu ceva, nu?

– Presimțeam! Unde dai și unde crapă?! Zii, mă iei?

– Da!

– Mda! Așa sunteți voi, bărbații! Dacă m-ai lua, acum ai zbura cu mine în brațe, până la cer, m-ai plimba printre stele și mi-ai culege luceferi...

– Auzi, nimic nu se compară cu un pat parfumat și o pernă moale. Faci ce faci și... Te odihnești și tu, ca omul! Nu umbli, creanga, cu capul prin nori!

– Păi, și copii?

– Îi aduce barza... Că de-aia e barză! ...Și altă treabă, din câte știu, nu are!

*

* *

Soarele stătea gata să cadă în asfințit, când am terminat de mâncat. Am mulțumit gazdelor, apoi, ne-am văzut de drum. Unul, ce-i drept mai greoi. De-a lungul lui, Oly a mai și moțait. Abia când ne-am apropiat de casă, răcoarea nopții ne-a trezit. Înainte de a ajunge la bloc, ne-am oprit, mai întâi, în centrul orașului. Răsărise deja luna.

– Vezi, acolo, Banca, peste stradă, Palatul Jan Mihail, în fața noastră, Prefectura, puțin mai încolo, Primăria, mai jos, Hotel Minerva și tot așa...

– Biserica?

– Sfântul Ilie! Doamne, luminată ca ziua! Pe covorul de iarbă, pacă pășesc îngerii. Asta e Craiova, noaptea! Șoaptă a Banilor! Șezătoare cu voievozi într-un prezent ușor sforăitor. Sunt convins că, până la urmă, ți-ar plăcea aici.

- Și Bucovina de care vorbeam ?
- Până una, alta, o avem, așa, un fel de rezervă...
- Loc de vacanță cu o căsuță ca în povești...
- Mă, hoțule! Afurisit mai ești! Mi-ai căzut, tu, mie, cu tronc... Ca să vezi?! După ce, zeci mi-au stat la picioare!
- E, nici chiar! Mai taie și tu... Măcar coada!
- Să tai ce?
- Așa se zice pe-aici, la mesele pescărești.
- A, da! Poveștile, oriunde, tot povești! La mine, chestia asta cu scurtatul, prinde la întâlniri vânătorești. Poc! Și cade... ursoaica și doi ursoi. Pac! Și...
- Ce vorbești? Dintr-un foc, cel puțin doi, trei!
- Daaa!
- Păi, vezi dacă nu aveți bălți, Dunăre cu rechini, delfini și...
- Balene nu? Mă uimești!...
- E, nu chiar, dar peștișori de aur, ca în povești, tot sunt!
- Iar mă păcălești!
- Ascultă-mă! Și mistreți cu colții de argint...
- Ca să vezi! Te pomenești că au fost cu ei la dentist? Strică ăia metale prețioase pe arătările voastre?! Tu nu vezi ce bazaconii spui?
- Nuuu! Pușca o ținea bunicu, după ușă, în cui. Evident, fără cartușe, însă, de sărbători, se mai

dădea câte un iepure prins. Știi... așa, ca în jocul ăla cu „urma scapă turma”. Să-l avem ca delicatesă, la masă! Că altfel, se supăra ăla și împușcă tot! Poc! Poc! Se văietau ciorile, privighetorile... Până și turturelele își zbârleau penele... Mă crezi?

– Am de ales?!

– Atunci, ce zici, rămâi?

– Of! Doamne! Tu nu vezi că eu sunt tocmai de unde se pune harta țării în cui?

– Și?

– Stai să-mi cumpăr o sanie, un ceva, și de sărbători...

– Revii? Promite-mi! Spune-mi că ai să vii!

– Mă, până atunci, o să te însori. Mă uiți. Faci și copii... **Apropo, ce-ar fi dacă, în burtică, aș avea deja...**

– Ce bine ar fi!

– O zici acum... Dar când scapi de mine, de exemplu, peste vreo lună, când eu deja am să știu: „dă-o în mă-sa! Ce, am pus-o eu să vrea? Pofticioasă din fire, a rămas grea! Și?! E treaba ei! Ce, treaba mea?!”

– Mă scoți din minți! Dar, dacă promiți, de data asta am să te iert...

– Și dacă nu, trosc! Pleosc! Uite și tu, așa, de-al dracu!

– Mda! Văd că nu vrei!

– Dragul meu, stai să învăț să cânt: U-ă-lă-uăă!... U-ă-lă-bă!...

*
* *

Acasă, Olesya, după ce a mai băut o cană cu lapte, în care și-a înmuitat biscuiți, s-a culcat. Împăcată cu gândul despărțirii, a adormit. Eu însă, fie nu puteam închide ochii, fie mi se părea că ceva mă pișcă de spinare, fie că altceva îmi urcă pe picioare... La un moment dat, m-am ridicat și am făcut un duș. Abia atunci, mi s-a mai descrețit, oarecum, sufletul. Totuși, când m-am întors, la marginea patului, mi s-a părut că cearceafurile aveau, deja, izul singurătății. M-am întrebat, timid, dacă nu cumva falsific totul. Apoi, dacă nu, altcumva, mistific doar clipele acelea, dintr-un soi de agitație, doar de mine creat. Înima îmi bătea însă tare, ca îngenuncheată la un zid al plângerii. Îmi venea chiar să plâng într-un colț din mine. Fără să fiu văzut. Când am luat-o din nou în brațe, o lacrimă mi s-a prelinș pe obraz, de parcă atunci luciditatea pierderii își făcea de cap singură. Ardeam palid, ca o lumânare învechită, când am ațipit.

*
* *

Spre dimineață, m-am trezit înainte de a suna ceasul. Am pregătit cafea, pâine prăjită, ceai. Din dulap, am scos dulceață, borcanul cu miere, brânză, unt, cam tot ce trebuia pentru micul dejun. După ultimul cântat a cocoșilor, m-am așezat, iarși, în pat, lângă Olesya. Am luat-o în brațe, am

sărutat-o, pe vârful nasului și s-a trezit. A gemut ușor, a părere de rău, ca un copil bosumflat.

– Visam! Nick!... Of, Doamne! Visam cum o fetiță, cu rochiță, volănășe... Tu știi? Mă ținea de picior... Da, o fetiță...

– Bucovina! Mai știi? Prințesa noastră!...

– Te pomenești că o fi!... Mă! Pupă-mă și tu înainte de a pleca! Mângâie-mă și pe mine și pe ea! ...Doamne, dar dacă e așa?! Dacă...

– Scumpo, casa mea, va fi și a ta! Te-așteaptă!

– N-o spui doar ca să mă urc eu în tren, liniștită?

– Nu!

– Atunci... uite, am să-mi las inimioara aici. Pe pernă. Să o ascuți! Va bate pentru tine, de azi înainte, oriunde am să fiu în lume.

– E, o să fii?! Te mai duci și tu pe la ai tăi, le spui... Adică, îi pregătești, apoi am să vin eu cu alai. Îți cer mâna și revii.

– Dragul meu, tu știi că... Parcă, pleacă la Cernăuți o sosie a mea...

– Nu! O vreau și pe tine și pe ea! Apoi, prințesa... Într-o zi, vom fi la un loc. Ai să vezi!

– Păi, așa zic și eu, că de-aia ne-a lăsat, aci, Dumnezeu!

*

* *

După ce am mâncat, cu greu, câte ceva, și am făcut sandvișuri pentru drum, am luat bagajul și am coborât la mașină. Pe scări, Olesya s-a întristat.

Eu, chiar și mai rău, însă am făcut eforturi în a mă înfrânge în mine, și a crede că doar astăzi, nu este mâine!

– Nick, poate ar fi bine să iau un taxi! Gara nu e departe... Mă descurc și singură! În plus, evităm despărțirile astea dureroase. Acolo, pe peron, cresc, se amplifică...

– Cum?! Nu se poate?! – i-am zis eu și, pentru o clipă, și inima și mintea mi-au luat-o înainte, pe drumuri știute și neștiute, până în Nordul Moldovei. Totuși, am tăcut. Când m-am așezat la volan, înainte de a pleca, am verificat, în portmoneu, banii și actele necesare la drum. Benzină o să mai iau de undeva de pe traseu, mi-am zis, în gând, și am pornit. În liniștea nopții, se auzea doar sforăitul motorului. În noi, creștea tăcerea. După câteva minute bune de mers, Olesya a tresărit.

– Nick, unde mergem? Te rog, trebuie să ajung acasă! Hai, te rog!

– Păpușico, astăzi se cutremură pământul!

– Mă, tu ești nebun? Unde mă duci?

– În rai! Acolo unde înflorește și pomul și omul, unde... Te duc... Unde te duc?

– Asta întreb și eu: unde mă duci?

– La tine acasă! Am să trec Prutul cu tine în brațe și-am să te cer Bucovinei de mireasă.

– Vorbești serios?

– Da!

– Nu cred. Mă păcălești! Drăguțul de tine! Și, totuși, ai vrut să mă fi cu mine. Mă, te mănânc!

Doamne, mare, mare minune! La orice m-aș fi gândit, dar la așa ceva... Mă iubești! Și eu care credeam că totul e un joc... Vezi, iubești și primești!

– Și reciproca e valabilă!

– Daa! Trage, undeva, pe dreapta! Oprește, și-ai să vezi tu răsplata!

*
* *

După primul popas făcut în Pădurea Sarului, drumul a fost unul fără întreruperi până dincolo de Câmpulung. Sus, pe platforma ce marca intrarea în trecătoarea Rucăr-Bran, lângă Mausoleu, am zăbovit, iarăși, câteva minute. Acolo, am făcut câțiva pași într-o parte, și în alta, în timp ce Olesya se amuza ca un copil, radiind de bucurie.

– Parcă aș fi pe acoperișul lumii! Doamne, ce fericită sunt! Te am pe tine, parcă aș avea munții!

– Numai atât?!

– E puțin? Atunci, mai mult!

– Fie! Numai cât trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem...

– La București, nu?

– Nu, în Bucovina, nu ți-am spus?!

– Iar glumești?

– Nu, sigur nu! Uite care e traseul: la prânz, poate chiar mai devreme, vom fi la Bran. Dacă vrei, vedem Castelul.

– Ța cu vampiri?

- E, vampiri?! Cu dracu' gol!
- Nu vreau!
- Te cred, ce-ți mai trebuie, când sunt eu?!
- Nuu! Tu ești îngerașul meu...
- Îngeraș?! Fie cum vrei tu! Apoi, la Brașov, Biserica Neagră... După masă, vom trece de Bacău și, spre seară, vom fi, dacă vrea Dumnezeu, la Suceava... Scaun domnesc!
- Și domn, pentru mine, tu!
- Ho, ho! Ho! „Moldova nu e a mea, nu e a voastră, ci a urmașilor, urmașilor voștri...”
- Moldova, nu, însă eu?!... Eee?! Scumpul meu domn!

*
* *

Drumul până la Bacău mi s-a părut unul de vis. Peisajul, unul de poveste, ne-a învăluit, la tot pasul, iar noi, fără să vrem, fie lunecam de-a lungul său, fie ne scufundam în el, ca într-un colț de paradis. De acolo în sus, spre Suceava, mirificul zilei se stingea cu fiecare clipă trecută. Singurătatea, veșnica întoarcere la mine, îmi dădea, iarăși, târcoale.

- Draga mea, „lumea e totalitatea faptelor, și nu a lucrurilor, lumea e tot ce se întâmplă”. - a zis-o un om deștept.

- Și nu are dreptate? ...Că are!

- Eu știu?! O avea!... Problema e alta, că întâmplarea noastră e pe sfârșite... Mai sunt câțiva kilometri și, dacă ai să găsești un autobuz, poți

trece granița. Acolo, chiar trebuie să mă opresc, însă...

– Nu! Nu, nu vreau! Dacă tot ai venit până aici, mergi la mine, la Cernăuți!

– Nu se poate! Granița încă ne desparte. Cel mult, mai putem sta împreună, la noapte. Asta, dacă poți tu!

– Pot! Dau un telefon... mă învoiesc o zi, văd eu... Cum să nu pot? Însă...

– Însă! Abia de mâine un alt început!

*

* *

Odată ajunși, am răsuflat, apoi ne-am cazat la o pensiune, aproape de centrul orașului, Leagănul Bucovinei!

– Facem cum facem și tot la Bucovina ajungem!

– Da, ca să vezi! Iar, când mai e vorba și de leagăn, îmi vine în minte fetița din vis. Nick, ce-ai să te faci dacă ai să fii tătic?

– În prima zi te îmbrățișez, îți aduc flori, pup prințesa pe ochișori și mă îmbăt. Apoi...

– Te îmbeți?! Dragul meu, cum să te...?

– Așa bine, mare filosofie!

*

* *

Deși eram obosiți, ne-am culcat târziu. Dimineața, ne-am trezit înainte ca Olesya să treacă

granița. Ceva fierbea în noi. Emoția despărțirii a fost una suficient de puternică și pentru unul, și pentru celălalt.

– În vacanță, am să vin la tine. Să fii cuminte și să îmi scrii! – mi-a zis ea înainte de a urca în autocar și a izbucni în plâns, ca un copil.

– Dacă nu ai să te grăbești, ai să găsești patul ocupat! – am glumit eu.

– Mă, te omor! Ce ocupat?! Ălă e patul meu! Al meu, al tău și atât!

– Fie! – am aprobat-o stângaci.

– Să ai grijă de inimioară! Pui capul pe pernă, o asculți seară de seară: tic-tac, tic-tac, și eu voi fi în sufletelul tău.

– Și când o să mi se facă dor?!

– Iei perna în brațe, o săruți și-ți trece, că altfel...

– Știu! Mă strângi de gât și ai să mă omori!

– Așa! Vezi? Mânca-l-ar mama! Dar cel mai bine ar fi să vii la mine... Asta până-n Anul Nou, că atunci... Mă, bagă la cap, am să vin eu!

– Cu sorcova?

– Cu... Mă, cu pupăza, ce știi tu?! Poate găsesc vreo față pe-acolo, și o să vezi ce te mai sorcovesc eu...

– Da? N-o să fie rău! O să mergem și cu capra. Cu siguranță, trebuie să găsească una!

– Da, cu capra! Obicei, de pe aici, de prin Bucovina! Nu te mai chinui, o s-o-mbrăcăm pe Yanina...

- Vii împreună cu ea ?
– Nu! Știu că ți-ar plăcea... Hoțule! Însă nu mă mai păcălești tu, cu una, cu două...
– De, eu știu ?!

*
* *

Când autocarul a plecat din loc, am rămas mut. Ceva venise în mine și plecase cu mine cu tot. Viața, ca iluzie, și clipa, ca destin! Am privit lung în spatele mașinii, până ce mâna ce se agita dincolo de geam, nu s-a mai văzut. M-am întors spre rabla mea. Un altfel de pustiu! Acolo, mi s-a părut că fluieră vântul, într-un loc fără rost. M-am așezat la volan. Alături, un Dumnezeu somnoros.

*
* *

În seara următoare, am ajuns, iarăși, la Craiova. Casa mea, un fel de rezonanță afectivă a zilei de dinainte. Am privit în jur, obosit, însă gata să-mi scot o coastă, ca și Adam, în primordii. Abia prinsesem gustul vieții, al iluziei și al morții. Abia acum simțeam că mă pierd, clipă cu clipă, într-un fel de vis irațional și plin de bestialitate. Mda! – mi-am zis. De acord cu toate! Moartea însă, trebuie să mai stea la rând! Deocamdată, am altceva de făcut. De exemplu, m-am gândit... Domnule, dacă aș putea face un gol în timp?!

Dacă aş încremeni universul?! ... Sigur, veşnicia ar fi la degetul meu mic. „O ai, şi?” – vorba Olesyei. Ei, şi? Poţi să-ţi baţi un cui în vid. Şi?!

*
* *

Aproape de miezul nopţii, a sunat telefonul. Ameţit, nici măcar în ziua următoare nu mi-am amintit cu cine am vorbit.

– O fi fost Olesya – mi-am zis, o clipă mai târziu, şi am tresărit. Nu, nu a fost ea. Şi din moarte m-aş fi trezit! O fi sunat baba cu prognoza, cu buletinul de ştiri... Mă rog, mai sună ea! – m-am liniştit şi am plecat la şcoală. Acolo, am povestit colegilor, despre nimicuri, un fel de rod al pierderii de vreme.

– Păi, domnule profesor, Franţa?...

– Franţa! A da, Franţa! Ce e cu ea?

– Ne gândeam şi noi că...

– Că ce? Un loc pe pământ, nici mai bogat, nici mai sfânt!... În rest, ca pe aici. Pe vremuri, de mult, război... Istorie! Am uitat să vă spun că, acum, mi-a zâmbit, în trecut, o mulătră. O minune de fată! Frumoasă a dracului!

– Şi în rest?

– E, una, alta... Un alt fel de greu! – am îndrugat, în trecut.

Despre rusoaică, şi mai ales despre Olesya, nimic.

*
* *

Primele zile după plecarea Olesyei, mi s-au părut a fi de-aiurea. În timpul zilei, mai era cum mai era. Printre copiii, la școală, uitam și de mine și de ea. Seara însă, la întoarcerea acasă, mă simțeam ca într-o cușcă, dincolo de care se bârfea.

Liniștea mi-o găseam abia târziu când, pe ecranul calculatorului, apărea Oly. Tehnologia modernă ne punea unul în fața altuia. Ne vedeam, conversam, chicoteam... Pupiciii, iconițele caraghioase care își țuguiau buzele, inimioare înflăcărâte, îmbrățișări alergau, pe internet, într-o parte și în alta, la fel de repede ca și gândurile noastre. Virtual, eram împreună. Doar destopul calculatorului, când voiam să ne sărutăm, ne amintea că distanța, Craiova-Cernăuți era ceva, și că oricât ne-am fi dorit, nu puteam fi unul alături celuilalt, după întreruperea convorbirii.

Zilele se scurgeau una după alta. Vorbeam cu Oly, mai tot timpul. În fiecare zi însă, vineri seara, eram ore în șir împreună. Uneori, și eu și ea eram în bucătărie, alteori, serveam masa, împreună, în sufragerie. Eu, la mine, ea la ea. Când o rugam să-mi arate sânișorii, se rușina, apoi se muta în dormitor, cu laptopul în brațe

– Doamne, dacă ai fi aici, lângă mine, i-aș mânca!

– Eee! Și eu aș vrea! Ți-am zis să vii! Hai, să ne reîntâlnim la Suceava... Vrei?

– Și ai tăi?

– Le-am spus!

– Totul?

– E, nu chiar, numai că și ei au fost la vârsta mea. Crezi că nu știu...

– Depinde... Fata lui tata e fata lui tata!

– Și ce să fac?

– Păi, spune-le și tu că o să te măriți... Că, în curând, ai să fi mireasa mea. Bine?

– Le-am spus și știi ce-au zis?

– Ce?

Că, daaa... Numai că ar vrea... Mă, să nu spui nu, că am să te strâng de gât!

– Ce?

– E, ce? Să te muți tu aici, în Bucovina... Bucovina ta... Să facem nuntă mare... Apoi, să fiu la casa mea. Cu tine! Au ei, la Gura Humorului, pe cineva... Rude... Ce zici?

Nu am răspuns. Am făcut o pauză, ca și cum, undeva, în mine, firul vieții s-ar fi rupt. Câteva secunde mai târziu, a sunat telefonul.

– Nick, dragul, meu, nu fi rău! Zic și ei ce vor... Să le fiu, tot copil, aproape, că de-aiă m-au făcut!

– Mda! Of, m-a gândit eu!...

– Hai, nu fi supărat, că puiul tău e al tău!

– Oriunde am să vreau eu?

– Fie, oriunde! Că de-aia mi te-a dat Dumnezeu...

– Măine, că tot e sâmbătă, sunt la Bacău. Vrei să vii acolo, îmi este și mie mai ușor.

– Vin! Acum plec...

*

* *

Gluma noastră a devenit realitate. Am condus aproape toată noaptea și, în ziua următoare, în zori, eram acolo. Ne-am întânit în fața gării, apoi am ieșit, grăbiți, din oraș. Ne-am cazat la pensiunea, Casa Albă, într-un loc pitoresc, spre Slănic Moldova. Când am intrat în cameră, abia atunci, din nou, parcă, întâia zi a lumii! Apoi, ea și eu!

*

* *

Ce face frumoasa mea? – am întrebat-o pe Olesya în jurul prânzului, când ne-am trezit.

– Mă, ce să zic?... Lângă tine, am dormit și eu bine! Așa, veșnic mă gândesc... Nick, am o veste, însă mi se pare parcă... Sper să nu fie așa! Mi s-a mai întâmplat când eram răcită, când...

– Să nu-mi spui că ești gravidă?!

– Și dacă ar fi așa? Nu ziceai tu că... Sau acum o întorci?

– Nu! Numai de ar fi cum zici! Să fi mers la un doctor... Hai, vrei?

– E prea devreme! Abia a trecut... Nici măcar o lună, numai că nu mi-a venit la timp... Știi tu?! Nick, ce să fac?

– Ei, ce faci? Un copilaș, că asta fac femeile! Eu aș vrea o fetiță!

– Da, o fetiță! Să te îndrăgostești de ea și pe mine să mă uiți! Mă! Of, voi, bărbații!...

– Amândouă ați fi... Cum să-ți spun?...

– Două pupeze!

– Nuu! Măndrele din Bucovina!

– Îți arde de glume! Mă, omule, ai să naști tu?

– Păi, află! Și cerem ăstora premiul Nobel!

– Bine, gata! O să vedem!... Hai, să îți mai spun ceva!

– Ce?

– Să nu mă certți! Yanina...

– Iar te-a supărat?! Rusoaica... pun eu mâna pe ea! Vrei să o sun? Cum își permite?!

– Nu te grăbi, stai să îți zic! Tu știi, ea cu politica... Acolo, la Odessa!... Vrea să o ajut. Să fac un fel de campanie pro Rusia. ...Cică ăia au petrol, gaze și ne dau... Așa zice ea! Altfel, o să murim de foame!... E, mă rog, mira-m-aș să ne dea!

– Ai dreptate! Cine ar da fără ca mai întâi să ia?

– Păi, vezi?! Așa gândeam și eu! Iar, la mine, la Cernăuți, aproape toți, pro Europa.

– Mda! La prima vedere, ai zice că ei, cei din vest, sunt bogați...

– Nici nu mă grăbesc, dar, nici n-aș zice ba, însă... la masa lor, numai noi nu!... I-ai văzut și tu!... Nu prea ne bagă în seamă! ...Că suntem săraci!

– Și, totuși, Europa... Cultură, civilizație... O lume veche, trecută prin ciur.

– Mă rog! Și unii și alții cu ale lor. Noi, cam la mijloc. Ce să fac, să o ajut?

– Eu, sincer, nu m-aș băga, însă, cum crezi tu!... În definitiv, ce câștigi?

– Nimic! Cred că nici măcar ea! Au văzut-o aștia, vorba ta, pupăză, și... Să lipească, noaptea, afișe, să vorbească...

– Evident, fără rost! Măine, poimăine, o să o înjure toți! Repet, mai bine îți vezi de treabă!

– Da, numai că, trebuie să scap cumva...

– Îți spui, de exemplu, că ești gravidă.

– Ei?! Doamne, ești nebun! Îți spune lui tata!

– Și?!

– Pentru el, nimic, până în noaptea nunții...

– Hai, dragă, nu mai umbrați cu prostii!

– Nu glumesc! Pe tine, te-ar strânge de gât, dacă ar ști!

– Mda! Și, totuși, până una, alta, că tot nu știe tata, vino tu la băiatu', să-ți asculte pântecul! – am incitat-o pe Olesya și mi-am pus urechea pe burtica ei. – Aici, e raiul! Uite, îți spun eu, puștoaica, acum, așa, nud, ca la începuturi, un fel de Evă, se plimbă!

– Ascultă-mă, ești complet nebun!

- Nu! Pss! ...Și cântă!
– U-ă-lă-uăă!... U-ă-lă-bă!... Ca ălea, de la tine, din Oltenia! Măă! Ce să mai spun ?!
– Nimic! Doar, poate, că a întâlnit Dumnezeu pe lume și doi nebuni!

*
* *

Duminică, spre seară, ne-am despărțit, din nou, la Suceava. Olesya a trecut, iarăși, granița, iar eu m-am întors la Craiova. Spre zorii zilei următoare, eram deja în pat. Am privit la ceas, apoi am scris pe telefon un mesaj: „Am ajuns”. N-am apucat să-l expediez, și telefonul a sunat.

– Dragul meu, știi!

– Da! Of, tocmai voiam să îți scriu și mă gândeam că pot deranja!

– Puteam eu să dorm știindu-te pe drum? Nu! Dar acum, hai, gata, ia-mă în brațe, sărută-mă și... somn ușor!

– Nu am apucat nici să mai zic și nici să mă gândesc la ceva. De cum m-am așezat, am adormit instantaneu. M-am odihnit până aproape de prânz. Când m-am trezit, eram însă, ușor, zăpăcit. Olesya mă scotea, parcă, din timp, într-o altă lume. Prezența ei mă electriza. În realitatea mea, aproape nimic nu mai părea ca în zilele anterioare. Un soi de tristețe îmi dădea, iarăși, târcoale, iar soluțiile nu țâșneau, la tot pasul. Guvernul tăiaze zdravăn din salarii, președintele se lamenta... Un fel de bram-

bureală cu iz de creier gelatinat, la orice colț, gemea. Respectul față de om dispăruse, iar cel față de valori, aproape că nu mai exista.

– Domnule, pentru autorități, profesorii, din învățământul preuniversitar, doar niște hahalere, care veșnic cer ceva! Pensionarii, un altfel de belea! Tot pentru ei, bolnavii, schilodiți ai soartei, piedici, în a promova „omul nou”, evident, cel cu rădăcini adânci, cândva! Totul, din mers, de 20 de ani, s-a reinventat. În primul rând, de dimineața până seara, personalitatea de teighea. Cea politică: încruntată, îmbufnată, că nu i-a ieșit afacerea întocmai cum i-ar fi poftit inima. Alături, univesitarul, cel făcut din activist comunist, excelență, nu glumă, chiar dacă el, cap de gumă, la prima mână, tot un fel de cioară vopsită! Că papagal, la școala de partid, pe vremuri, oricum era! Paharnici la paranghelii, acum cu prăvălii, vând diplome, un fel de hârtii pe care, zice-se că ar și scrie ceva. „Prostii!” – mi-am zis și mi-am amintit cum ditamai rectorul, la promovare, acum, după '89, din neica nu mai știi care, a schimbat copertele la opera sa, studiu nu glumă, citat după citat, din cuvântările lui Cească-împușcat. Milițianul inventat, la colectivizare, acum promovat, prof cu grad universitar înalt, te face cu blazon, chiar dacă puți din cap până în picioare a... rahat!

Doamne, și eu vreau să mă însor! Să am casă, copiii la masă... Vorba lui Oly: „bă, tu nu vezi că ești nebun și spui prostii?” Frumoasa mea, așa o

fi! Mă întreb însă: musai să mor pentru a intra și eu în rândul lumii?

De! Soarta mea, soarta întregului popor! Mă rog, din care, pentru a nu mai fi confuzii, discuții, te miri ce amestecuri de spoit pereții, trebuie scoși, neapărat, hoții. Numai că nu e tocmai ușor! Cei de la drumul mare, de bine, de rău, cam găinari, oricum, sunt, sau intră la răcoare. Periculoși sunt ceilalți și cei ce, mai ieri, cu butelia în spinare, astăzi sunt cu burta la soare, „personalități”, pe Coasta de Azur! Ne tocmesc, ne vând, ne cum-pără, ne fură când unul, când altul, toți odată sau pe rând... Doamne, până când?! E, până când?! Chiar, până când?

*

* *

Fiecare zi, una după alta, a curs firesc până în seara de dinainte de Crăciun, când am venit de la mine din sat, frânt de obosit. Revăzusem mormântul părinților și, ca într-un dialog în doi, le spuseseam ce voiam să fac în viitor. Fără măcar să mănânc, m-am întins și am ațipit aproape o oră. Când m-am trezit, am deschis calculatorul. Olesya mă căutase în dimineața zilei deja trecută, și-mi lăsase, pe ecran, pupici, inimioare arzând și o adresă de internet la care am găsit colinde. Ideea mi s-a părut a fi a unui suflet de copil. Nu m-am putut abține și am sunat-o, însă telefonul, când închis, când ocupat. M-am mirat, însă nu am băgat

prea mult în seamă. Ceva mai târziu, cineva mi-a bătut la ușă.

– Vreun vecin sau o vecină! – mi-am zis. –
Îmi aduce vreo factură, altfel... Tocmai acum, de sărbători!

Când am răsucit cheia, am avut o presimțire și a sfârșit inima în mine. Am deschis. Olesya mi-a sărit de gât.

– Nu se poate! Tu?! De ce nu mi-ai spus?

– Eee! Și surpriza?!

*

* *

Târziu, aproape de miezul nopții, mi s-au confirmat presupunerile. Oly era gravidă. Un amestec ciudat de emoție și viață ne-a zguduit pe amândoi. O clipă, mi s-a părut că alunecăm spre rădăcinile ființei, ca într-un sac fără fund, în cealaltă, că ne scaldam în nori, alături îngerilor...

– Ea-EI, copilul din pântecul tău, începuturi, și cer și pământ. Nu peste mult timp, poate fi un altfel de a fi. În plus, un altfel de început și un nou pod peste Prut. – am zis în timp ce am mângâiat și sărutat tandru burtica ei ușor țuguiață.

– Nick, m-am gândit să fac avort, deși...

– Nu ai gândit bine! Copilul rămâne! E primul semn că noi ne-am vrut.

– Păi da, dar dacă se încurcă ițele?! Și pentru mine, și pentru tine...

– Se încurcă, se descurcă... În lumină și în iubire, până la urmă, totul trebuie să fie bine!

– Așa zici tu?!

– Eu? Nu, Lumea, Dumnezeu...

*

* *

Chiar în ziua de Crăciun, a ajuns la noi și Yanina. Am așteptat-o la gară. Adusese cu ea tot felul de materiale pro Viktor Ianukovici, candidatul opoziției rămas în campania electorală din Ucraina.

– Draga mea, ce faci cu chestiunile astea aici, în România? –am întrebat-o după ce mi-a oferit din fiecare afiș câte un exemplar.

– Ei, ce? În România, ca în România, dar de aici, plec la Cernăuți, cu Olesya. Iar acolo, populația e pro Iulia... O să vă ia vouă insula... Insula Șerpilor!... Spălăcita aia care, cică, ne-ar duce în Europa.

– Și ar fi rău?

– Eu știu?! Cert e că ai ei, cu portocaliul, în câțiva ani, ne-au dus la sapă de lemn. Țarul, Putin, pe bună dreptate, s-a făcut al dracu! Petrol, nu, gaze, nu... Iar europenii ne dau sfaturi! Că de sfaturi ducem noi lipsă!

– Nici noi! ...Și, totuși, în Occident e cultura lumii!

– Să fim serioși! Istoria civilizației, un fel de veșnic război al omului, contextual, bestie, oriunde

s-ar afla! Ce te face să crezi că în Siberia, sau în Extremul Orient, n-ar fi? După mine, cam totul e nuanță a omului și a felului său de a se manifesta. Iar dacă suntem sinceri, spiritul Indiei, al Chinei, Mesopotamiei, Marele Babilon, strălucirea Semi-lunii Verzi, civilizații vechi, au fost cu mult înaintea Greciei, a Romei... Recunoaște cineva?

– Și da, și nu prea!

– Da?! Mira-m-aș! Tracia, ca civilizație, a recunoscut-o careva?

– Ba!

– E, păi vezi? Iar Traian cu romanii, când au venit, nu au găsit aici doar dihăanii și porci mistreți. Până și Columna spune altceva! Doar conducătorii din Occidentul de acum, cu șopârle, cu o fi și o păți... În realitate, vor câștig. Domnule profesor, omul de la noi are nevoie de pace, liniște în casă și copii la masă. Restul sunt bazaconii! Intrigi spre globalizarea pământului!

– Și rușii?

– Sunt vecinii noștri! Vrei, nu vrei, tot la ei, peste gard, ceri! În plus, nu trebuie uitat că sunt, în răsărit, cât vezi cu ochii. ...Apoi, Dostoievski, Tolstoi, Pușkin!... Ultimul a trecut și prin Chișinău și prin Odessa. De la ei, un gram de suflet, un altul de minte, e și în mintea și în sufletul omenirii. Ce zici, e puțin?

– Nu prea!

– Oly, draga mea, ca să auzi și tu, „nu prea”?

– Mânca-l-ar mama! Mi-e îmi place, oltean, sadea!

– Și dacă n-o să câștigați? – am întrebat-o.

– Ce-am avut și ce-am pierdut!

– Asta să o crzi tu?! Îți spun eu, ai cam dat de dracu!

– Mă omule, arăt așa de rău sau ți-a luat amețita asta mințile?! E, ce zici? – m-a incitat Yanina în timp ce și-a etalat șoldurile și talia de viespie.

– Mă abțin!

– Ce e aia? Mă băiatule, ori una, ori alta, nu așa precum curvele ălea, care ar sta și nu prea, dar bani ar lua! Uită-te și tu la subsemnata!... Dar ce să mai vezi?! S-a lipit asta de tine și... ai orbit rău! Până pe la vreo treizeci și cinci de ani, pot avea un loc chiar și în centrul Parisului, pe Champs Elysees!

– Ehe!... Nu prea! Lui Sarkozy i-a luat mințile Carla Bruni, pe vremea când tu nu aveai nici măcar chiloței!

– De unde știi, mă, de unde știi?!

*

* *

Zilele din preajma Anului Nou, le-am petrecut pe Valea Prahovei. Ne-am cazat la Sinaia, într-o pensiune de pe strada Zadei. Gazda noastră, familia Nădășan, cunoștință mai veche, ne-a primit cu aceeași căldură. Ceaiuri înmiresmate și băuturi

din fructe de pădure ne-au fost aduse de cum am intrat în casă. Ne-am ales două camere la demisol, cu intrări separate, intime și tocmai bune de făcut nebunii. Încă din prima zi, ne-am simțit bine, însă Yaninei aproape că i-a venit să plângă, când a trebuit să se culce singură. După ce i-a spus noapte bună, Olesya l-a sunat pe Igor, moldoveanul din Chișinău.

– Igor, dragul meu, cum să îți spun...

– Iar se simte rău olteanul tău! Ventuze! Ventuze, ți-am mai spus! Ori stai la capitolul ăsta prost? Ți împrumt eu!

– Mă, ia vezi! Nu fi obraznic! Olteanul e al meu și-l tratez după cum vreau! Mă gândeam însă...

– La picioarele Măriei-Voastre...

– Olesyei, poate vrei să spui! Lasă prostiile și zii, unde ești?

– La București, singur cuc, cu o o sticlă de vodcă în gât și mintea la femei! Asta pentru că una, a mea, Măriuca, de pe aci, s-a dus la mumă-sa în Maramureș. Cică, să-i dea țâța!

– Și tu?

– E, m-aș fi dus și eu, numai că ăia umblă cu hangerul la brâu! Odată îi apucă și harșc, fudulii la frigare! Mai știi?! S-a zis cu moștenitorii!

– Fugi, mă, românii sunt la fel ca noi! Se mai aprind ei, dar au suflet bun. Uite, tocmai din acest motiv îți propun să vii la Sinaia și am să-ți prezint...

– Castelul Peleş ! Fără domnițe, la ce bun ?!
– O rusoaică !
– O ce ?! Țălea nu !
– Stai, nu te aprinde, că și ea tot om e ! Din
Odessa ! Vorbește românește, rusește, turcește...
O fi ea rusoaică, dar de pe aici, din Dobrogea...
Când ai să o vezi, o să-ți pierzi mințile. ...Vii ?

– Eu știu ?! Dacă Măriuca s-a dus la mumă-sa...

Spre miezul nopții, am mers împreună la gară.
Igor a venit la timp, însă ușor amețit. Ne-am întors
toți trei la gazda noastră. Yanina dormea chiar și
când am ajuns, deși ceva zgomot tot s-a făcut. Oly
nu s-a putut abține și s-a dus la ea.

– Scumpa mea, ți-a pus Dumnezeu mâna în
cap ! Vino să-ți prezint un Făt-Frumos, tocmai de
la Moscova !

– Vezi ce rea ești ?! Ce-ți pasă ție dacă ai pus
mâna pe zăpăcitul ăla ?!

– E, zăpăcit ! Taci că te aude și te strânge de
gât ! Hai, vino ! Nu glumesc !

Yanina a intrat în cameră, într-o cămășuță de
noapte transparentă, încât Igor, când a văzut-o,
parcă a orbit, iar mie, pe loc, mi-a ajuns stomacul
în gât.

– Draga mea, i-ai văzut ! Bărbații, tot bărbați !
Mă, tu ce te uiți ?! ...Și pune mâinile la gură !
Lasă-l pe băiatul ăsta ! Cumva tot trebuia să se
trezeacă și el din beție ! Igor, ce zici, dragă ?

– Vai di mini ! Mi s-a luat orice piuit !

– Au, au ! Păi, rusu-i rus ! Țălea...

– Nu te grăbi! E băiat deștept. În plus, la Chișinău, ai și tu un om al tău, că doar e campanie. ...Iar la un adică, e chipeș, nu-l vezi? De tăvălit, o noapte, două, e tocmai bun!

– Nu zici rău! Igor, dragă, hai!

– Hai, dacă zici, hai! Vai di capul meu! Măriucă dragă, să mă ierți că tot la țâță ajuns-am și eu!

*

* *

În ziua următoare, am mers la Bușteni. Am urcat la Babele. Câteva ceasuri, a fost senin. Peste tot, în jur, agitație, chicoteli. Unii schiau, alții beau vin fiert și admirau spectacolul naturii.

După masă, am coborât. Neastâmpărul, intrat parcă și în oase, ne-a dus în Poiana Brașov. Acolo, puzderie de oameni. Pârția era plină, iar pe alei, nici că puteai merge fără a te împiedica de vreun rătăcit ca și noi.

– Doar cu vin fiert, parcă nu se poate! – ne-a zis Olesya, lihnită.

– Eu aș mânca și lemne coapte! – a completat-o Yanina.

Am intrat, pentru că tot ne era în drum, la Șura Dacilor. Acolo, totul, un vacarm. Oameni la masă, alții în picioare. În aer, miros de sarmale, fripturi, hamsi, cafele, tutun... Trebuia să fii om cu plămâni buni ca să poți să respiri!

– Of, hai, deși...

– Să nu cumva să avortezi pe-aici, că... Spune-mi ce poțtești și eu ți-aduc! – i-am zis, în șoaptă, Olesyei.

– Orice, îmi este foame și mie și copilului...

În fața noastră, la câțiva pași, Coliba Haiducilor. Ruptă parcă din timp, cu iz de basm, cu chelnerițe, parcă domnițe la vânat, ne-a ademenit, chiar dacă, acolo, prețurile te puneau pe un ușor oftat. Și, totuși, am intrat. În interior, mirosea a specific românesc. Mâncăruri alese, muzică populară și voie bună. Nu era aglomerat, însă nici locuri libere nu prea se găseau. Dintr-un colț al sălii, s-a ridicat, atunci, nea Titu, om de afaceri, un generos al soartei, căutător de folclor în sufletul oricăruia putea spune ceva despre un anume trecut, pe care el îl putea învia. Mă observase. Prieten mai vechi, s-a îndreptat spre mine de cum m-a zărit. Abia atunci, am putut vedea, peste umărul său, la masă, pe Irina, soția sa, apoi pe Gelu, un om bogat al Craiovei, și filantrop cu adevărat. Lângă el, Diana și Mihaela, prințesele lui. Elegante și gingașe, atunci, farmecul locului. Vis-a-vis, Nadin, sirianul din Aleppo, omul în ochii căruia puteai privi întreaga Persie. În partea cealaltă a mesei, Rodica, nevasta sa.

– Ce mică este lumea, și ce onoare! – am salutat pe Titu, în timp ce am prezentat pe cei ce mă însoțeau: ea este Olesya din Cernăuți...

– Iubita sa, ca să știți! Acum, moartă de foame! – a glumit Oly, zâmbind.

– Ei, Igor, o cunoștință de prin Chișinău, iar ea, Yanina...

– Rusoaica din Odessa!... m-a completa fata.

– Domnule profesor, de curând, parcă prin Franța, acum, la braț cu Ucraina, cu Rusia! Despre Moldova ce să mai zic? E de-a noastră! Ești mare, domnule! Ar trebui să te pună Guvernul la externe... dar, până atunci, ne-ar face plăcere dacă ai sta cu noi! Români de soi!

– Ce să mai zic, aș fi chiar onorat... Totul e să nu deranjăm! – am oscilat eu, mai ales când am văzut că nu aveam de ales.

La masă, din nou, prezentări. În câteva clipe, s-a făcut ceva loc, s-au mai adus scaune și s-au așezat, pentru noi, tacâmuri. Între două glume, am mâncat, apoi, ca oamenii puși pe chef, am ieșit la joc. Spre miezul nopții, am aflat că Gelu scosese, de curând, un album și, incitat, s-a dus în fața formației. A făcut spectacol. S-a aplaudat, fetele sale au jucat întruna în timp ce vinurile au dezlegat bine și limbile, și, larg, pungile.

– Cum e, domnule profesor? – m-a întrebat domnul Titu după ce a dat niște bani la lăutari.

– Bine, cum să fie?! Sincer, nu mă așteptam!
– m-am bâlbâit eu.

– Ce noutăți mai ai?

– Mă însor! – i-am răspuns eu involuntar.

– Fraților, gata, liniște!... Fratele nostru are, pentru noi, o veste mare! Se însoară!

Toți au bătut din palme. Numai Yanina parcă a rămas cu gura căscată, iar Olesya s-a îmbujorat.

– Domn' profesor, nu vrei să-ți dau eu o afacere la fel de proastă? – a glumit Gelu.

– Frate! Nu se poate! Frate de-al nostru s-a însurat! – le-a zis Nadin.

– Abia acum avem motiv să o facem lată!... – l-a completat Titu.

– Asta ziceam și eu, că, la voi, pretextul e unde e! – a răs Nadin.

– Pupă, frate, mireasa! Că naș, dacă vrei, o să-ți fiu chiar eu! – m-a îndemnat Gelu.

– Noi, cum doar tu?!... Păi, frate, ne lași așa, cu marfa în drum?! – a intervenit Nadin.

– Dragul meu, ne facem de răs! – s-a rușinat Olesya.

– Nuuu! În seara asta, oficial, cu martori, chiar ne-am luat! – i-am zis eu în timp ce am scos din buzunar un inel, pe care îl cumpărasem, într-o zi, de salariu, înainte de a veni ea la Craiova.

– Punct ochit, fapt împlinit! La orice mă puteam aștepta, dar la asta, ba! – și-a zis Yanina, ca pentru ea.

– Tu vorbești serios? – m-a întrebat Olesya, aproape amețită.

– Da! Actele o să le avem în curând! Cred că ar fi mai bine, în România, dar vom vedea!... am asigurat-o eu.

– Bravo! Să vină șampania! ...Hai, și... la mulți ani! Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască!... La

mulți ani! – a dat Titu tonul, iar ceilalți s-au ridicat în picioare și au început să cânte.

– Toți sunt olteni de-ai tăi?

– Altfel, de unde?

– Și el, cel cu mustață, care nu prea vorbește bine românește?

– Și! Oltean get-beget! Doar cu limbajul e în devenire...

– Doamne, o altă lume! Voi parcă n-ați fi de pe pământ!

– Păi, află! Doar ți-am zis că, la mine, e o lume, cum să-ți spun, din altă lume!

*

* *

Noaptea de An Nou, am petrecut-o în același anturaj, însă, într-un restaurant mai mare. Mâncăruri, care mai de care, program de noapte, dansatoare, vinuri selecte și cupe de șampanie. În ziua următoare, eram toți mahmuri.

– Frumosoșilor, orice început are și un sfârșit! – le-am zis, pe seară. Acum fiecare, pe drumul său.

– Și eu? – a glumit Oly.

– Tu? Poți să o iei încotro vrei! Oricum, tot la mine o să ajungi! Dacă ne-am luat, ne-am luat! De acum, oameni cu responsabilitate! Nu ai zis așa?

– Ai dreptate! Numai că, de data asta, am să mă duc tot la Cernăuți. Le spun la ai mei, o ajutor, cu afișele, pe Yanina și de Anul Nou...

- A, nu, acum!... An Nou?
- Al nostru!
- După stil vechi! – a completat-o Yanina. –
Dragă, m-ai dat gata!
- Deci când? – am vrut eu să lămurec
timpurile.
- Peste vreo săptămână și ceva...o să vin cu
ei... Cu mama, cu tata...
- Atunci să te văd pe unde scoți cămașa?! –
s-a amestecat și Igor.
- Mă, tu să taci! ...Că dacă ai fi bărbat, m-ai
lua, așa... cum a luat-o el pe ea! Draga mea, să știi
că, pentru prima dată, te invidiez!
- Păi... – s-a bâlbâit Igor.
- Păi?! Au, au! Până una, alta, te duci la tine
la Chșinău și... Nu uita: pro Ianukovici, pro
Rusia!

*

* *

Ne-am despărțit în primul rînd de Igor. Pe Olesya și Yanina le-am condus, din nou, până la Suceava.

- Mă descurcam și singură, dar dacă așa ai
vrut tu... Mulțumesc și să nu uiți că te iubesc
mult, mult!
- Cât?
- Până la cer și mai sus!

*
* *

La întoarcere, spre Craiova, am făcut un popas în Braşov. M-am dus la Biserica Neagră. În interior, la început de an, oameni contemplând. Circa o jumătate de oră, mi-am odihnit și eu, acolo, gândurile. După ce am trecut dincolo de vârfurile pietroase, pe traseul Rucăr-Bran, și am coborât dealurile subcarpatice, am întâlnit ciobanii, cântând la fluier, cu oile și mielușei fragili după ele. Coborau la vale, spre Dunăre.

– Probabil așa vorbesc ei cu munții, cu mioarele... – mi-am zis, în timp ce mi-am amintit de organistul Bisericii Negre care, pe ritmuri, parcă se înțelegea cu divinitatea.

*
* *

Imediat, după sărbători, am reînceput școala. Eram obosit. Programul de lucru mă extenua. În fiecare zi, abia așteptam să ajung acasă. Uneori, nici nu apucam să schimb câteva vorbe cu Oly și, instantaneu, adormeam. Într-o vineri, în ultima zi de lucru a primei săptămâni, am procedat la fel. Am dormit până târziu, aproape de miezul nopții. Când m-am trezit, am deschis calculatorul, am încercat să o contactez pe Olesya, însă nu mi-a răspuns. Calculatorul ei era închis.

– Probabil, la ora asta doarme! – mi-am zis și am încercat să mânânc ceva, în timp ce urmăream programul de știri.

Accidente rutiere, furturi, hoții, violuri, ca în fiecare zi! Nimic interesant. Spre sfârșit însă, prezentatoarea s-a oprit și a anunțat o știre, de ultimă oră, venită pe canalele internaționale de informare.

– „Grav incident în Ucraina, în zona Cernăuți! Un grup de tineri angrenați în campania electorală, au fost bătuți. Mai vedem că, în altercație, grupările rivale au folosit bâte, furci, topoare. Ni se semnalează și răniți. Vom reveni atunci când vom avea amănunte și imagini.”

Pentru câteva clipe, mi s-a părut că nu mai văd în fața ochilor. Preșimțiri negre mi-au zguduit sufletul. Într-un fel de disperare, am sunat în Ucraina. Nu mi-a răspuns. Am deschis, iarăși, calculatorul, însă, al Olesyei era tot închis. Câteva clipe mai târziu, mi-a venit ideea să o sun pe Yanina.

– Unde ești? – am întrebat-o imediat cum a deschis telefonul.

– Au! Doamne, Doamne!... La Cernăuți! – mi-a răspuns țipând.

Convorbirea mi s-a întrerupt. Am încercat din nou să o prind însă în zadar. Aproape fără să știu, m-am îmbrăcat, am luat actele, banii, apoi am pornit la drum. Timp de peste două ore, am condus aproape năuc. M-am dezmeticit lângă Pitești.

– Doamne, unde mă duc? – m-am întrebat la fel de disperat și am sunat. Nimeni! După lungi insistențe, mi-a răspuns Yanina.

– Am fost bătuți! Sunt tranchilizată și abia te aud...

– Și Oly?

– Și ea... – abia mi-a răspuns și iar a închis.

Aproape de prânz, în ziua următoare, eram, deja, la Consulatul General al Ucrainei, la Suceava. Povestea era cunoscută, însă se încerca, în mod diplomatic, să nu se facă din incident, o adevărată catastrofă, deși situația era suficient de gravă. În urma mai multor încercări, pe telefonul Olesyei, au răspuns părinții săi. Plângând, mi-au spus că ea intrase în comă, imediat ce un besmetic, în seara de dinainte, îi înfipsese o furcă între coaste. M-am dus din nou la Consulat.

– Domnule, ce-mi cereți aproape că nu se poate. Nu avem acorduri în acest sens. În plus, ea trebuie dusă urgent cu un elicopter, cu un avion... Se pare că ar fi vorba de un transplant... La Kiev, e prea departe... Sunt probleme... Dar să vedem... Trebuie să avem răbdare!

– Ce răbdare, domnule Consul, când fata asta moare, iar în pântecul său, poartă și copilășul meu?

Diplomatul m-a privit uimit.

– Și ce pot face eu?

– Să o aducem aici, la Suceava apoi, de spitalizări, transport, operații, mă voi ocupa eu. La Târgu-Mureș sunt specialiști, spital mare!...

– Totul ar fi posibil, dacă ar fi nevasta ta cu acte...

– Nu! Orice se poate dacă ați vrea! Excelență, vă rog să înțelegeți că, dacă se întâmplă ceva cu viața acestei femei, mă voi adresa instanțelor internaționale și vă voi acuza de crimă! Însă asta nu-mi rezolvă problema, ce Dumnezeu!

– Domnule, nu înțelegi că nu e și cetățean român?! Că cineva trebuie să plătească... În plus, ce garanții avem noi că ceea ce spui e adevărat?!

– O să vă convingeți... De ce nu o întrebați? Dar până una, alta, dacă rezolv cu SMURD-ul din România, tratamentul, transportul, o aduceți până aici, la Suceava?

– Să zicem! Încercăm!

Ușor împăcat, l-am sunat pe Titu. l-am spus unde sunt, apoi i-am povestit, în grabă, cele întâmplate.

– Domnule profesor, sincer, mi se rupe sufletul! Doctorul Raed Arafat, șeful de la SMURD, e din Damasc, din Siria... Doar fratele Nadin... sau Gelu pot rezolva o astfel de chestiune! Bani, nu sunt o problemă! Așteptați o secundă!

Cu o oarecare speranță, m-am așezat pe un scaun și am sunat, din nou, pe Olesya. Mi-a răspuns mama sa. Plângea! O clipă mai târziu, am auzit-o și pe ea. Respira. Mi-a spus ceva, în șoaptă, însă nu am înțeles.

– Va fi bine! Fii tare! Ai să vezi, vei scăpa! – i-am zis, apoi am închis pentru că lacrimile îmi curgeau șiroaie. Toți cei din Consulat mă priveau cum plâng, fără a putea să mă abțin. Câteva minute mai târziu, mi-a sunat, iarăși, telefonul.

– În cel mult o oră, elicopterul de la Târgu-Mureș va fi la Cernăuți. Gelu a vorbit, nu am idee unde, însă la Ambasada Ucrainei a rezolvat problema survolării graniței. Așa că stai liniștit! Eu și Nadin vom fi, peste câteva ore, acolo.

– Of, Doamne, cum să vă mulțumesc?! Acum zbor peste Munții Moldovei!

Când am ajuns la spitalul din Târgu-Mureș, Olesya era deja la terapie intensivă. M-au lăsat să o văd doar câteva clipe. Parcă mă aștepta. Când i-am sărutat mâna, m-a simțit și a clipit ușor.

*

* *

În următoarele ore, specialiștii au făcut tot felul de analize, de investigații, apoi au decis să extirpeze un rinichi aproape sfârtecat și să o treacă pe dializă, întrucât nici celălalt nu era tocmai în formă. Radiografiile îl arătau tumefiat, dar încă mai funcționa.

– Ne-ar trebui, urgent, un donator! – mi-a zis medicul în supravegherea căruia era Olesya.

– Mda!?! – m-am aprobat în gând! Dacă se poate, acela voi fi eu! – i-am zis, fără a mai ezita.

*
* * *

Fratele Nadin și Titu ne-au găsit deja în sala de operație. Pe o masă, eu, pe cealaltă, ea, de jur împrejur, medici, deasupra noastră, a tuturor, cu siguranță, Dumnezeu! În ziua următoare, la reanimare, paturile, unul lângă altul. Când s-a trezit, Oly a clipit. Am privit dincolo de ea și abia atunci, am căzut într-un somn adânc. Alături nouă, viața ca iluzie, și clipa, ca destin!

DE ACELAȘI AUTOR

Blesteme, Editura „Spirit Românesc”, 1995, Craiova.

Pe apa Sâmbetei, Editura „Horion”, 1998, Craiova.

Organizarea și funcționarea mass-media în Oltenia, Editura „Spirit Românesc”, 2000, Craiova.

Comunicare și Înțelegere, Editura Newest, Târgu-Jiu, 2005.

Puntea frântă și căderea spre niciunde, Editura Newest, Târgu-Jiu, 2007.

Mătăniile Alexandrei, Editura Newest, Târgu-Jiu, 2008.

Vămile apocalipsei, Editura Newest, Târgu-Jiu, 2009.

Acvariul cu fâțe, Editura Newest, Târgu-Jiu, 2010.